

ஸ்ரீயதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ் க்ரந்த லிபிகளில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—:0:—

தனிஸ்லோகம் எவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்			1 10 0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	”	”	0 3 0
ராமசரமஸ்லோகம்	”	”	0 1 6
சூஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி			0 2 6
ஐதிதர்ம ஸமுச்சயம்			0 9 0
முதல் திருவந்தாதி	”	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 9 0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	”	”	0 9 0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	”	”	0 6 0
நான்காம் திருவந்தாதி	”	”	0 7 0
திருவிருத்தம்	”	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்.	1 14 0
திருவாசிரியம்	”	”	0 3 0
பெரிய திருவந்தாதி	”	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 7 0
திருவெழுசுற்றிருக்கை	”	”	0 3 0
சிறிய திருமடல்	”	”	0 3 0
பெரிய திருமடல்	”	”	0 5 0
திருக்குறந்தாண்டகம்	”	”	0 3 0
திருநெடுந்தாண்டகம்	”	”	1 0 0
திருப்பல்லாண்டு	”	”	0 8 0
இராமநாச சூற்றந்தாதி உரையுடன்			0 8 0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸத்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்			0 7 0
ஷண்மத தர்ஸிரி			0 1 6
பெரிய திருமொழி க-முதல் ௧௧, பத்துக்கள்			8 0 0
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்			2 5 0
பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-உ. பத்துக்கள்.			2 0 0

இப்படிக்கு.

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

கார்யதர்சி தநாதிகாரி.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:..

பெரியாழ்வார் திருமொழியின்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசவ்யாக்ஞாநாவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகனாய், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனே ரக்ஷயமாக நினைத்துத் திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்ஞாநாவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், தமக்கு ஸந்திவிதனான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மைஅவனுக்கு ரக்ஷயபூதராகவும் அதுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுபுமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அது ஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், “காலா

அரும்பதவிளக்கம்.

அரு. — திருப்பல்லாண்டுக்கும் மேல் திருமொழிகளுக்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக வ்ருத்தகீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸத்த சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் (ஸ்ரீய:பதி யாயித்தயாதி). (ஸந்திவிதனான வளவில்) என்றது - பெரியாழ்வாரை ஊர்வலமாக வல்லபதேவன் அழைத்தருளப்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே ஸந்திவிதனானபோதென்றபடி. (குழைச்சரக்கு) அஸாரவஸ்து; அதாவது - தனக்கு ரக்ஷகமல்லாதது.

னார் திருப்பல்லாண்டிலே; (க) “அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அநியையழித்தவனை - பல்லாண்டு பாடுதும்” என்றும், (உ) “இராக் கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், ஸ்ரீந்ருவிம்ஹப்ராதர்பாவத்துக்கும் ராமாவ தாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், (ங) “மாயப்பொருபடைவாணனை” (ச) “ஐந்தலைய” இத்தயாதிகளிலே

திதமானவஸ்துகாலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலேவந்து ஸந்தி லிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ?” என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய விபூதியுத்தனை நிலையி லே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன் மிக்கே, அவனை ஸம்ஸாரி ஸம் ரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்ட்டமான இத்தேசத்திலேவந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்து, அதிதகா லங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெறியும் ப்ரேம ஸ்வபாவராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸ நம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் (க) “அந் தியம்பேந்தி லரியுருவாகி யநியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல் லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றும், (உ) “இராக் கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், ஸ்ரீந்ருவிம்ஹப்ராதர்பாவத்துக்கும் ராமாவ தாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணினவளவன் மிக்கே; (ங) “மாயப் பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிசுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிலல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்” என்றும், (ச) “ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாயந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ் ணாவதாரத்துக்கேயிறே.

ஆழ்வார்களெல்லாரும் (க்ருஷ்ணாவதாரம்) என்றவாறே போ மண்டி யிருப்பார்கள். அதுக்கடி அல்லாத அவதாரங்கள் போல, மிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை ரு

இவர் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண், வானென்னென்ன (ஆழ்வார்களிட்யாதி). (செவ்வாய்க்கிழமை) என்ற,

(க) தி-ப-௭.

(ங) தி-ப-௭.

(உ) தி-ப-௩.

(ச) தி-ப-௧௦.

க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரசுரமாக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையிலேயும், இவ்வவதாரத்துக்கு ஹேதுவாக*படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டருளின பெரியபெருமாள் †(க) “ஆலமாமரத்தினிலேமே லொருபாலகனாய் ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணையான்” என்றும், (உ) “வையமுண்டாலிலேமேவு மாயன் மணி நீண்முடிப்பைகொள் நாகத்தணையான்” என்றும் கோயிலில் நின்றுத் திருமாளிகையிலே புகுந்து வடபெருங்கோயிலுடையானாய்க் கண்

படப் பெற்றலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவாலும், பரிவர்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அதுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலும், ராமாவதாரத்திலே தகப்பனார் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பா நெருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவை பெல்லாம் மிகையாம் படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தம்ப்பன் ஒருஸாதுவருத்த(டு)ன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே, ஸ்ரீபுருநாவரத்திலே எழும்பூண்டிக எகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷசரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியாயாய்த்து அவன்படி யிருப்பது; இப்படியானால் வயிற்றெரியாதிரார்களே இவர்கள்.

அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிதே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—(ங) “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்” என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன்

(அல்காலோபலக்ஷணம்). (இழவாலும் வயிற்றெரிச்சலாலும்) என்றவநகரம் “மண்டிப்போருவர்கள்” என்று அத்தயாஹரித்துக் கொள்வது. இரண்டும் அதுக்கடியென்று கருத்து. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வயிற்றெரிக்கைக்கு ஹேதுக்களைப் பலபடியாக வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (ராமாவதாரத்திலேஎன்று தொடங்கி-இவர்களென்றும்ளவும்). (வன்னியம்) நூற்பு. (மார்வெழுத்துக்கொண்டு) தாஸ்யம்கொண்டு. (ச) “कृष्णस्य मुखरश्मि-உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்” என்னக்கடவகிறே.

ஆழ்வார்களோட்டை ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்து விசேஷாகாரத் தகக் காட்டுகிறார் (அவர்களெல்லாரையுமென்று தொடங்கி-இத்யமாயிதே

(க) அமல-கூ. (உ) தி-மொ-இ-ச-உ. (ங) இ-ச-கர.

† குண்டலிதம் சிந்தநீயம்.

(ச)

போல” இத்தயாதிப்படியே இவ்வாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸனத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ராஸ்துதமாகையாலும், (க) “திருக்கோட்டியூரானே”, “கன்றுகொண்டு விளங்கனி யெறிந்த” என்று திருமுதலாகப் பலவிடங்களிலேயும் “அவனே இவன்” என்று ஆழ்வார்கள் க்ருஷ்ணாவதார கந்த(௩) மாகத் திருக்கோட்டியூரை அருளிச் செய்கையாலும், (உ) *செந்நாந்தோற் றிச் சிலைகுனித்த திருமதுரையிற் காட்டில் திருக்கோட்டியூர் உத் தேஸ்யமாகையாலும், (ஈ) (க்ருஷ்ணாவதாரம்) * (ஈ) ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிளவெனருத்தி மகனொயாளித்து வளரச் செய்தேயும், (ச) “கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதுமெருதும் மடிய வஞ்சணையீல் வளர்ந்தமணிவண்ணன்” என்று ஸ்ரீவரத்வம் நடையாகையாலும்) மற்ற அவதாரங்களுக்குக் காலமும் நன்றாய் தாமும் ராஜ குலத்திலே அவதரிக்கையாலும், பந்துக்களும் ராஜாக்களுமாய் பல வான்களுமாகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குக் காலமும் த்வாப ரார்த்தமாய் பந்துக்களும் ஸாதுக்களான ஆபராய், முனைப்பதெல்லாம் தீப்பூண்டுகளாகையாலே மங்களாசாஸனம் வேண்விவது க்ருஷ்ணாவ தாரத்துக்கே யாகையாலும், அந்த க்ருஷ்ணன் அர்ச்சாவதாரமாய் வணிகோட்டியர்கோன்” என்று தமக்கு மங்களாசாஸனத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ராஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார கந்த(௩)மாக அருளிச்செய்தவிதில் விரோதமில்லை.

இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷி களைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, பா(ஞ)வரா ப்ரகர்ஷத்தாலே கோ(௬)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோநாதிகள் சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகிப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார். தொடங்கி - விரோதமில்லை என்னுமளவும்).

(இ) “நான் மெலிந்தேன் நங்காய்” என்றது முதற்கொண்டு யசோநாதிகள் பாசுரமாக இவர் அருளிச்செய்யப் போமோவென்கிற சங்கை யிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்தயாதி). (கரையிலே நின்று) என்றது - க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகவும் பர்த்தாவாகவும் அநுபவிக்குமிடத்தில் போ (ஈ) க்தாக்களுக்குள்ளே கூடாமல் தடஸ்த்தரா பென்றபடி.

ஈ குண்டலீதம் அந்நவீதம்.

(க) தி-மொ-க-க-௭.

(உ) தி-ப-க.

(ஈ) தி-பா-௨-௫.

(ச) ச-ந-௨.

(ஈ) க-க-௭.

கூ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,க-தி, க-பா, வண்ணமாடங்கள்.

நின்றவிடத்தில் அர்ச்சாவதாரம் அர்ச்சகபராதீநஸமஸ்தவ்யாபார
மாய்ப் போருகையாலே மங்களாசாஸநம் மிகவும் வேண்டுவது அர்ச்
சாவதாரத்திலே யாகையாலும், (க) * சென்னியோங்களவும் இவர்
க்கு அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் நடக்குமிதே.

அவ.—முதற்பாட்டு.—க்ருஷ்ணாவதாரகந்த(ஸ்)மான திருக்கோட்
டியூரில் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் *
வண்ண மாடத்தால்.

ஸ்வா.—(வண்ணமித்யாதி) (உ) “வண்ணநன்மணியும்” இத்யாதிப்
படியே நானாரத்நங்களாலே சமைந்து அழகும் நிறமுடைத்தாகையா
லே தர்ஸநியங்களான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூ
ரில். (கண்ணன்) கண்ணில்நீர் கூர்மையுடையராய் நிபுணராயிருப்பாரா

அவ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்
பண்ணின் உபலாபநாதிகளே அதுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்
திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ரூயிற்றே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டி
யூர்.) (உ) “வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்
ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்” என்கிறபடியே நானாவிதமான ரத்நங்
களை அழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்க
ளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன் கேசவன் நம்பி,

ஆக, இப்ப்ரவேசத்தால், (ங) “எத்திறம்” இத்யாதிகளாலே வித்த
(ஸ்)ராமபடி ஸௌஸப்பாதிசன் பூர்ணமானக்ருஷ்ண விஷயதாப்ரயுக்த
மான ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமும், ஆழ்வார்களிற் காட்டில் ஏற்றம்
சொல்லுகையாலே வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், ப்ரேமபீராசர்யத்தா
லே தாயான யசோதாப்ரபு(ஸ்)திகளுடைய பாசுரமாக இருக்கையா
லே வந்த இன்சொல்லாகையாலே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்
றுய்த்து. *

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) (வண்ணம்) அழகு. இத்தை
ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (வண்ணநன்மணியு மித்யாதி).

நீர் கூர்மை-ஸௌக்ஷ்மம். ஸ-உக்தமதர்சிகளென்றபடி.

(க) ரூ-ச.

(உ) ச-ச-ந.

(ங) தி-வாய்-க-ந-க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, வண்ணமாடங்கள், எ

லே பரிக்ராஹ்யமான தேவகீழ்த்தரத்ரம் த்ருஷ்டிகோசரமாகையாலே கண்ணனென்கிறார். (கேசவன் நம்பி) அவனுடைய ஸர்வகாரணத் 'வத்தையும் விரோதிராஸநத்தையும்தாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே அவன் போக்யதைக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி, ப்ரஸூஸ்தகேசன், கல்யாண குணபூர்ணன் என்கிறார். (பிறந்தினில்) இன்-இல்- பிறந்து-ஸ்ரீ மதுரையில் சிறைக்கூடம்போலே பொல்லாங்கில்லாதபடியாலே திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை இனிய இல்லிலே பிறந்தென்கிறார்; திருக்கோட்டியூரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லமாட்டாரே, ஆகையாலே சிறைக்கூடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி திருவாய்ப்பாடிக்குண்டென்கிறார். (எண்ணெய் சுண்ணமித்யாதி) எள்ளில் நெய்யையும் மஞ்சள்பொடியையும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் தூவி யென்னுதல்; ஒருத்தர்க்கு ப்ரதியாக ஒருத்தர்தூவியென்னுதல். (கண்ணன்முற்றம்) க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோதே க்ருஹநிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைக்கையாலே கண்ணன்முற்றமென்னுதல்; இடமுடைத்தான

ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ணகுணான க்ருஷ்ணன். (பிறந்தினில்) இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்போல் பிறந்த விடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா உபலாபநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணானவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். (எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட) எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே கனித்து ஒருவர்க்கொருவர் ஈதிர்த்துத் தூவ. (கண்ணன் முற்றம்) க்ருஷ்ணவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; (கண் நல் முற்றம்)

“இல்” என்று க்ருஹமாய், அதினுடைய இனிமையை வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக வருணிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையிலித்யாதி). “பிறந்து” என்றது-பிறந்தபோதென்றபடி. (க) “க ஷு ஸ்ரீ நந்தகோபர் - க இதிப்ரஹ்மணோநாம” என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு கேசவ பதத்துக்கும் இனிப்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). நந்தன் முற்றமென்ன வேண்டியிருக்க, கண்ணன் முற்ற மென்பானென்னென்ன வருணிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). “கண்” என்றும், “நல்” என்றும் பிரித்து

(க) ஸ்ரீவம்ச-விஷ்ணுப-கநக-சஅ.

(க) பாக-ஊ-நி-கூ-

(2)

2)

(五)

(2.)

பேணிப்பிறந்தினில் - சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை திவ்யசேஷத்தத்தைக்கண்டு கம்ஸபயத்தாலே பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) “கூஷ்ஸூர் - உபஸம்ஹர” என்ற போதே உகவாதார்காணாதபடி மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பித்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணுகையன்றி அப்போதேபேணிப் போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ள வ்யஸந பாஹுஸ்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்து திருவாய்ப்பாடி புருந்தபின்பு திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி “பிறந்தினில்” என்கிறார். (தாம் காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளை பெற்றவர்தாங்களும் ஹர்ஷாதிசயத்தாலே தம்தாம் தீ புத்ர முகம் காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக்காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) சோபநம்சொல்லவேணுமென்கிறத்வரையாலேபுருந்துசொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். தீ (போதுவார்) (உ) “ஹ்ஸூ - பும்ஸாம்” இத்தயாதி. இதென்ன அருமைதான்? (ஆனொப்பாரித்தயாதி) ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம்போவார் இவனைப்பார்த்து “புமான்களில் இவனுதினில்) சீருடைய பிள்ளைபேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலேசீருடைய பிள்ளை என்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது- சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) “கூஷ்ஸூர் - உபஸம்ஹர” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில். கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புருந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தானை நினைத்திருக்கிறது. (காணுதீ தாம் புகுவார்) பிள்ளைபைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆனொப்பாரித்தயாதி) ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, “பும்ஸ்த்வஸாம்ய

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பேணியித்தயாதி) *சீர்பத தாத்பர்யம் (அவதரித்த வித்தயாதி). * பேணிபத தாத்பர்யம் (இப்படி யித்தயாதி). மதுரை விலன்றோ க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானோவென்ன (கம்ஸனுக்கித்தயாதி). (பிழைத்து) தப்பி. (ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணஸாஸ்தாஜிஞ ரென்றபடி. “ஆனொப்பார்” என்ற தினர்த்தம் (பும்ஸ்த்வ இத்தயாதி). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்த்வமாத்ரத்திலே ஸாம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, க-தி, ச-பா, உறியை. கக

க்கு ஸத்ருஸரில்லை” என்பார்களும், “திருவோணத்தானுலகு ஆளும்” என்பார்களுமாய், ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். திருவோணம்வைஷ்ணவநக்ஷத்ரமாகையாலே “திருவோணத்தானுலகு” என்று உபயவிபூதியையும் ஆளுமென்கிறார்களென்றபடி.

ஸ்வா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியித்பாதி) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்ரவ்யகௌரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டிநின்றாடுவார். (நன்றாகத் தூவுவார்) க்ரு (ஃ) த க்ஷீர தத்யாதிகளை “பிள்ளைக்கு நன்மை முடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லையான்” என்பாரும், “இவனுடைய லக்ஷணமிருந்தபடியால் திருவோணத்தானை ஸர்வேஸ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்” என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, (ஆடுவைப்பான் இவன் நேரில்லை) என்று பாடயானபோது, ஆடுவைப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது- ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கூடவது. புதுவாரும், போதுவாரும், உலகாரும் என்பார்களுமானார்கள். * (ங)

மூ. — உறியை முற்றத் துருட்டிநின்றாடுவார்

நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்

செறிமென் கூந்த லவிழத் தினுத்தெங்கும்

அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே.

(ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்.) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்யகௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவஸ்யத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்) க்ரு (ஃ) த க்ஷீர தத்யாதிகளை “பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாயத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் ச (ஃ) காரத்தையும், “ஆயிற்று” என்றத்தை ஆளுர்களென்றாக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு அவ்வயம் காட்டுகிறார் (புதுவாரு மித்யாதி). (ங)

அநு. — நாலாம்பாட்டு. (உறியை யித்யாதி). “நறு நெய் பால் தயிர்” என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந “உறியை” என்றத்தோடே அவ்யித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நறுவிதான இத்யாதி). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜன கதநமுகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (க்ரு (ஃ) தேத்யாதி.)

கா. பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,க-தி, ௫-பா, கொண்டதாள்.

பாகவேணும்” என்று தா (க) நம்செய்வார். (செறிமென் கூந்தல விழுத்தினைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்திரீகள் புறப்பட்டு ஆடி ஸீலாபோகி(ஸ்ரீ)களாக. (எங்குமறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்கக்ருத்யாZ க்ருத்யவிவேக சூர்யராணர்களென்கிறார். “ஆய்ப்பாடிஆயர்” என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்புமன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி. ... (ச)

ஸவா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) “தாள் கொண்ட” என்று - கால்நீண்ட உறிகளைத்தங்கன்கையிலே தூக்கிவின்றிவி வார். பரிசுண்டாய் கூரிபதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய் நன் டாகவேணும்” என்று தாரம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழுத் தினைத்து.) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி. (எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே) திரு வாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ(ர்)பரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலை மண்ணை யிட்டு க்ருத்யா Zக்ருத்ய விவேக சூர்யராணர்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிவின்றி, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழுத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடி யாயர் - எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... * (ச)

ம. — கொண்ட தாளறி கோலக் கொடுமழுத்

தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்

விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லைநர்

அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினர். (௫)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்நெருக் கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக் “ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்” என்றவயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). “எங்கும்” என்றது - நந் தன் திருமாளிகையோடு அல்லாத விடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. “அறிவழிந்தனர்” என்றத்தை எல்லாரிடத்திலும் அந் வயிக்க வேண்டுகையாலும், “ஆடுவார்” “தூவுவார்” “அறிவழிந்தனர்” என்று மூன்றவ்யமாகில் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஏகவாக்ய தயா அந்வயம் காட்டுகிறார் (சிலரித்யாதி). “தினைத்து” தினைக்க என்ற படி. (இப்படி) என்றது ஸ்பஷ்டார்த்தம். ... (ச)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு (கொண்டதாளித்யாதி) (கால்) நெடுங்கயிறு. (நெருக்கம்) என்றது - * கொண்ட பததாத்பர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று சப்தார்த்தம். (பரிசு) அழகு. “மழு” கோடாலி

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,க-து, சு-பா, சையும். கந

முன தடிகளையும்; மடலில்நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட ஸ்பயையுமுடையராய்க்கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லுதோன்றஸரஸவிவாத கோலா ஹிராய் நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடினார் இடையரெல்லாருமென்கிறார். (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூக்காப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்கு தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று - தேவஜாதிகளுக்கும்பேர். (க)

ஸ்வா. — ஆறும்பாட்டு. (கையுமித்யாதி) வடதளஸாயிக்கல்லாத

களையும் ஐத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சய்யையுமுடையராய்க் கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்துநெய்யாடலாடினார்களென்கை. (விண்டின் முல்லை) என்று பாடமானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. (ந)

பூ. — கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரரீர்

பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்

ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட

வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. (சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சளம்

முதலான இருப்பாயுதம். (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். “விண்ட” விவரிதமான. முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே யித்யாதி). மிண்டிக் கர்த்தம் (நெருங்கி) என்றது. “புகுந்து” என்றதாக்கு, ராத்ரிமந்தையிலே இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்து. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரைவிரையைத் தோற்றினாப் போலே யிருக்கிறபங்களையுடையவரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தித்யாதி). (க)

அநு. — ஆறும்பாட்டு. “பைய” என்றத்தை “நிமிர்த்து” என்றத் தோடேயும் கூட்டி தாத்தர்யம் (திருமஞ்ஜந மித்யாதி). (க) “காய்ச்சின

தெல்லாழுண்டாகச்செல்லாநின்றதிதே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமாந்தரவ்யங்களுமிட்டு ஸுகந்தவத்தாய்க்காய்ந்த நீரிலே திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்கவேணுமென்று தானே ப்ரார்த்தித்துத்தான் நிமிர்த்து, “நிமிர்த்தான்” என்று கொண்டாடி; மெள்ளத் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணான பசுமஞ்சளேத் திருமேனியிலே சாத்திக் கையிலே மஞ்சளையெடுத்து “மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்” என்றுப்ரார்த்திக்க; இங்கேயும் மாத்ரு வசநபரிபாலநம்பண்ணி யருளவேணுமென்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசியறியாத பிள்ளைகளைப்போலே அங்காந்துகாட்டின நாவை வழித் தவருக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து விஸ்வரூபம் காட்டினுப் போலே இவருக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களையும் காட்ட, இவரும் கண்டாளிறே; வடதளையி திருவயிற்றுக்குள்ளே அக(ஃ)டித ப்ரமாண விர்த்தமானதிதே இவள் கண்டது. (கூ)

செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்நீட்டி, திருமேனியின் மார்தவத்துக்கருகுணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர்பைய வாட்டி) திருமேனிக்கு அதுகுணமாக ஒளஷதங்களும் ஸுகந்த த்ரவ்யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜநத்தாலே திருமேனியிலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்ஜநம் செய்து. (பசும் சிறு மஞ்சளால்) இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணான பசுமஞ்சளேச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநாவித்யாதி) அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவருக்கு அதுக்குஉடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஸ்வரூபம் காட்டினுப்போலே, இவருக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துதன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிதே. * (கூ)

நீரோடு நெல்லி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்” என்கிறபாசரத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கிட்யாதி). “பைய” என்றபதார்த்தம் (மெள்ள) என்றது. “சிறு” என்றபததார்ப்யம் (குறுங்கண்ணான) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதான வென்றபடி. “ஐய” என்றபதார்த்தம் (மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத்தைத்திறக்க. “ஏழு” என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி, (கூ)

பெரியாழ்வார் திருவொழி, கப,கஹ,எபா, வாயுள். கஞ

வ்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளித்பாதி). இனிமேல்கண்டவள் வார்த்தையிறே. இப்படி கண்டு (ஞ) வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவளன்றியே “மடநல்லார்” என்று இவன் காட்டக்கண்டவர் களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன் “ஆயர்புத்திரனல்லன்” என் றும், “ஸ்வயத்நத்தாலே பேர் நினைப்பார்க்கு நிர்நேசிக்கவுங்கூட அரி யன்” என்றும், வ்யதிரேகத்திலே நிர்ணயமும் நிர்நேசத்திலே அரு மையையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், “பரந்த சீரையும் பண்மையு முடைய பாலகன்” என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் “மாயன்” என் கையாலே ஆஸ்சர்பசக்தியுத்தனென்று இவன் சொல்லுகையாலே,

மூ. — வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்

பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே.

(எ)

வ்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்) இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட பவ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். (க) “வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அதுபா (ஞ) ஷணத்திலேபலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது-இவள் கண்டவநந்தரம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷஸ்ஸைக்கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம்) ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன், (பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங் களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆஸ்சர்ப சக்தியுத்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) “மாதரே” இப்படி சொல்லி

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. “நல்லார்” என்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது - அவர்களுக்கும் காண்கையாவ தென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தோடந்வயம். “பண்புடை” என்றதினர்த்தம் (நீர்மையுடையனான) என்றது. (நீர்மை) ஸௌலப்ப்யம். “பாலகன்” என்றத்தால் ஸௌலப்ப்யம் வித்தமாயகையால் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். (எ)

(க) க-க-க.

திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீவர்க்கம்முழுக்க “மாயனாகையாலே ஸ்வலாப
ஸித்திக்கு ஷேதுபுதல்” என்று மதிழந்தார்கள்றே. (ஏ)

ஸ்வா. — எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளுமித்பாதி). இவர் மங்களா
சாஸந பரராகையாலே அவநரித்தநாளையொளித்து பன்னிரண்டா
நாளென்கிறார். (எத்திசையித்பாதி). எல்லாதிக்குக்களிலும் ஒருவர்க்
கொருவர் மேலாகவேனுமென்று வெற்றிக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று
மேலாக தோரணங்களாட்டிக் கோடித்துக்கொடுக்கட்டி. (மத்தவி
பாதி) மத்த கணங்கள் முதலானவை மறிந்து வீடும்படியாகமலையைப்
நாங்கின மைந்தனென்றது. (க) “யஸ்மின் ஸ்ரீஸுஷ்ணம் - யுகேயுகேஸ்வ
பவாமி” பப்பபே. மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும், (உத்தான மித்
மிகவும் பரிதைகளானார்கள் ஸ்ரீகளென்கை. “வாயுஸ்வையகம்கண்ட
மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசிருடைப் பண்புடைப்பாலகன் - ஆயர்
புத்திரனல்லன் அரும் நெய்வம் - மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்
புவமம். (ஏ)

மூ. —பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்

எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து

மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டா
நாள்) பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாம்பாடான நாமகரண திவஸத்தி
லே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஐய
ஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. (மத்தமாமலை தாங்கிய
மைந்தனை, வர்ஷாபத்ரக்ஷணூர்த்தமாக, மந்தகஜங்களையுடைத்தானபெ
ரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடரா
கையாலே, தந்தாலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களை
யும் அவ்வஸ்துவக்குருநரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிதே ஆழ்வார்க்
கு (உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயசே) இடையரெல்லாரும் ஸ்நே

அந்.—எட்டாம்பாட்டு. *சயபதார்த்தம்(ஜயஸுவாசகமான). என்றது-
புத்தரோத்தஸவுத்தரால் வந்த உத்தகர்ஷண-வாசகமான என்றபடி. (தோரணம்
நாட்டி.) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை நட்டுென்றபடி.
மத்தமா வென்ற தினர்த்தம்(மத்தகஜங்களை)என்றது. பத்துநாளும்கடந்த
விரண்டாநாள் பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமோவென்ன வரு
ளிச் செய்கிறார்(பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி). (அ)

பெரிபாழ்வார் திருமொழி க-ப,க-நி, சு-பா, கிடக்கில், கன

யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயரெல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாதசக்தி விசேஷமான சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்திக்கிறார். *

ஸ்வா.—(கிடக்கில்த்யாதி) “கிடக்கில்” என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமைதோற்றுகிறது. “தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்” என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்தவத்துக்கு பயப்படுகிறார். (க)*தனியர் புரையும் திருவடிகளிறே. (எடுத்தித்யாதி) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணுகையாலே “இந்நோவு பிள்ளைக்கு

ஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியே நந்தாம் கைகளிலேஎடுத்துக்கொண்டு பரிதராணர்களென்கை. (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்க லும் செய்த உபலாபந விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியராணர் கீழ்; இப்பாட்டில்-பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்து, திருத்தாயார் ஸந்நிவிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளான பா(து)வனையாலே தாம்அதுஸந்தித்து இனி யராகிறார்.

மூ. — கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்

எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்

ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்

மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். (க)

வ்யா.—(கிடக்கில்த்யாதி) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதி லே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எத் துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) “திருவடிகளின் மார்த்தவத் துக்கு இது பொறுது” என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதர

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. —கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “வையமேழுங் கண் டான்” “மகிழ்ந்தனர்மாதரே” என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப் பாட்டில் “நான்மெலிந்தேன் நங்காய்” என்றிருக்கையாலே தததுருண மாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினுலென்றபடி. (புடை) இடம். (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்திடத்திலிராதே கிளம்பிக்

(க) தி-நெ-க.

சு.அ. பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, செந்நெலார்.

பிசவு முண்டாம்” என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமைத்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். முகத்த (ஃ) சேஷ்டி தங்கள் பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப்போராதென்று போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்பது ஐத்யேக வசநத்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக்குத் தக்க சேஷ்டிதங்களுையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்த்துப் போருகிற பூர்ணைகளிறே. (சு)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்தே பாய்ந்திடும்) “இது அத்திருமேனியில் மார்தவத்துக்குப் பொருது” என்று வ்யாபாரகூமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணைத்துக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) “இந்த சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராத” என்று நான் போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்று ஐத்யேக வசநமாய் நங்கைமீரென்று; இப்படி நீங்கனெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களுையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளா பிருக்கிறீர்களித்தனை, (சு)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு ப(ஃ)லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ. —செந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்

பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (க௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

குதித்தென்றபடி. “மிடுக்கிலாமையால்” என்றதுக்கு ப்ரேமாதீசயம் தோற்றும்படிசொல்லவேண்டுகையாலே தததுகுணமாகதனக்குமிடுக்கிலாமையாலென்னுதே பிள்ளைக்குமிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (இந்தசேஷ்டிதங்களையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “மாதர்” என்று பஹுவசநமாகவிருக்கையாலே தததுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (நங்காயித்யாதி). “நங்காய்” என்று ஸம்போதிக்கிறதுக்கு ஹார்த்தபா(ஹ)வ மருளிச்செய்கிறார் (நீங்களித்யாதி). (சு)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௧-தி, ௧௦-பா, செந்நெலார். ௧௯.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்த வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (௧) “திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி” என்றுதொடங்கி, “மன்னு நாரணன்நம்பி” என்று நிகமிக்கையாலே ஸாதாரணாஸாதாரணவ்யாவ்ருத்தமான வாக்யத்யயகுண பூர்த்தியை, “மன்னுநாரணன்நம்பி” என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்தமை) பிறந்தப் பரகாரத்தை யென்றது—முற்பட்ட பிறப்பை ஒளித்துத் தாம்துடங்கின திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை, கம்ஸகரியில் நின்றும் போரப் பெறுகையாலே மறுபிறப்பாக நிகமிக்கிறார் (௨) “ஷ்ரீராம-புநர்ஜாதம்” என்னக்கடவதிமே.

(மின்னித்யாதி) பட்டர்பிரானுகையாலே “மின்னுநூல்” என்கிறாதல், (௩) “வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணு சித்தன்” என்று இவருடைய விஷ்ணு சப்தமும் அஸாதாரணமாக ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரகாசிக்கையாலே மின்னுநூலென்கிறாதல். “விஷ்ணுசித்தன்” என்று-விஷ்ணுவைத் திருவுள்ளத்திலே யுடையவராகையாலே மற்றொன்றறியாதவர். “விரித்த” என்கையாலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாசாஸநபர்யந்தமாக விரித்தருளிச் செய்தாரென்கிறது. இம்மங்களாசாஸந தாரதம்யம் பலர்க்கும் உண்டாகையாலே “இப்பன்னு பாடல்” என்று வ்யாவர்த்திக்கிறது. “வல்லா

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.(செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயண சப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுண பரிபூர்ணானவன் திருவவதரித்தப் பரகாரத்தை. (மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த) பட்டர்பிரானுகையாலே விளங்குகின்றள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடையராய், ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஸ்வரனைத் தம்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாபகரதிகளோடே கூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. (இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெல்) சிவந்தநெல். திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளுகையாலே(அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்) என்றது. “பன்னுதல்” ஆராய்கலாய், அத்தால் பலிதார்த்

உ-௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, சீதக்கடல்ப்ரவேசம்.

ர்க்கு” என்றது—ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கென்றபடி; அதாவது—இவ்
வபிமாநத்திலே ஒதுங்கினார்க்கும் இப்பிள்ளையுடையஸ்தத்திதி க(௫)ம
ந சபநாதிகளால் இவரைப்போலே வயிறுமறுகவேண்டும் பாபமுமில்
லே பென்கிறது, (க௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியிலே (க)
“திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று
தொடங்கி, (உ) “திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன் நம்பி பிறந்தமை”
என்று அவதார வ்யாபாரத்தையெல்லாம் அதுபவபூர்வகமாக வரு
ணிச் செய்தார், இனிமேல் திருவடிகளில்வின்றும் திருமுடியுளவாக
கில்லே பாவமே) ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞரானவர்கள் எப்போது
மிருந்துசொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்
களுக்கு பகவதனுபவ விரோதியான பாபமில்லை, ... * (க௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—கீழில்திருமொழியிலே, (க) “திருக்கோட்டியூர் கண்
ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று தொடங்கி, (உ) “திருக்
கோட்டியூர் மன்னுநாரணன் நம்பி பிறந்தமை” என்று தலைக்கட்டு
கையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாபநங்க
ளோடே அதுபவித்து ஹ்ருஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல்,
இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்
யத்தை தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தாப்போலே
தத்தை யருளிச்செய்தோர் (ரஸ்யநிலை யித்யாதி). சொல்லுவார்க்கென்ன
தே “வல்லார்க்கு” என்றத்சொல்பதம் (ஸாபிப்ராயமாக) என்றது, பிறந்
தமையை “விரித்த” என்றத்தொடர்வயிப்பது, (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம் — வர்த்திஷ்யமான ஸங்கத்யர்த்தம்
வ்ருத்தகீர்த்தநம்(கீழித்யாதி). (திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை) என்
றது—திருப்பாற்கடல் ஸத்தாரீயமான திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்த
வதரித்தமையை பென்றபடி. (தத்காலோபலாபநங்கள்) என்றது - பன்
னீரண்டுளவில் உபலாபநங்களென்றபடி. பவளவாயித்யாதி ஸம்பேத

(க) க-க-க.

(உ) க-க-க௦.

பேரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, உ-நி, சு-பா, சிதக்கடல். ௨௧

அதுபவித்து அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத் தாலே விருப்பம் தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதமித்யாதி) அகாத(८५)மாகையாலே குளிர்ச்சி மாறாதிருக்கிற ஸமுத்ரத்தில். “கடலுள்ளமுது” என்கை யாலே புறவமுதுதோன்றிற்றிறே. (சு)*விண்ணவரமுதுண வமுதில் வரும் பெண்ணமுது. பரோபகார சிந்தை பண்ணுகையாலே இந்த தேவகியும் பரோபகாரமாக ஈஸ்வரனைத் திருவாய்ப்பாடி முதலாக எல்லார்க்கும் உபகரித்தாளிறே. இவ்வுபகாரம் சுமஸி(१)தி மூல தத்பா(८५)வயுத்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியள வாகஅதுபவித்து, அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள்பேசி ன பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். ... *
மூ. —சீதக்கட லுள்ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக்குமுலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. (சு)

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி) அகாத(८५)மாகையாலே குளிர்ச்சிமாறாதஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்ய (१)மாகப் பிறந்த அம்ருதம் புறவமுதாம்படி, (சு) “அமுதில் வரும் பெண்ணமுது” என்கிறாடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட் டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது - அவள் பரோபகார சீலையாணப்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. (கோதை

நத்தோடே இத்திருமொழியை அருளிச்செய்து “யசோதைமுன் சொன் ன” என்று அவளுடைய வார்த்தையாக நிகமிக்கையாலே (அவள்பேசின பாசுரத்தாலே) என்றது. (ஆதரம்தோற்ற) என்றது - பவளவாயீர் என்று வர்ணித்துச்சொன்னபதத்தைப்பற்ற; “காணீர்” “காணீர்” என்ற த்வி(2) ருத்தியைப் பற்றவாதல். ... *
அநு. —முதற்பாட்டு.— “சீதக்கடல்” என்று சைத்யத்தை நிரூபக

மாகச்சொல்லுகையாலே சைத்யம்ரித்யமென்றுவிவஷித்து ஹேதுபூர்வக மாக வருளிச்செய்கிறார் (அகாதேத்யாதி). உள்பதத்துக்கு ஸ்வாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (தேவேத்யாதி). (புறவமுதம்) பாஹ்யாம்ருதம். அத்துணஸாரமென்றபடி. இங்கே தேவகிப்பிராட்டியை விசேஷித்ததுக் குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(சு) தி-மொ-சு-க-உ.

மாகையாலே. “உள்ளமுதன்னதேவகி” என்கையாலே வைதர்மீத் திலேகதேசத் திருஷ்டாந்தமாகக் கடவது. பிறப்பிக்கப்பிறந்த அம்ருத துலையையான ஸாதுஜநங்களுக்கு அக்ரோஸரையான தேவகியார் புஷ்பாதிசுளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்குப்போகவிட்ட. “போத்து” என்றது-போக்கினவென்றபடி. “அந்த” என்று சுட்டாகவுமாம். அன்றிக்கே, “போத்தந்த” என்று ஒருசொல்லாய்க்கிடக்கிறதாய், அத்தாலும்போகவிட்டென்றபடி.

(பேதை) பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம் (பிடித்தியாதி) திருக்கையாலே திருவடிகளைப்பிடித்து. (க) “தேனே மலரும் திருப்பாதம்” என்று தந்திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் சொல்லக்கேட்கையாலே, “இது பரீக்ஷிக்கவேணும்” என்று திருப்பவளத்தில் வைத்தானென்னுதல்; *அழுங்குழவி போல்வார் விரும்புகையாலே தானும் தா(டா)ரக போக்ய(ஓர்)ங்களாக விரும்புக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த பூமாலையாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட-வரவிட்ட வென்றபடி. “போத்தந்த” என்று - ஒரு முழுச்சொல்லு.

(பேதைக்குழவி)(உ) “சுந்நிஸி - முத்தஸ்ஸரிஸா” என்னுமாபோலே. (பேதை) பருவத்துக்குத் தக்கவறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்துச்சுவைத்துண்ணும்) திருக்கையாலேபிடித்துத்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆல்வாதித்து புஜிக்கும். (ங) “வலதீரீஸுதிசுந்நிஸி” சலித ஷாரீரவரீரக: பவாஸி! அபிஸுஸுதீர் ஐந்நி ஸாஸுந்நிஸி - வடதளமதிசய்ய ரங்கதாமர்! சயித இவார்ணவநர்ணகிபதாப்ஜம்! அதிமுகமுதரே ஜகந்நி மாதம் நிததித வைஷ்ணவபோக்யஸிபஸ்யாவா” இத்தால்(ச) “வஸ்தீரீஸுதிசுந்நிஸி - விஷ்ணோபதே பரமே மத்வ உதஸி” என்றும், (க) “தேனேமலரும் திருப்பாதம்” என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகளின் போக்ய(ஓர்)தைதன்னைப்பரீக்ஷிக்கக்காக, பருவத்துக்கு அது குணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானுதல்;

“குழவி” என்றால் போராடோ? “பேதை” என்றும் விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன; ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை ப்ரமாணமாக வருளிச் செய்கிறார் (முத்தஸ்ஸரிசரித்தியாதி). (என்னுமாபோலே) என்றவந்தரம் “அருளிச்செய்தார்” என்றுசேஷம். சுவைத்துண்கைக்கு இரண்டுவகையாகப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்தியாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-க-ந-ந.

(உ) அதி-ஸ்த-கச.

(ங) ர-ஸ்த-உ-ருச.

(ச) புருஷஸூ.

பிடுனென் னுதல் ; அன்றிக்கே அந்தர்க்கு(ர்) தமான் வையமேழுக்கும்
சிறைச்சோறு ஆக்கினுதல், இவை புறப்படாமல் திருவிரலாலே
கண் செறியிட்டாதுதல். இவர் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டெல்லாம்
தோற்றி, அதுபவிக்கிறாரிதே. (பாதக்கமலமிய்யாதி) (க) * வேதம்
வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய
வேண்டிகையாலே இவர் காட்டக்காணவேணுமிதே. (உ) * வேதப்ப
யன்கொள்ளவல்லாரிவாரிதே. (பாதமிய்யாதி) திருவடித்தாமரை
களை வந்து காணுங்கோளென்கிறார். அறிவுடையார் காட்டக் காண
வேணுமிதே.

“பவளவாயிர் வந்து காணிரே” என்று பின்பு மருளிச் செய்கையாலே ப்ரபத்தியின் மேலேறின ப(ர்)த்தியையும் ப(ர்)வ்யதையை முடையவர்கள் நின்றநின்ற நிலைக்குள்ளேயுள்ளே புகுந்து தர்ஸிக்க யோக்யரென்கிறார். (க)

(௩) “வையமேழும் கண்டாள்” என்னும்படி திருவயிற்றில் கிடக்கிற லோகங்களுக்குச் சிறைச்சோறுக்கினை ஐதல், (பாதக்கமலங்கள் காணீரே) இப்படி இருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலம் என்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்யமார்தவ லௌரப்பாதினையும் சொல்லுகிறது. (பவளவாயீர்வந்துகாணீரே) பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்து காணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அதுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அதுபுஞ் (யஹ்) ஷுக்களா யிருப்பாரையும் ஸ்லாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... * (௧)

(சிறைச்சோறுக்குகையாவது) ஆக்குகை - நடத்துகையாய், சிறையிலே யிருக்கிறவர்களுக்குச் சொறுநடத்துகை. அப்படியே உள்ளேயிருக்கிற லோகத்துக்குத் திருவடிகளில் தேனை புஜிப்பித்தானென்றபடி. இப்பாட் டிலே (அ) ‘முகுரீகித் ரீயுட்தீ சயஸீ’ உதிசந்யா தந்யா:ஜந்நிபுஷீ ஸகா:ஸ ‘மேவ: ஸீமியமா: தவதூ சக்ரிமதிரூ-தந்யா குவாஸ்தத: ப்ரதயஸீ கீமிய:உததீரூ: மூத்தஸ்பரிசர் வடதளே சயிதோதிதர்வா தர்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவி காஸமேவ: ஐஸீமிமா: தவது ஸக்திமதர்திதவ்யா மவ்யாஜத: ப்ரதயஸே கிமிஷாவதீரண:’ என்கிற ஸ்லோகமதூஸந்தேயம். (க)

(க) தி-வாய்-ச-க-அ. (உ)உ-அ-க0. (ங) க-க-கூ. (ச)அதி-ஸ்த-கச.

உசு பெரியபுத்தூர் திருமொழி, க-ப, உ-தி, உ-பா, முத்தும்.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளில் அகவாயிலழகை அதுபவித்தாராய் கின்றார் கீழ். இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முத்தும்மணியுமித்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சு சிட்டாளாகையாலே திருவிரல்களுக்கும் மாறி மாறி ஒன்பதுவிரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும் மற்றை ஒருவிரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையுமிட்டு அலங்கரித்து அவள் அதுபவித்த ப்ரகாரம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து அதுபவிக்கிற இவர்க்கு தாத்தாலிக மாய் தோற்றுகிறது. (முத்தித்யாதி) “முத்தும் மணியும் வயிரமும்” என்றது-நவரத்நத்துக்கு முபலக்ஷணம். ரத்நத்தளவிலன்றிக்கே தன் ப்ரேமத்தாலே முத்தை முற்பட இட்டு மாணிக்கத்தை இடுகையாலே “தத்திப்பதித்து” என்கிறது. “தத்தி” என்றது-தத்தவாய், மாறப்

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலகவாயை அதுபவித்தாராய்கின்றார் கீழ்; இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாப் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே (உ)

வ்யா.—(முத்தும்மணியுமித்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும், மற்றொரு விரலுக்கு ஸுவர்ண வர்ணத்தையும் பரபாக(ஐ)ம் தோற்ற மாறி மாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய

அரு. — இரண்டாம்பாட்டு. (அகவாயை) உள்ளங்காலே.

(செம்பஞ்சு) லாக்ஷாரஸம். (நவரத்நவர்ணத்தை) என்றது-நவரத்ந வர்ணத்தையுடனத்தானத்ரவ்யாந்தரத்தையென்றபடி. (ஸுவர்ணவர்ணம்) என்றது. ஸுவர்ண ஸத்ருசத்ரவ்யாந்தர வர்ணமென்றபடி. (மாறிமாறிச் சாத்துகையாவது) வ்யத்யஸ்தமாகச் சாத்துகை. அதாவது - முத்துச்சாத்தின வநந்தரம் வஜ்ரத்தைச் சாத்தாமல் மணியைச்சாத்தி, அநந்தரம் வஜ்ரத்தையும், அநந்தரம் அதுக்குப்பரபாக (ஐ) மான பொண்ணுமாக இப்ப்ரகாரத்தாலே விஸத்ருசங்க்ஷிச்சாத்துகை இது “தத்தி”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, க-பா, பண்ணுதொன், உடு

பறித்தென்றபடி. “வணங்கி” என்றது-வணங்குவென்றாப்போலே. “தலைப்பெய்தாப்போல்” என்கையாலே நீளமுடைத்தான பத்து நீல ரத்தந்தின் அக்ரத்திலே நவரத்தவண்ணத்தையும் பொன்னின் வண்ணத்தையும் சேர்த்தாப்போலே இருந்ததென்கை. ஓராபரணத்திலே நவரத்தந்தையும் முத்தையும் அழுத்திச் சேர அதுபவிப்பாரைப்போலே அதுபவித்து, இவை உபமாரும் போராமையாலே “மணி வண்ணன் பாதங்கள் பத்துவிரலும் ஒத்திட்டிருந்தவாகாரிரே” என்கிறார். (ஒண்ணுதலீர்வந்துகாரிரே) ஒளியையுடைத்தானநெற்றியையுடையவர்க ளென்றபடி. “துதல்-நெற்றி.

“ஒண்ணுதல்” என்கையாலே ப்ரபத்திப்ரகாசகமான தா (உ) ந்தியையுடையவர்களென்றபடி. (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. திருவுகரை அதுபவித்துத் திருக்கணைக்காலே அதுபவிக்கிறார்.

திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்து மாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்தங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறி மாறிப்பதித்துச் சேர்த்தாப்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே வங்கும் தன்னில் சேர்த்திருந்தபடிபைக் காணுவகோள்; ஒள்ளிய துதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுவகோளென்கை. “முத்தும் மணியும் வயிரமும்” என்றவிது - அல்லாத ரத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல் - நெற்றி. (உ)

அவ —மூன்றும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வந்தாரும், திருக்கணைக்காலினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ. — பண்ணத்தொ ளிளவாய்ச்சி பால்பாப்ந்த கொங்கை

அணைத்தாடிவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநீண்டிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா காரிரே காரிகையிர் வந்துகாரிரே. (க)

என்றபதலப்யம். “தத்திப் பதித்து” ஒன்றைவிட்டு ஒன்றாக அமுக்கி, தலைப்பெய்கையினர்த்தம் (சேர்த்தாப்போல்) என்றது. “ஒத்திட்டிருந்தவா” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுகேசப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணத்திலித்யாதி). லக்ஷணம் - ஸாமுத்திரிகலக்ஷணம். “மணிவண்ணன் பாதங்களில் பத்துவிரலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நல்லபொன்னும் சத்திப்பதித்து தலைப் பெய்தாப்போலிருக்கிற நகங்களினாலேகூடி வங்குமொத்திட்டிருந்தவா காரிரே” என்றவ்யம். (க)

உ.சு பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, உ-தி, ஈ-பா, பணைத்தோள்.

வ்யா.—(பணையித்யாதி) பசுத்தமூங்கில் போலே யிருக்கிற தோளையுடையளுமாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சி. இப் போது இவளை வர்ணிக்கிறது ப(ஜ)ர்த்ரு ஸம்ஸ்க்ரேஷ்ட யோக்யமான காலநிலைமையும் பிள்ளையை அணைக்கையாலே, பிள்ளையை அணைத்து பிள்ளை வாய்வைப்பதற்கு முன்னே நெறித்துப் பாய்ந்த முலையைக் கொடுக்க, வயிறுர உண்டுநீர்ப்பரனாய்க்கிடந்தது கண்டு “இப்பிள்ளை” என்று ஸமுதாய சோபையை அதுபவிக்கப்புகு, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளில் ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளித்தனை சி(வி)த்தாபஹா ரம்பண்ணச்செய்தேயும் அத்தனை ஒழித்து அதுமிகையான திருக்கணைக் காலே அதுபவித்து, இது இருந்த ப்ரகாரத்தை அதுபவபோக்யரான நீங்குதும் வந்து காணுங்கோளென்கிறார். “காரிகையிர்” என்கிறது காமதந்தராயத்தாலே வடிவத்தில் வாசியறிந்து ஸ்நேஹிகளுமாய் அவயவாந்தாத்தில் பொகமாட்டாத யுவதிகளை அழைத்துக் “காணிகோள்” “காணிகோள்” என்கிறார்.

“காரிகையிர்” என்கையாலே ப(ஜ)த்திபாறவஸ்பமுடையாரை அதுபவிக்க வணைக்கிறார். (ஈ)

வ்யா. — (பணைத்தோளினவாய்ச்சி) பசுமைக்கும் சுற்றுடை மைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடைய ளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய, இப்போது இவ னை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போக (ஸ்X) பரவகையாயிருக்கையன்மீக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுணைக்காக. (பால்பாய்ந்த கொங்கை) ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிறமுலையை, (அணைத்தாருவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை) திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறுரவுண்டு, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க்கிடந்த இப்பிள்ளையுடைய, (இணைக்காலி லித்யாதி) அந்யோந்யம் சேர்த்தியழகையுடைய திரு வடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அதுபவயோக்யரானவர்கள்வந்துகாணுங்கோள். (காரிகையிர் வந்து காணிரே) அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். (ஈ)

அந். — மூன்றும்பாட்டு. “பணை” மூங்கில். இதின் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பசுமைக்கு மித்யாதி). (சுற்றுடைமை) வர்த்து(யி) னாசு. (ஆய்ச்சி) தாய். (ஈ)

பெரிபாழ்வார் திருப்பொழி, க-ப, உ-தி, ச-பா, உ-முத்தான். ௨௮

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி அதுபவித்த வந்தான் திருமுழந்தானை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(உழந்தியாதி) ஆபாவித்துக் கடைந்து ஓரோதடாக் களிலே சேர்த்துவைத்த நெய்யை உண்ணக்கண்டு, “உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது” என்று பிள்ளையை இழந்தானாக நினைத்து பயப்பட்ட உழந்தியாலே, “சர்த்து” என்றது-இழுத்தென்றபடி. “எழில் மத்து” என்று-எயிலு விளங்காநின்ற மத்தென்றபடி. மத்திலே சுற்றிக்கடைந்த பழந்தாம்பாலென்றபடி. நல்லதாம்பு நேயிம்போது இவனை விடவேணுமே. அத்தாலே, கண்டதோர் கறிற்றை எடுக்கையிறே உள்ளது. தாம்பாலே ஓங்கினவானிலே அடித்தானாக நினைத்து பயத்தாலே தவிழ்ப்புகுத்தவாறே கோபத்தை மறந்து “தவழந்தான்” “தவழந்தான்” என்று தவழ்ந்து கன்றின பின்னே போனமுழந்தானை வெறுப்புறத்திலே அவன் அதுபவித்தபரகாரத்தை

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி னழகை யதுபவித்த வந்தான், திருமுழந்தானினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழந்தான் நறுநெய் போரோதடாவுண்ண

இழந்தா னொரிவின லீர்த்தெழில் மத்தின்

பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழந்தான்

முழந்தா னிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையிவந்துகாணீரே (ச)

வ்யா.—(உழந்தான்) ஆபாவித்தவன். கறந்து காய்ச்சித்தோய் த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி உருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வருத்தத்தைபெல்லாம் சொல்லுகிறது. (நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண) நறுவிநாந நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேவியாதபடி உண்ண. (இழந்தான் எரிவினல் சர்த்து) “உண்டநெய் பிள்ளைக்குஸாத்மியாது” என்றுபிள்ளையை இழந்தானாக நினைத்து ப(ர்)பப்படுகையால் வந்தவயிற்றெரிச்சலாலே கைபப்பிடித்திழுத்து. (எழில்மத்தின் பழந்தாம்பாலோச்ச) அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஒங்க. (பயத்தால் தவழந்தான்). பயத்தாலே அத்தைத் தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. (முழந்தானிருந்தவா காணீரே.) திருமுழந்தானினழகிருந்த படியைக்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. “சர்த்து” என்றனிர்த்தம் - (இழுத்து) என்றது. “ஓச்ச” அடிக்க உத்யோகிக்க. “உழந்தானான அசோதை தன்னு

உஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, உ-தி, தி-பா, பிறங்கிய.

தாமும் அதுபவித்த அதுபவ யோத்யரைத் “காணீர்” “காணீர்” என்று காட்டுகிறார்.

(முகிழ்முலையீர்) ப(ஞ்)க்த்யங்குரம். (ச)

அவ—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளேவிட்டு திருத்துடையை அதுபவிக்கிறார். *

வ்யா.—(பிறங்கியவித்யாதி) விபரீதப்ரகாசகையான பேய்ச்சி யுடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆல்வாதித்து, அமுது செய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத் தாணுகோள். (முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே.) முகிழ்த்தமுலையை யுடையீர் வந்து காணுகோள். (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளி னழகை அதுபவித்த வந்தாரம், திருத்துடையினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு

உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை

மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்

குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்துகாணீரே. (ரு)

வ்யா.—(பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு.)க்ரௌர்ய த்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புலித்து. “உண்டிட்டு” என்று ஒரு முழுச் சொல்லு. (உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை) செய்த பராக் ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை.

டைய ஓரேராதடாவுண்ண அவனை இழந்தாளாகினைத்துருவினலீர்த்த எழில் மத்தின் பழந்தாம் பாலோச்சப் பயத்தால் தவிழ்தான்” என்ற நவ்யம். (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.—“பிறங்குதல்” ப்ரகாசமாய், அத்தை னேது பூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரௌர்யேத்யாதி). “சுவைத்து” என்றும் “உண்டிட்டு” என்றும் சொல்லுகையால் பலித்தவர்த்தம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்தயாதிக்குத் தாத்பர்யம்-பூதநா நிரஸநார்த்தமாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவ்விடைத்தில் ஸ-ஸ்கமொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். பூதனையை நசிப்பிக்குமிடத்தில் ரக்தங்களை வற்றப்பண்ணு தல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்திகளைத் தளர்த்துதல் இவை

பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௨-தி, ௬-பா, மத்தக்கனிற்று. ௨௯

தைக்கண்டு “இப்பிள்ளை” என்கிறான். (மறங்கொளித்யாதி) பிள்ளையைச் சிறி வெகுண்ட மறத்தாலேயிதே ஹிரண்யபீஷ்மிபிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரக்தஸ்பர்ஸுத்தோடே காணீர் என்றப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது வி ரோதி நிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தாலும், தரம்பைக்கயத்தாலுமிதே ; அன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகத்தழுவுகிற போதைத்திருக்குறங்குளைவந்து காணீரென்கிறாரென்றுமாம்.

“குவிமுலையீர்” என்று ப(டி)க்தி வர்த்த(டி)கராகிதவர்களை அழைக்கிறார். (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையை அதுபவித்து திருக்கடிப் பரதேசத்தை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆணைகளையுடையஸ்ரீவஸுதே (மறங்கொளித்யாதி) ப்ரஹ்லாத விஷயமான சேற்றத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருக்குடையிலழகை அதுபவித்த வரந்தரம் திருக்கடிப் பரதேசத்திலழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மத்தக்கனிற்று வசுதேவர் தம்முடை

சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்

அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்

முத்தயிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்துகாணீரே. (௬)

வ்யா.—(மத்தவித்யாதி)மத்தக(௫)ஜங்கையுடையரான ஸ்ரீவஸு

யொன்றும் தெரியாதபடி பென்னுதல். “மறம்” கோபம். இது பகவத் விஷயத்தில் கோபமாகில் க்ஷமிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஸ்ரிதர் விஷயமானகோபமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). (அச்சவடுதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்திவேச விசேஷத்தாலே அவனே இவனென்று தோற்றும்படியிருக்கை. “கிடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன் கீண்டா னுடைய குறங்குளை” என்றநவயம். (௫)

அரு.—ஆறும்பாட்டு.—(திருக்கடிப் பரதேசத்தில்) கடிப் பரதேசவர்த்தி புமஸ்தவசிந்நமான அவயவ விசேஷத்தில்.

உ. பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, மத்தக்களிற்று.

வர் தம்முடைய ஊரு நயத்துக்குத்தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவனிடமிருந்து நியமனப்பெற்று வந்திருக்கிறான். (அத்தத்தின் பத்திரங்கள் கோன்றிய வச்சுதன்) என்று அவற்றிற் கிருந்ததை மங்களாசாஸனப்பராகையாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (கோன்றிய) என்கையாலே (க)
“சீக்ஷைஸ் - தேவபூர்வ ஸந்த்யாயாம்” என்கிறபடிபேசுதலையினால் கர்மவிநாசமன்றிக் அதுகூறாமல் ஆணி
ர்ப்ப(வு)வித்தானென்கிறது. “அச்சுதன்” என்கிறது-ஆஸ்திகரை
எல்லாதையும் நடுவனிடாதவனென்றபடி. முத்தம்—சன்னம்.
முகிந்தனை-மருதஸ்மிதம். (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. இருக்கடி ப்ரதேசத்தில் இன்னும்பேசந்
து திராமருங்கினாழைக அதுபவிக்கிறார்.

தேவர் தம்முடைய ஸ்ருத்யத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டினன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினிப்பாதி) அத்தத்துக் குப் பத்தானாலிலே. மங்களாசாஸன பரமாயோவினோதிகளா அறிந்து அபிச்சிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதாரித்த நாலோ மறைந்தநூளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய விப்பாதி) (க) “உய்யுத் து” “உய்யு” “உய்யு” “உய்யு” “உய்யு” - அச்சுதபாதுரா தேவகி புர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே - கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆஸ்மிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவ னுடைய முத்தமிழ்ந்தபடியைக்காணுகோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணிவே) முகிழா நின்றுள்ள நகையைடுடைய நீங்கள் வந்து காணுகோள். முத்தம்-சண்ணம், அதாவது - சுடிப்பதேசம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்யமிதம். (க)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு.— திருக்கடிப் பாதேசத்தினழகையதுப
வித்தவந்தரம், திருமருங்கினழகையதுபவிக்கிறார்.

(பத்தாநாளி ல்) என்றது- திருவேராணத்திலென்றபடி. ரோஷினி யாயன்றோ திருநகைத்ரயிருப்பது; இப்படி யுருளிச் செய்வானென்னென் ன வருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). பிறந்த யென்னுதே “தோன்றிய” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத் யாதி). (முடிபாசின்ற) முகுளியாசின்ற; அதாவது- ஸங்குசிதமாகாசின்ற வென்றபடி. “நகை” ஸ்மிதம். (சு)

அந். — ஏழாம்பாட்டு — (இருங்கையித்யாதி) (திருமருந்தின்) ஒக்கலை
யின்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி ச-ப, உ-தி, எ-பா, இருங்கை. ௩௧

ஸ்வா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிதான கையையும் மதத்தைப்
முடைத் தாழ்நுக்கிற குவலயாபீடத்தாலே கொலை கருதிவந்த பாச
னைக்கொன்று, ஆணையையும் நிரவித்து, கொம்பைப்பறித்துக்கொண்டு
கம்ஸனிர்ந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்
னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் “மதம்பட்டது” என்று இழுத்
துக்கொண்டுவினையாடுகிறவர்களை, அவர்களைவிழுத்தள்ளி பறித்துக்
கொண்டோடுகிறபரமனென்னுதல். இங்கு “பரமன்” என்றது—ஓட்
டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன் றன்னுடைய (நெருங்குபவள
மும்)செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதானபொன்னானும் முத்துவட
ங்களையுமுடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை அதுப
விக்கறார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாசத்தையுடைய தா(து)ந்தி. (எ)

மூ.—இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்றவனைப்

பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன் றன்

நெருங்கு பவளமும் நேர்நானும் முத்தும்

மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. (எ)

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிபதுறிக்கையை யுடைய
மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தாநின்றள்ள
பாகனைக்கொன்று, பருங்குதல் - கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி)
அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிர்ந்த உயர்ந்த நிலத்
திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில்
இடைப்பிள்ளைகள் வினையாடுகிறவர்களிலே, வீலோபகரணங்களிலே
ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்
துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்த்துப் பறித்துக்கொண்டோடாகிற்
கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி) நெருங்கக்கோத்த பவள
வடமும், நேரிதான பொன்னானும், முத்துவடமும், இவற்றோடே
சேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர்

“எர்க்குக்கை” நடத்துகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்வசமித்யாதி).
(பாகனை) மாவுத்தனை. “கொண்டோடும்” என்றித பதஸ்வாரஸ்யத்தைப்
பற்றி யோஜாரந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). “வினையாடுகிறவர்களிலே”
என்றதற்கு “திரிகிறவர்களை” என்றத்தோடந்வயம். (பண்ணி) என்றவந்
தரம் “இருக்கிறஒன்றை” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “வாள்” என்று

கூ.உ. பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, உ-தி, அ-பா, வந்தமதலை.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் நின்றுத் திருவுந்தி யிலே போருகிறார். *

ஸ்வா.—(வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த * தன்னே ராபிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தைத்தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாணைக் கன்றுபோலே தானே ஒடிவிளையாடா நிற்பானாய், ஸ்ரீநந்தகோபரைக்கண்டால் விந யம்தோன்ற நிற்கையாலே “நந்தன்மதலை” என்கிறது. இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக்காட்டு கிறார்.

“ஒளிஇழை” என்றது - ஆத்மபூஷணம். (அ)
வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அதுபவித்த வந் தாம், திருவுந்தியினழகை அதுபவிக்கிறார். *

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்னு மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே பொலியிழையீர் வந்து காணீரே. (அ)

வ்யா.—(வந்தவித்யாதி)தன்னோடே விளையாடவந்த(க)*தன்னே ராபிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று பலாத் கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாணைபோலே தானே ப்ரதா (ஓ) ந னாய் விளையாடும், (நர்தனித்யாதி) இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸந்தியில் எவ்வயயாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத் தை யுடையவனுக்கு. (நன்றுமித்யாதி) மிகவும் அழகியதான திரு வுந்தியிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; ஒளியையுடைத்தான ஆபர ணங்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள், இழை-ஆபரணம். (அ)

கார்தியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.—(வந்தவித்யாதி). (திருவந்தி) திருநாபி.

(மதலைக்குழாத்தை) பிள்ளைஸமூஹத்தை. (முநிழ்த்த) என்றது- முகு ளம்போலே உண்டாகா நிற்கிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத் துக்கிடாக “தந்தக்களிறு” என்றதிற்பலிதம். “நந்தன்மதலை” என்றதில் நந்தனுக்கு விதேயனென்று தோற்றுக்கையால் அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (அ)

(க) கூ-கூ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-ஞ, கூ-பா, அதிரும்புடல். ௩௩

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகுநீரார்.
வ்யா. (அதிரும்புடலித்யாதி) கடல்நிறவண்ணம் என்ன அமைந்
திருக்கச்செய்தே “அதிரும்புடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே இவனு
டைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. இப்பிள்ளையை ஆச்சிபான
வன், (மதுரமுலையூட்டி) கட்டினைத்தவளாகையாலே இவன் அறிந்து
ஒடாதபடியாக நினைத்து முலை கொடுத்தாளாதல்; கட்டினைத்தவ
ளாகையாலே தான் கட்டிவிழ்க்குமளவும் பிள்ளைக்கு தா (தா) ரகமாக
அவனறிபாமல் முலை கொடுத்தாளாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழச்

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுத்தியினழகை அதுபவித்தவன்
தரம், திருவுதரத்தினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மு. — அதிரும்பு கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி

மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்

பதரப்படாமே பழந்தாம் பாலார்த்த

உதரமிருந்தவாகாணீரே ஒளிவளையார் வந்துகாண்பீர. (க)

வ்யா. — (அதிரும்பு கடல்நிற வண்ணனை.) கோஷிக்கிற கடலின்
நிறம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறத்தைபுடையவனை. “கடல்நிறவண்
னை” என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே, “அதிரும்புடல்” என்று
விசேஷிக்கையாலே — இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது.
(ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து.) பெற்ற தாபானவன்
மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிற
தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. (பதரவித்யாதி.) தன்னைவு தப்பாத
படி, கன்றுகளையும் பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சான முட்டாய்க்

அந. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிரும்புடலித்யாதி) (நிறம்போலே) என்ற
விடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸாத்ருஸ்யத்தை விவரிக்கிற (ஸ்ரமஹரமான)
என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜமருளிச் செய்தோர்
(கடலித்யாதி). கோஷத்தாலே சலகம் தோன்றுகையால் இவனுடனிடத்
தில் சிலலாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடி தோற்றுக்கிறதென்று இவ்வாங்கு
த்துக்குத் தாற்பாயம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்தத்துக்கு நேறு
வென்று திருவுள்ளம். “தாம்பாலார்த்த” என்றபதத்தைக் கடாஷிச்சு
வஞ்சகத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி). “வஞ்சித்துவைத்து” என்றத்
தைக்கடாஷித்து “பதரப்படாமே” என்றதுக்கர்த்தம் (தன்னைவித்யாதி).
(தப்பாதபடி) என்றதுக்கு (கட்டின) என்றபதத்தோடங்கயம். (பதருகை)
தப்புகை. (ஒழிஞ்சானமுட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாத கயிறு. (க)

௩.௪ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, பெருமாவுறல்.

தாம்பாலேகட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறார். “பிள்ளைக்கு ரவிக்கவேணும்” என்று தான் மலவத்பதார்த்தங்களை புழுவூக்கையாலே இவன் முலைப்பாலும் மதுரமென்கிறது. பதரப்படாமை-தப்பாமை.

“ஒளிவளை” என்று ப்ரகாசமான அநந்தபார்ஷதென்றும். ... (௧)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தில் இன்னும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிராநிற்கச்செய்தேறினே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறிந்த ஒசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிரித்தபடி கண்டு “இப்பிள்ளை” என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகொஸ்து கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் நழும்பு காணலாம்படியிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (ஒளிவளையிர் வந்து காணீரே) ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (௨)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை அதுபவித்த வந்தபம், திருமார்வினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மு.—பெருமாவுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தள்

சுருமா மருத மிதுத்த விப்பிள்ளை

குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்

திருமார் விருத்தவாகாணீரே சேபிழையிர் வந்து காணீரே. (௧௦)

ஸ்வா.—(பெருமாவித்யாதி). மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து போய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துகின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முகத்த(டு)னை வணுடைய. (குருமா வித்யாதி) ஸ்ரீஷ்ட்டமாய் ஸ்ரீலாக்கபமான ஸ்ரீகொள

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.—(பெருமாவித்யாதி) “பெரு” “மா” என்றும் சொல்லுகிற தவிருத்திக்குத்தாத்பர்யம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. “பிணிப்புண்டு” என்றதுக்கர்த்தம் (கட்டுண்டு) என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருதமிருத்த வென்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்கித்து * அங்கு பதசாத்பர்யம் (அத்தசையில்த்யாதி). பிள்ளைபதசாத்பர்யம் (முகத்த(டு)னை) என்றது. “குரு” என்று - குருவாய், “மா” என்று - மஹத்தாய் பவிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீஷ்ட்டமாயித்யாதி). குலாவி

† (பா) ஸ்ரீவிக்கையாலே.

பெரிபாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கக-பா, நான்கள். ௩௩

பம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்நென்னுதல்; ஏதேனும்
மொரு ரத்தமாலிலும் திருமேனியின் பரபை (தி) யாலே நீலமாய்த்
தென்னுதல்; ஏவப்பரகாசமான திருமார்பைக் காணிரென்கிறார்.

“சேபிழை” என்று பக்கி (தி) பரகாசமான ஆத்மபூஷணம். (க௦)

அவ.—பகிநோரம்பாட்டு. திருமார்பில்கின்றும் திருத்தோ
ரிலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(நான்களரித்யாதி) திருவவதரித்தநாள் கொடங்கி சென்ற
மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருப
தென்பதாய் காலத்தை மயக்குகிறது, காலக்ருதபரிணாமசக்தியில்லா
மையிறே; அன்றிக்கே விதானனை திருஷ்டிதோஷபரிஹாரார்த்த
மாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். (நான்களரித்யாதி) கண்
ஸதுபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்பி
னழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேபிழையீர் வந்து காணீரே)
சிவந்த ஆபரணங்களுையுடைய நிற்கர் வந்து காணுங்கோள். ... (க௦)

அவ.—பகிநோரம்பாட்டு. திருமார்பினழகை யதுபவித்த
வந்தநாம், திருத்தோள்களினழகை யதுபவிக்கிறார்.

ஸ்ர.—நான்களோர் நாலெந்து திங்க ளளவிலே

நானேகிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்

வாள்கொள் வளையெயிற் றுருயிர் வவ்வினாள்

தோள்களிருந்தவா காணீரே சரிசுழலிர் வந்து காணீரே. (க௧)

ஸ்யா.—(நான்களோரித்யாதி.) திருவவநரித்தபின்பு சென்ற
நான்கள் ஒருநாலெந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்
சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி
மயக்கி அருளிச்செய்வது—மங்களாசாஸன பரராசையாலே திருஷ்டி
தோஷ பரிஹார்த்தமாக. (நானேபித்யாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தரு
ளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நவிவதாக வந்து கிட்டுகிற
னாத்தம் (அசைந்து) என்றது. (க௦)

அந.—பகிநோரம்பாட்டு. (நான்களரித்யாதி) “நாலெந்து” என்
று அந்நாந்தம் தோற்றுமபடி சொல்லுவா உன்ன? ஒன்றறவிஷகர்வித்
துச் சொல்லுவாண்ணதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (மாஸபித்யாதி).
(மயக்கி) ஸத்தேஷிக்ஞம்படிபன்னி அபிபால்பத்திலே அபிமாபூஷ
சேஷிதம் செய்தானென்றால் திருஷ்டிதோஷமாமென்று கருத்து. “சா

150 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, 2-தி, 33-பா, நான்களோர்.

வளருகிறவிடத்திலே சகடாஸூரன்வந்து கிட்டுகிறவனவிலே முலை வரவுதாழ்த்துச் சீறித்திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டின வனாகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினனென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள் கொளித்தாதி) இதுக்குமுன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயாதல்; அன்றியிலே அந்வயத்தைநினைத்தாதல். ஒளியையும்வளையையுமுடைத்தானையின்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர்வவ்வினான்) முடித்தற்கரிய உயிரைவவ்வினான். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை

சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்ந்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து, இவன் ஸ்தம்பார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ர(१५५)மாகத் தட்டில்லையிறே, (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள் கொளித்தாதி) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரித்தவனுடைய. (க) “பேய்ச்சி பெருமுலையூழியிரை வற்ற வாங்கியுண்டவாயான்” என்னக்கடவதிறே, சகடாஸூர நிரஸைத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸைமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயின்றையுடையவளை “எயிறு” என்கிறது, “ஒண்டொடி” என்னுமாபோலே. (தோள்களித்தாதி) அவன் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்ததோள்களினு

கை” நலிகையாய், அதில் பலிதம் (கட்டழிய உதைத்து) என்றது.

“எயிறு” தந்தம். இத்தையுடையவனென்று லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்திருர் (ஒளியித்தாதி). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால்பலிதம் (முடித்தற்கரிய) என்றது. “வவ்வுகை” வாங்குகையாய் அர்த்தம் (அபஹரித்தவன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியித்தாதி). “எயிறு” என்றால் பூதனையைச் சொல்லுமோவென்ன; “தொடி” என்று-வளையாய், ஒளரிய வளையையுடைய ஸ்தாயை “ஒண்டொடி” என்றுசொல்லுமாபோலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயின்றையித்தாதி) (நெறித்த) சலித்த. (கக)

பெரிபாழ்வார் திருமொழி க-ப,உ-நி,சஉ-பா,மைத்தடங்கண்ணி. ௩௭

வந்துகாணிரென்கிறார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது நெளித்த தோள்களிறே.

(சுரிசூழல்). தா (ஊ) ந்தரூப ப்ரபத்தி. (கக)

அவ. — பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருந்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பணைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி) பூ(ஞ)ஸாரமுள்ள சேஷத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலே யிருக்கிற டைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட சூழலையுடைய ரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (கக)

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருந்தோளினழகை யதுப வித்த வந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை

நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய

சைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கருங்குழையீர் வந்து காணீரே.

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி.) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்ஜராலங்கருதமாய் விஸ்தருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற.) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டிவைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி.) பூ(ஞ)ஸாரமுள்ள சேஷத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங் கண்ணியித்யாதி) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). “யசோதை” என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி). “தலையானசெய்” என்றபதத்து “நீலம்” என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூஸாரமித்யாதி). “அசோதைவளர்க்கின்ற” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்துத்ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளித்யாதி). (சீராட்டி) லாளை

க. அ. பெரிபாழ்வார்திருமொழி, க-ப, உ-தி, கஉ-பா, மைத்தடங்கண்ணி.

நிறத்தை யுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அபிமானவழங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவிடே இவன் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநேமியும்) கூரியதலையையுடைத்தான நேமிபென்னுதல். அவன் நினைவை அறிக்கையாலே *கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுதஸாமாந்தரத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்சுமாகவுமாம்; (க) “கையெல்லாம் நெய்” என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வாணப்போலே போக்குவரத்துச் செய்பாதே இருந்த விடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமிதே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிதே. “அப்பூச்சி முசமுசப்பல்லாம் திருநிறத்திலேதோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரியபுதுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்தரத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; (க) “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சுத்தாலே நெய்ச்சுவரிமாறாத திருவாழிபென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே (உ) *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வந்திப்பாசின்னுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஒரோதகைநாளிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்குகம் பண்ணி. (முசமுசப்பு) ஸ்ரத்ததை. அதாவது புஷ்டியாக வளருகை.

“நெய்” என்றதற்கு இரண்டர்த்தம் கூர்மையென்றும், ‘கரு’ (ஈ) தமென்றும், முந்தினவர்த்தம் (கூரியவித்யாதி). “தல” என்றதுக்கர்த்தம் (துதி) என்றது. (துதி) அக்ர (X) ம். இரண்டாமர்த்தத்தை இரண்டு வகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதஸாமாந்தரத்தையாதிவாக்யத்தவயத்தாலே). (ஆயுதஸாமாந்தரத்தாலே) என்றது - லோகத்தில் ஆயுதங்களுக்கு நெய்தடவுகிற ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாந்த்ருஸ்பத்தாலே யென்கை. (அணிந்திருக்கை) நடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய்) என்றது - “கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று” என்ற திருமொழியில் பாசரம். (க) “கையெல்லாம் நெய்” என்றது - உபஸம்ஹார ஸர்வாத்மம் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்” என்று உபஸம்ஹாரஸமான திருவாழி திருச்சங்கு களை யசோகை காணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையுமித் (க) தி-மொ-க-0-எ-க. (உ) தி-வாய்-க-0-க-அ. (க) வி-பு-ரு-க-க-க.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௩-பா, வண்டபர். ௩௯

காட்டுகிறான்” என்று இவற்றையிறே எப்பாராளுவிச்செய்தது. விலாவுதல் - வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை அதுபவிக்க வாருங்கோ னென்கிறார்.

“கனங்குழை” என்றது - காதுப்பணியாய், ஸ்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது. (௧௨)

அவ. —பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றுத் திருக்கமுத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சீரமல்நாட பூவைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே வண்டிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. தன்மகனாக ஸ்ரேஷ்ணித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் மிறே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வரதுகாணுங்கோள். கனவிதான காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கருமென்று-பொன்னாகவுமாம். (௧௨)

அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அதுபவித்த வந்தாரம், திருக்கமுத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

பூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்

கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு

அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கிய

கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (௧௩)

வ்யா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டிகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்ரேஷ்ணித்துக்கொண்டியாதி). (கனவிதான) கனத்ததான. (பணி) ஆபரணம். (௧௨)

அநு —பதின்மூன்றும்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) “வண்டமர் பூங்குழல்” என்று சிறுபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங்கரித்திருக்குமென்று இதோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யாகின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளிச் செய்திருர் (பிள்ளைகளித்யாதி வாக்க்யத்தாலே). (அனுங்காமைக்காக) என்றது-பயப்படாமெக்காக வென்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது-தக்காலவிகலித புஷ்பங்களைன்ற

௪௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, உ-தி, ௧௪-பா, என் தொண்டை.

மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாக” என்றது - இவளபிமாந் மென்கிறார். (அண்ட மித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டார்தர்களுடைய தான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.

“காரிகையார்” என்று ட(டி)த்தி பாரவஸ்பமுடையாரை அழைக்கிறார். (கூட)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(என் தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டைபோலேயிருக்க வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி.) அண்டத்தையும் அண்டார்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்திரீகள். (கூட)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யதுபவித்த வந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெழுத்துக்கொண்டு

அந்தொண்டைவாயமுதா தரித்தாய்ச்சியர்

தந்தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகுமிச்

செந்தொண்டைவாய்வந்துகாணீரே சேயிழையீர்வந்துகாணீரே.

ஸ்வா.—(என் தொண்டையித்யாதி.) ஆதொண்டை போலே

படி. “குட்டன்” பிள்ளை; இத்தகையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

“அடங்க” என்றதுத்திரண்டர்த்தம்-அடங்கும்படியென்றும், எல்லா மென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்டத்தை யு மித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). (கூட)

அரு.—பதினாலாம்பாட்டு. (என் தொண்டையித்யாதி) “தொண்டை”

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப,உ-தி,கச-பா,என்றொண்டைவாய். சக

கிறதிருப்பவளத்தையுமுடையனும் லிம்ஹக்கன்றுபோலே க(ந)ர்வத்
தையுமுடையனாயிருக்கிற பிள்ளையை “என்பிள்ளை” என்று அழைத்
தெடுத்தாக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற
தொண்டைவாயில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவை
வாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக,
பின்னையும் செந்தொண்டைவாயிருக்கிற ஆஸ்சர்பத்தை வந்து
காணீரென்கிறார்.

சேயிழை- ப (ஃ)த்திப்ரகாஸகமான ஆத்மபூஷணம். ... (கச)

அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து
திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாயசோபையை அதுபவிக்கிறார்.

யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் லிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையு
முடையனாயிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமாமித்து
வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா
ரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத(ஃ)ரத்திலுருகிற
அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாரம்
பண்ணுகிற. “தருக்கிப்பருகும்” என்றது - செருக்கிப்பருகு மென்
னவுமாம். (இச்செந்தொண்டைவாயித்யாதி)இப்படி அவர்கள் பருகப்
பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை
வந்துகாணுங்கோள் ; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து
காணுங்கோள். (கச)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அதுப
வித்த வந்தாரம் திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாய சோபையை அது
பவிக்கிறார்.

கோவைப்பழம். (லிம்ஹக்கன்று போலே) என்றது - லிம்ஹக்கன்றின்
செருக்கு போலே யென்றபடி. “தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்” என்றது-
என்னுடையதென்று அபிமாமித்தெடுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்று
தோன்றுகைக்காக அதை முற்றும் வ்யாக்யாநம் செய்தாரென்று கண்டு
கொள்வது. “தருக்கி” என்றதுக்கு-நெருக்கியென்றும், செருக்கியென்
றும் இரண்டு பொருள். இத்தை யதாக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறார் (இ
டைப் பெண்களிட்யாதி வாக்க்யவ்யத்தாலே). “தொண்டை” என்ற
போதே சிவப்பு லித்தமாயிருக்க, “செம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்
தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). “ஆய்ச்சியர் அந்தொண்டைவாய் அமுதா
தரித்து” என்றவ்யம். (கச)

அரு.—பதினைந்தாம்பாட்டு. (நோக்கியித்யாதி) “வாக்கும்” “முகம்

சஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கடு-பா, நோக்கியசோதை.

ஸ்வா -(நோக்கியித்யாதி). பின்னையைத்திருமஞ்ஜநம் செய்விப்பதாக உபக்ரமித்து திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராக வரைத்து மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் “திருமேனிக்குத் தகுதியோ” என்று இவற்றையும் பார்த்த அசோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிறபோது, அவளுக்கு வசவர்த்தியான குணங்களுையுடையனாகையாலே பூர்ணனுக்கென்றது. மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், “என்னைப்பாரீர்” “என்னைப்பாரீர்” என்கிறவர்களைக் கடாக்கித்திற திருநய நங்களும், மந்தஸமிதம்பண்ண உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்புரத்தையும், அந்தஸ்ப்புரத்தையோடே கூடின மந்தஸமிதமும், ஒருவிசேஷண

மு.—நோக்கியசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு

வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்

மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. (கடு)

ஸ்வா. —(நோக்கியித்யாதி) திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நேராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து திருமஞ்ஜநம் செய்யும்படி விதேயதயாபூர்ணனை இவனுக்கு. (வாக்குமித்யாதி) மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், “என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீர்” என்ன, அவர்களைக் கடாக்கித்திற திருநயநங்களும், மந்தஸமிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்பு(ஸ்ஸ)ரணத்தையும், அந்த ஸ்ப்பு(ஸ்ஸ)ரணத்தையோடே கூடின மந்தஸமிதமும்,

கும்” என்கிற ச(ஸ்)சப்தங்களைக் கடாக்கித்து (ஸமுதாயசோபை)என்றது.

“நோக்கி” “நுணுக்கி” என்கிற பதங்களில் தாத்பர்யங்களைக்கடாக்கித்து “யசோதை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருமேனியினித்யாதி). (அதுக்கு) ஸௌகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸுகிஷ்ணமாக ; வழிமுனை வென்றபடி. “நீராட்டு” என்றத்தைக் கடாக்கித்து (விதேயதயா) என்றது. வாகா(௩)திகளுடைய அழகு தோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார். (மாதா முதலானாரையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “இச்செந்தொண்டைவாய்” என்று அதரத்தை அதுபவித்தபடி சொல்லியிருக்கையாலே இங்கே “வாயும்” என்றதுக்கு (ஸ்ப்புரத்தை) என்கிறார். [ஸ்ஸூரீஹ்வஃ-ஸ்ஸூரூ - ஸ்ப்புரதோ பாவஃ-ஸ்ப்புரத்தா] சலநமென்றபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, கக-பா, விண்கொள். சந.

மிட்டுச் சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகு மிருட்சப்ரகாரத்தை அதுபவிக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழலீர்)கைக்காய்த்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய் ப்ரார்த்த நாளுபையான ப்ரபத்திகள். (கரு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாயசோபையிலே அதுஸந்தித்த திருக்கண்களிலழகு பின்னாட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(விண்கொளிய்யாதி) அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஸாது பரித்ராணுதிகளிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்லேசம் தீர்க்கும்போது அவர்க (க) “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறிப்பேன்” என்று நித்யஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்த்தியழகிருந்த படி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (கரு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அது பவித்த திருக்கண்களினழகு பின்னாட்ட, அத்தை அதுபவிக்கிறார். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பதுபவித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிசேசமதுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்த தாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—விண்கொ ளாமரர்கள் வேதனைதீர முன்

மண்கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து

திண்கொ ளசுரரைத்தேய வளர்கின்றான்

கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. (கக)

வ்யா. — (விண்கொளிய்யாதி). அவதாரப்ரயோஜனம் ஸாது பரித்ராணுதிக ளாகையாலே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை இருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால்வரும் துக்க

அரு. —பதினாரும்பாட்டு. (விண்கொளிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நய நத்தை அதுபவித்திருக்க “கண்களிருந்தவாறு” என்று புந அதுப விப்பானென்னென்ன (ஸமுதாயேத்யாதி). ஆனால் அத்நையும் அதுபவித்தால் நயநமே பின்னாட்டுவானென்னென்ன ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

சச பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௨-தி, ௧௬-பா, விண்கொள்.

ளடியாக மண்கொள் வசுதேவர்க்கு வந்தக்லேசமும் தீர்க்கவேணு
மென்றிறே அவர்க்கு புத்ராளுக முற்பாடுவந்தவரித்தது. அவர்கள்
தங்கள் க்லேசம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேசம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதிகள்
தேய, வளர்ந்தது தன்க்லேசம் தீருகைக்காகவிறே. திண்மையாவது-
கம்ஸன் முதலானருடைய ஆஸூரபா(ஞ)வத்தாலும், ஜம்மத்தாலும்,
வந்த நெஞ்சில் வலி ; அதாவது - மாதாவென்றும், பிதாவென்றும்,
ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும்,
அல்பம் க்ருபைபிறவாத கம்ஸன்முதலான அஸூரர்களை வயிற்றெரி
கொளுந்தி கூடியிக்கும்படியாகவிறே திருவாய்ப்பாடியிலே போய்
வளர்ந்தருளுகிறது. வளர்கின்றவனுடைய கடாக்கூந்தான் அது
கூலவர்க்கம் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்க(ர்)ம் முடியவுமாயிறே யிரு
ப்பது.

கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீ
வஸுதேவருக்குப் புத்ராளுய் வந்தவதரித்தது, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்
பட்டிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்தது, பின்னை தேவர்
கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து.
(க) “தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்” என்னக்
கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி) காயப(ய)லமும் மனோப (ய)லமுமுடைய
ரான அஸூரர்களானவர்கள் கூடியித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வள
ராகிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸூரவர்கம் கூண
மாய் விட்டதிறே. (கண்களித்யாதி) இப்படி அதுகூலரகூணமும்
ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும்
அவர்கள் கூடியிக்கவும் கடாக்கூயிக்கும் திருக்கண்களினழுகிருக்கிற படி.

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்தது) என்றத்தோடர்வயிப்பது.
முன்னே அவதரித்து என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்ற வித்யாதி).
இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலிலித்யாதி).

திண்மை ஸாமான்ய சப்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத்
யாதி). “அசுரரை” என்கிற ஜகாரம் அவ்யயம். “தேயவளர்கின்றான்”
என்கிற பதத்தைக் கடாக்கூயித்து ரஸோக்தி (இவனித்யாதி). கீழைக்கடா
கூயித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). (கசு)

(க) தி-மொ-அ-டு-க.

(கனவளை) ஸ்ப்ருஹாவஹமுமாய் மமதாவிஸிஷ்டமுமான
அந்யார்ஹ சிந்ஹம். (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்
புருவத்தில் பெருகுகிறார்.

ஸ்வா. —(பருவமிய்யாதி) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பரு
வம் நிரம்பி ரக்ஷகனாதிருக்கச் செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்
பிப்பதாக நோற்றுப்பெற்ற. (உருவுகரிய வித்யாதி) மிக்கப்ரகாசத்தை
யுடைய நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ண
னுடைய திருப்புருவங்களில் அழகைக் காணீரென்கிறார். கீழ் “அமு
யைக் காணுங்கோள்; பொன்னுலே செய்தவளைபையுடைய நீங்கள்
வந்து காணுங்கோள். (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யதுபவித்த
வந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ. —பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய

திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற

உருவுகரிய வொளிமணி வண்ணன்

பருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. (கஎ)

வ்யா. — (பருவமிய்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே
பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரவித்து லோகத்தை உஜ்ஜீ
விப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே (க) *திண்
கொளசுரரைத்தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்
கும்படியாக, சூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பரு
வமே பிடித்திறே நிரவித்துச் சென்றது. (திருவின்வடிவொக்கும்
தேவகிபெற்ற). லக்ஷ்மீதல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்

அரு. —பதினேழாம்பாட்டு (பருவமிய்யாதி) “பருவம்நிரம்பாமே” என்
கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்யாவின்றிகொண்டு
ஸ்வாதுபவப்ரதா(ஹ)நாதிமுகேந உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அதுஸந்திஹி
தர்க்கே ப்ரஹ்மமாகையாலே “பாரெல்லாம்” என்கையாலே வீரோதி நிர
ஸமே சொல்லவடுப்பதென்று அத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செப்கி
றார் (சக்ரவர்த்தித்யாதி). பால்யம் தொடங்கி வீரோதிரஸநம் பண்ணின
த்தை இசைவிக்கிறார் (பூதநேத்யாதி). “வடிவு” என்றுஸ்வபா(ஹ)வமாய்
பரோபகார சீலையான பிராட்டியைப்போலே இவளும் பிள்ளையைப்
பெற்று லோகத்தை வாழ்வித்தாளென்கிறார் (லக்ஷ்மீத்யாதி). (இப்படி

சக பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,உ-தி,கஅ-பா, மண்ணும்மலையும்.

தன்னதேவகி” என்றத்தை “திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி” என்று சாப்தமாக வருளிச்செய்கிறார். திருவின் வடிவொக்குகையாவது-வை தரம்பத்திச் ஏகதேசத்ருஷ்டாந்தம்.

“பூண்முலை” என்றது - ப(ஞ்)த்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்; அதாவது பராவரகுருக்கள் ப்ரகாசிப்பித்ததிதே. ... (கௌ)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினினும் திருமக ரக்குழையிலே போகிறார்.

படிக்கீடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கை யாலே - சிழ் “உள்ளமுதன்னதேவகி” என்றது - இங்கே ஸ்பஷ்டமா யிற்றதிதே.

(உருவித்யாதி) ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. (புருவமித்யாதி.)* மத நன் கருப்புச்சிலைபோலேயிருக்கிற திருப்புருவங்களி னழகைக் காணுங்கோள். ஆபரணங்கருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (கௌ)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யுடைய வித்த வந்தநரம், திருமகரக்குழையி னழகை அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணும் மலையும் கடலு முலகேழும்
உண்ணும்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ண மெழில்கொள் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (கஅ)

க்கு) உய்யும்படிக்கு. “திருவின் வடிவொக்கும்” என்றவிச்சுஷணம் லோகமும்பும்படிபெற்றதுக்கு ஹேதுவென்ற திருவுள்ளம். இங்கு இப்படி ஹேதுகர்ப்ப(ரூ)விசேஷணமாகையாலும், “உள்ளமுது” என்கிறவிடமும் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலும், இங்கே “திரு” என்கிறபதம் ஸ்பஷ்ட மாகையால் “உள்ளமுது” என்கிறபதமும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல் லிற்றென்று மூதலிக்கிறார் (திருவினித்யாதி).

“புருவமிருந்தவாறு” என்று சொல்லுகையாலே இந்தப்ரகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (மதநனித்யாதி). (கருப்புச்சிலை) கரும்பு லில்லு. (கௌ)

அரு. —பதினெட்டாம்பாட்டு. (மண்ணுமித்யாதி) (திருமகரக்குழை) என்றது - மகரமதஸ்யம் போலேயிருக்கிற கர்ணபூஷணமென்றபடி. அவ யவங்களை அதுபவிக்கிறப்ரகரணமாகையாலே திருக்காதிஸ் ஆபரணங்களை அதுபவித்ததி திருக்காது அதுவித்ததென்று கருத்து.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௧-ப, ௨-தி, ௧௮-பா, மண்ணும்மலையும், ௪௩

ஸ்வா.—(மண்ணித்யாதி) ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூத(ஃ)ரங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமாகச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்களும் மேலும் கீழுமான பதினாறு லோகங்களும். (உண்ணும் திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு) மகிழ்ச்சியாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபகரணங்கள் ஒடுங்கப் பெற்றோமென்கை. அழகிய நிறத்தையுமுடைத்தாய் கண்டவர்களுடைய சி(வி)த்தத்தை அபஹரித்தால் வாங்கவொண்ணாத திண்மையிறே.

(சேயிறை) பூர்வவத். (௧௮)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக்குழையில் நின்றும் திருநெற்றியிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(மண்ணித்யாதி). ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்திருவளவில், “இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே” என்னும் உகப்பாலே இதுவே தா(ஃ)ரக மாகத்திருவாயிற்றிலேவைந்த பாலகனுக்கு, (வண்ணித்யாதி), திருமேனிக்குப் பரபாக(ஃ)மான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்த்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான இவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மையிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்..., (௧௮)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை அநுபவித்த வந்தாரம், திருநெற்றியினழகை அநுபவிக்கிறார்.

“உலகேழும்” என்றால் போராடேதா? “மண்ணும்மலையும் கடலும்” என்று சொல்லவேணுமோவென்ன இதுகளுடைய விசேஷங்களைக்காட்டிக் கொண்டு க்ரமரியாமகமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதாரமித்யாதி). இப்படி விசேஷங்களைக் காட்டுகையால் இப்படிப்பட்டிருக்கிறவற்றை உண்ண மவனென்று அவனுக்கு ஓரதீசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். “வண்ணத்தையும் எழிலையும் கொள்ளாதிற்றே” என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (திருமேனித்த்யாதி). “எழில்” அழகு. திண்மைக்குத் தாத்பர்யம் (கண்டவர்களித்யாதி). (கவருகை) வசிகரிக்கை. “சே” என்று- அழகு. “இழை” ஆபரணம். (௧௮)

சஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, உ-தி, கக-பா, முற்றிலும்.

ஸ்வா.—(முற்றிலும்த்யாதி) ஊரில் பெண்களாய் கொட்டகமெடுத்து விளையாடித்திரிகிறவர்களுடைய சிறுசளாகும், மணல்கொழித்துச் சோழிக்கிற சிறுபாந்ரங்களையும், அவர்கள் பேச்சுக்கொண்டுவிளையாடுகிற கிரி பூவைகளுமான லீலோபகரணங்களை இவர்கள் கையைப்பிடித்துப்பறித்துக் கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடுகிற பரமன் றன்னுடைய நெற்றியிருந்த ப்ரகாரத்தைக் காணிகோளென்கிறார்.

“நேரிழை” என்கையாலே-ஸம்ஸ்லேஷத்திலும் சுழற்ற வேண்டாத ஆபரணங்கள். அநாவது - அத்பந்தம் ஸ-ஸ்க்ஷ்மரூபஜ்ஞாநமான ஆத்மபூஷணம். (கக)

மூ.—முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்
சுற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன் றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(முற்றிலும்த்யாதி) கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சளகையும் மணற்சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல் வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும்பூவையையும் பூவை-நாகணைவாய்ப்புள்.(பற்றியித்யாதி)கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடும்பீழ்பில் தலைவனாவனுடைய. (நெற்றியித்யாதி.) அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியி னழகைக் காணுங்கோள்; னுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு துட்பமாவது-தொழிலினுடையஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யாதுகுணமான லாக(ஸ்)வமாதல். (கக)

அரு. —பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (முற்றிலும்த்யாதி) “சுற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களை - முற்றிலுமென்று தொடங்கி” என்று அவ்வய முகேந அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கொட்டகம்த்யாதி). (கொட்டகம்) சிறிய க்ருஹம். (முற்றில்) சிறு சளகு. தூதையினர்த்தம் (சோறுக்குகிற வித்யாதி). (குறுவெயர்ப்பு) ஈஷத்ஸ்வேதம். (அரும்பின)அரும்புபோலே புண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆபரணங்களுக்கு ஆகாரத்தில்ஸ-ஸ்க்ஷ்மதை யென்று தோற்றமைக்காக வருளிச் செய்கிறார் (ஆபரணத்துக்கியாதி). (தொழிலினுடைய) வேலையினுடைய. (ஸௌக்ஷ்ம்யம்) நேர்த்தி. ஸ-ஸ்க்ஷ்ம புத்திக்குதமென்றபடி. (லாகவம்) கனமாகாமை. (கக)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, ௨௦-பா, அழகிய. சக

அவ. — இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியில் நின்றும் திருக்குழலிலே பெருகுதிருர்.

ஸ்வா. — (அழகியவித்யாதி) ஷோடசவார்ணியான பொன்னுலே சமைக்கப்பட்ட அழகியகோலை அழகியதிருக்கையிலேபிடித்து, திருவடிகளில் சாத்தின வீரக்கழல், சிலம்பு, சதங்கை இவை முதலானவற்றின் த்வதியெங்கும் ப்ரகாசிக்க, தூள்விப்போன இளங்கன்றுகளும் த்வநிவழியே வரும்படியாக மறித்து ஸஞ்சரிக்கிறபோது திரு

அவ. — இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யறுபவித்தவந்தாம், திருக்குழலினழகை அறுபவிக்கிறார்.

மூ. — அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு

சுழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப

மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்

குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. (௨௦)

வ்யா. — (அழகியவித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னுலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. (குழல்களித்யாதி) கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிர ஒடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க த்வரிக்க. (மழகன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றள்ளவனுடைய. (குழல்களித்யாதி) (க) “மெறித்த குழல்களை நீங்க முன்

அரு. — இருபதாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) “அழகிய” என்றத்தை கோலுக்கு விசேஷணமாகவும், “அம்” என்றத்தை “பொன்” என்றதற்கு விசேஷணமாகவுமருளிச்செய்கிறார் (உண்டவர்களித்யாதி). “கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்” என்றத்தைக் கடாகுறித்து “அங்கைக்கொண்டு” என்றதற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கன்றுகளித்யாதி). “மறித்துத் திரிவான்” என்றத்தைக் கடாகுறித்து சதங்கையின் த்வரிக்கு ஷோடசவருளிச் செய்கிறார் (கன்றுகளை மறிக்கைக்காக வித்யாதி). கழல் பதார்த்தம் (வீரக்கழல்) என்றது. இதொரு ஆபரணவிசேஷம். “மழ” என்றதற்கு ர்த்தம் (இள) என்றது. (கைகழியப்போகாமல்) தூரப்போகாமல். (௨௦)

100 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, உக-பா, சுருப்பார்குழலி.

வடிகளை அதிரவிட்டோடுகையாலே அசைந்து கவர்கிற திருக்குழல்
களைச் காணிரென்கிறார். ப்ரஸஸ்தகேசனிதே.

(குவிமுலை) பூர்வவத். “காணீர்” “காணீர்” என்று இருபது ப்ர
காரமும், (க)* முடிச்சோதி ப்ரகாரம்போலே யிருக்கச் செய்தேயும்
பாதாதிசேசமாக அதுஸந்தித்து, ப்ராப்ராதுரூபம் ஸ்வரூபமாகவும்,
ஸ்வரூபாதுரூபம் ப்ராப்யமாகவும் அதுஸந்தித்திறே இவையுடையவர்
களை அழைத்து இருகால் “காணீர்” “காணீர்” என்றது. அவனுடைய
உபேயபா(து)வமும் உபாய பா(து)வமும் அறியுமவர்களை யென்னவு
மாம். இப்படிக்காட்டக் கண்டாலிறே மங்களாசாஸந † பரிபாக
மாவது. (உ0)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற்
றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(சுருப்பார்குழலி) பிள்ளைசீறாமல்நாடப் பூமுடிக்கையாலே
வண்டிகள் மாறாமல் செல்லுமிதே. இப்படிப்பட்ட யசோதை பிள்
னோடி” என்கிறபடியே அதிர ஓடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்
லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; குவிகிற
முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (உ0)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற்
றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. (உக)

வ்யா.—(சுருப்பார் குழலியித்யாதி) மெல்லொற்று வல்லொற்
றாய், சுருப்பாரென்கிறவிது - “சுருப்பார்” என்று கிடக்கிறது. குழ
லில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரும் பண்ணுகைக்காக வண்டிகள்

அந.—இருபத்தோராம்பாட்டு. (சுருப்பார்குழலியித்யாதி) “சுருப்பு
வண்டு, ஆர்தல் - படிதல்” என்றர்த்தமருளிச் செய்கைக்காக சப்த நிர்வா
லும் காட்டுகிறார் (மெல்லொற்றித்யாதி). குழலிலே வண்டு ஆர்க்கை
க்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (குழலித்யாதி).
முதற்பாட்டில் “கோதைக்குழலாளசோதை” என்றமூலையை நிரூபக
மாகச் சொல்லுகையால் அது ஸார்வகாலிகமாகையாலே இங்கே “சுருப்
பார்குழலி” என்று வண்டுகளை நிரூபகமாக வருளிச் செய்கையாலே

(க) தி-வாய்-ந-க. † (பா) பரிகரமாவது. † (பா) காலபுஷ்பங்களை.

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப,உ-தி,உச-பா, சுருப்பார்குமுலி. ௩௧

ளையைக் கொண்டாடிப் பலர்க்கும் காட்டி (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைபட்டன்) அவன் தான் ஸ்ரீ மதுரையிலே அவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தாப்போலையிறே, இவர் தாமும் திருப்பத்தூரிலே அவதரித்துத் திருமாரிகையிலே போந்த படி. (பட்டன்) ப்ராஹ்மணோத்தமன்.

(விருப்பால்) யசோதை விரும்பினுப்போலன்றிறே இவர் விரு

எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி. (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை) அவதார ஸமகாலத் திலே தானுமதுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக் காட்டி,சொன்ன பாதாதிசேசத்தை. (தென்னித்யாதி.) அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அப்பாதாத் தோடே அருளிச்செய்த.

அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே இவளுடைய ஆதரம்; (க) “கோதைக்குழலாளசோதை” (உ) “பணைத்தோளிரளவாய்ச்சி” (ங) “மைத்தடங்கண்ணியசோதை” இத்தபாதிசுளாலே யசோதைப் பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், (ச) “உழந்தாள் நறு நெய்” (ரு) “அதிரும் கடல்நிற வண்ணன்” (ஈ) “நோக்கி யசோதை” இத்தபாதிசுளாலே அவளுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், (எ) “மறங்கொளிரணிபன் மார்வை முன் கீண்டான்” (அ) “இருமாமருதமிதுத்த விப்பிள்ளை” (ஊ) “சுடத்தைச் சாடிப் போய் வாங்கொள் வளையெயிற்றூருயிர் வவ்வினான்” இத்தபாதிசுளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களு எப்போதும் வண்டுகள் படிந்து கிடக்குமென்று திருவுள்ளம். “அசோதை முன்சொன்ன” என்று சொல்லி, இங்கே “விருப்பாலுரைத்த” என்று விசேஷிக்கையாலே அதுக்கு அதுகுணமாக (அத்யாதரத்தோடே) என்றது.

அவளிற்காட்டில் இவளுடைய ஆதரம் அதிசயமாவானென்? ஸமமன் ரோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவளுடைய வித்யாதி). இந்த ஆதராதிசயத்தை உபபாதிக்கிறார் (கோதைக் குழலாளென்று தொடங்கி, அருளிச் செய்தாராமித்தனை) என்றமளவும். (நிரூபகமாக வருளிச்செய்ய) என்றது (உத்தரகால சேஷ்டிதங்களும்) என்றதுக்கும் விசேஷணம்.

(க) க-உ-க.

(உ) க-உ-ங.

(ங) க-உ-கஉ.

(ச) க-உ-ச.

(ரு) க-உ-சு.

(ஈ) க-உ-கரு.

(எ) க-உ-ரு.

(அ) க-உ-க௦.

(ஊ) க-உ-கக.

ருஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, உ-தி, உக-பா, சுருப்பார்குழல்.

ம்பியுரைத்தபடி, (இருபதோடொன்று முரைப்பார்) பூர்வபூர்வோச்
சுரன ச்ரமத்தாலே உரைப்பார்; ஸாபிப்ராயமாக வுரைப்பார்,
இவருடைய அபிமாந்தாலே (சு)“சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு”
மெல்லாம, அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச் செய்தேயும்
* மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும்
ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதி
சயத்தாலே அருளிச் செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க் கொ
ண்டு அதுபலித்ததும், அவள் பாதாதி கேசமதுபவித்துப் பிறர்க்குக்
காட்டின சுட்டனையிலே பேசினதுமானஇதுவே, அவளோடு இவர்க்கு
ஸாயம். ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத
கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த” என்றரு
ளிச் செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளி
லும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது.

(இருபதோடொன்று முரைப்பார்.) இந்த இருபத்தொரு பாட்
டையும் ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுவாரென்னுதல்; பா (ஞ) வபந்த
(ஸந்)மில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்தரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.

ஆகில் இவர் யசோதையாக அருளிச் செய்தபடி யென்னென்ன வரு
ளிச் செய்கிறார் (யசோதை யித்யாதி). (இப்படி வந்தவற்றிற்கு) என்றது-
யசோதா திகளான ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வர்ணித்தும், அவதாரந்தரத்தி
லும் இவ்வவதாரத் தன்னிலுமுண்டான சேஷத்தங்களையும் சொல்லிக்
கொண்டும், அவ்வவ்வாராகச் சொல்லும் பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறவர்
றுக்கு மென்றபடி. (வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது) என்றது - மயர்வற
மதிநலம் பெற்றவராகையாலும் தத்தத்பா (஁) வநையாலும் வந்ததென்
று கண்டுகொள்வது. இந்த மயர்வறமதிநலமருளையே இப்படித்தத்தத்
பாவநையாகைக்கும் ழேதுவென்று கொள்வது.

“விருப்பால்” என்றத்தை, “உரைப்பார்” என்றத்தோடே அதுஷங்
கித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவியத்யாதி). (ஸாபிப்ராய
மாக) பா(ஞ)வபந்த பூர்வகமாக. அதுஷங்கியாமல் பஞ்நந்தரம் (பா(ஞ)
வேத்யாதி). விக(X)தமான குண்டட்டத்தை-தட்டுப்படுகையை யுடைத்தான
தென்றாய், அது தன்னிலும், (உ)*ப்ரஜீஞாதித்வாத் ஸ்வார்த்தே அண்ப்ரதய
யமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் வைகுண்ட மென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ஈ-தி, மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். (ருக)

என்கிற தேசத்திலே போய் அவர்களோடே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவார்.

(உச)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்வா.—மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். —கீழே சேதக்கடலிலே திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தப் ப்ரகாரத்தைத் தக்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவன் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின (போயித்யாதி) இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலேபோய் (க) “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே அவனை அதுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருகாலமும்பிரிவின்றி இருக்கப்பெறுவார். (உக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—o—o—o—

முதற்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம். கீழிற்றிருமொழியிலே - திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தக்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவன் பிள்ளை

தாத்தையார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்தை யித்யாதி). (இவ்விஷயத்தை) இத்திருமொழிப் ப்ரதிபாத்தானுந்ருஷணனை. வக்தரு வைலக்ஷணயத்தாலும் ப்ரதிபாத்த ஸ்வபாவத்தாலும் ப (ஃ) லம் சொல்லுகிறார் (சூழ்ந்திருந்தித்யாதி).

“தென்புதுவைப்பட்டன், சுருப்பார்குழலி அசோதைமுன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும் விருப்பாலுரைப்பார் வைகுந்தத்திலேபோய்தாமேஒன்றுவர்” என்றவ்யம். (உக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு-மாணிக்கங்கட்டிப் ப்ரவேசம்.—*வண்ணமாடங்களிலேபிறந்தமையை அதுபவித்து, கீழில் திருமொழியிலே அவயவங்களை அதுபவித்து, மேலே தாலாட்டுகையால் வந்தக்ரமத்தோற்றவருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிறார் (கீழி

(க) தி-பல்-கஉ.

(உ) பாணிசி ஸ-சி. ரு-ச-ருஅ.

சூச பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,ந-தி,க-பா, மாணிக்கங்கட்டி.

ப்ரகாரத்தை தக்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ர்வஸ்மாத்தபரனாய், அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனானஸ்ர்வேஸ்வரன் யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X) மந சயநாதிகளைக்கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களாலானவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன் றி நிற்கவொண்ணாதிதே ப்ரஹ்மேஸ்வரநாதிகளுக்கும். இத்தையசோதைப்பிராட்டி மனோரதித்துக்கொண்டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. ப்ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளிக்குணையத்தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தக்காலம்போலே விரும்பி யதுபவித்துப்பேசுகிறார்.

ஸ்ர்வஸ்மாத்தபரனாய், அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X) மந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன் றி நிற்க வொண்ணாதிதே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மனோரதித்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே தக்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு.—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுத்யாதி). (வளர்த்தி) கண்வளர்த்தி.

இத்திருமொழியில் ப்ரஹ்மேஸ்வரநாதிகள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கையாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அதுவர்த்திக்கக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ர்வஸ்மாத்த பரணித்யாதி). ப்ரஹ்மாதிகள் அதுவர்த்தநங்களை யசோதை அறியாதிருக்கத் தாம் அவளாகச் சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி). “கோ - குடந்தைக் கிடந்தாய்” என்ற பதங்களைக் கடைவித்து (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. ... *.

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) முந்தா ப்ரஹ்மாவனுடைய கிஞ்சித்காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்டாதிபதியான)

† (பா) மனோரதித்துக்கொண்டாளாக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, நட-தி, க-பா, மாணிக்கங்கட்டி. ௫௫

தொட்டிலை அங்கீகரித்து வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா — (மாணிக்கமித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான ஆணிப் பொன்னுலே நாநாவர்ணமாகவும், பிள்ளைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நடுவே வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் பதித்த ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவர விட்டா னென்கிறார். அருளப் பாடிட்டாலல்லது வரவும் அரிதிறே அவர்களுக்கு. † (அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு) உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலே காணும். ஸ்வாதந்தர்யகாமரி லுங்காட்டில் தச்சேஷ பூதர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரிர். “விடுகந்தான்” என்றது-தன்பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீக்கிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. “மாணி” என்றும்-சிறுமை; “குறள்” என்றும்-சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலியஜ்ஞவாதத்திலே சென்று இரந்தது. நெளரவம் யாசிதந்தமாயிறே டைய பருவத்துக் கச்சுருணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி.

ஆணிப்பொன்னுல்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுகந்தான்

மாணிக்குறளானே தாலேலோ வைபமளந்தானே தாலேலோ(க)

வ்யா. — (மாணிக்கமித்யாதி.) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தை யும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்கு படக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றில்லை” என்னும்படியான பொன்னுலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலே. (பேணியித்யாதி) ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி) உன்னுடமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமந்ருபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற

என்றது.(பருவத்துக்கு) என்றது-பிள்ளையினுடையபருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பர பாக (ஹ்) ம். ஆணிசப்தார்த்தம் (இதுக்கு மேலித்யாதி) வண்ண மென்றதிர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணி சப்தார்த்தம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப் பட்டதை யென்றபடி. (க)

† குண்டலிதம் க்வாசுத்தம்.

ருக் பெரிபாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ஈ-தி, உ-பா,உடையார்கனமணி

யிருப்பது. (வையமளந்தானே) இரப்புப்பெற்றவாறே பூரித்துத்ரிவிக்
ரமனானே. அளந்த போதை ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி ஸ்மாணத்
தாலேயிறே ப்ரஹ்மா வரவிட்டதும். (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ ருஷபவாஹந
னும் வரவிட்டானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(உடையித்யாதி) உடையிலே ஆர்ந்த பொன்மணி முத
லான ரத்னங்களோடே அலங்க்ருதமாகவும் மிக்கப்ரகாசத்தையுடைத்
தானமாதளம்பூமுதலானபூத்தொழில்களையும் சேர்த்து. (இடைவிரவி
ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை அளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே!
தாலேலோ. (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கந்தரம் பரிகணித
னாய் ஸ்வராபிமாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லு
கிறது.

மு.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ

இடை விரவிக் கோத்த வெழில்செழுகினோடும்

விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்

உடையாயழேழேழல்தாலேலோவுலகமளந்தானே தாலேலோ.

வ்யா.—(உடையித்யாதி) திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான
பொன்மணியோடும் நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்
சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உடையித்யாதி) (ப்ரஹ்மாவுக்கந்தரம்
பரிகணிதனாய்) என்றது-(க) “ஸ்வரஹ்ம ஸ்ரீவஸு
ஸேந்த்ர” என்கிற ஸ்ருதியைப்பற்ற. * ஸ்ரபதத்தில் “சு-ஸீ-நியு-நு-
யீ-சு-ஹ்- ஸ்ஷ்டே-சியமயதி-ஸ்ர” என்கிற வ்யுத்தியை உட்கொண்
டருளிச் செய்திறார் (ஸ்வராபிமாநியான) என்று.

“உடையார்கனமணியோடு இடைவிரவிக் கோத்த வெழில்செழுகினோடும்
ஒண்மாதளம்பூ” என்றவயித்து அர்த்தம் (திருவரையித்யாதி). (மணி)
இங்கினி. “தெழுகினோடும்” என்ற ஸமுச்சயம் இங்கும் அறுஷங்கித்தா
ரென்று கொள்வது. விரவியினர்த்தம் (கலச) என்றது. “தெழுகு”
அரகிலைத்தொங்கல். அதை அருளிச்செய்திறார் (இடைச்சுரிகை) என்று.
“மாதளம்பூ” என்றது - இரத்தப்பூக்களைப் போலே பண்ணின ஆபரணங்
களையுடைத்தானதென்று விவகரித்து பலிதார்த்தம் (அழகியவித்யாதி)-

(க) தை-நா-ஈ-க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ஈ-தி, உ-பா, உடையார்கனமணி, ௫௭

விக்கோத்த எழில்தெழ்கிணேம்) எழில்தெழ்து-விளங்காநின்ற இ
டைச்சரி. (விடையித்யாதி) ருஷபவாஹநாய, கபாலநிரூபகனாயும்,
ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவுடா யிருக்கிற ருத்ரன் விதிந்தான்.
(உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள்
தங்கனையு முடையாயென்கிறார். (அழேலழேல்) “மாஹீஹீ, மாஹீஹீ-
மாரோதீ, மாரோதீ” என்றுதாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது-நாவசை
தல். ஏல்-பொருத்தம். லோகத்தை அளக்கிறபோது “என்தலையில்
மிதியாதேகொள்” என்றரில்லையிறே. அமிந்தார்களாகில் தலைமூக
நிற்கவும் கூடுமிறே. (உ)

அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி). ருஷபவாஹநாய, கபாலநிரூபக
னாய், ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான்.
(உடையாயித்யாதி). ஒருவர் “என்னது” என்று வரவிடாத
போதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமைபோடு வாசியற எல்
லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலே
லோ. (உலகமித்யாதி) திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தாலே
உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே!
தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது -
நாவசைத்தல். * (உ)

அவ. —மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை எண்ணினால்,
பின்பு தன்னை எண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இந்
த்ரன் கஞ்சிக்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கபாலநிரூபகனாய்) கபாலத்தை நிரூபகமாக வுடையனாய். இன்னத்தை
யுடையாய் என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி.) கீழ்ப்
பாட்டில் “மாணிக்குறன்” என்றதுக்கு அநுசூனமாக “வையமளந்
தான்” என்றதுக்கு ஸௌஸ்ப்பரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில்
“உடையாய்” என்றதுக்கநுணமாக “உலகமளந்தான்” என்றதுக்கு
பரத்வம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (அடிப்
படுத்தி) என்று சா. (ஹ) டு. திருவடிகளிலே படுத்தினவென்றும், நிலை
நிறுத்தின வென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது - பிள்ளைகளைத் தூங்கப்
பண்ணுகைக்காக நாகை அசைத்துக்கொண்டு சப்திக்கை யென்கை. (உ)

அரு. —மூன்றும்பாட்டு. (என்னித்யாதி) “இந்திரன் தானும்” என்று
விசேஷித்ததைக் கடாகூழித்து அவதாரிகை (ப்ரஹ்மேத்யாதி).

௩௩ பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ௩-தி, ௩-பா, என் தம்பிரானார்.

ஸ்வா.—மூன்றும் பாட்டு. (என்னித்யாதி) என் தம்பிரானாயும், (எழில் திருமார்வற்கு) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்பை யுடையவனுக்கு. (சந்தமித்யாதி) ஸமுதாயசோபைக்குத் தகுதியாய், செவ்வித்தாமரை போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரன் தானும்) அவர்களோடு ஸமஸூன தானுமென்றபடி. (எழிலித்யாதி) எழிலையும் ஓசையையுமுடைத்தான கிண்கணியையும் தந்துவனாய் நின்றான். அதுரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் வந்து நின்றான். தாலேலோ. ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ தேவர்களெல்லாரும் உபஹாரபாணிகளாய் வந்தார்களென்கிறார். (க) “ॐ க்ருஷ்ண ஸ்ரீராம”

மூ.—என் தம்பிரானு ரெழில் திருமார்வற்குச்

சந்தமழகிய தாமரைத் தாளற்கு

இந்திரன்னு மெழிலுடைக் கிண்கிணி

தந்துவனாய் நின்றான் தாலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா.—(என்னித்யாதி) என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. “என் தம்பிரானார்” என்கிறவிது - திருமார்பினமுகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. (சந்தமித்யாதி) சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிரமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. (இந்திரனித்யாதி.) த்ராலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையையுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகையுடைத்தான கிண்கணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வநைச்யம் தோற்ற அதுர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. (தாமரையித்யாதி) கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்கிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதானரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சந்தமென்ற தினர்த்தம் (கிறம்) என்றது. (உ) “ॐ - ஸ்ரீராமேஸ்வரீ” இதி - பாமைஸ்வரீ” என்கிற தா (ஹ) த்வர்த்தத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (த்ராலோக்யேத்யாதி). உவனாயென்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்வநைச்யேத்யாதி).

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சந்தித்யாதி) இந்த்ரனுக்கநந்தரம் அவர்களைச் சொல்லுகையைக் கடாக்கித்தவதாரிகை (இந்த்ரனுக்கித்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ஈ-தி, ச-பா, சங்கின்வலம்புரி. ௫௯

புராணம் ஐவதம் நுநம் - ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவ தம்சுரும்தம்.” என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் சூருவும் இவனே யாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க் கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.-(சங்கித்யாதி) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றானவல ம்புரியானதும். (சேவடிக்கண்கிணியும்) பாதச்சதங்கைகளும். (அங் கைச்சரிவனையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும்வளை களும். (நாணும்) திருவரைநாணும். (அரைத்தொடரும்) அரைவட மும். (அங்கணித்யாதி) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசம்பில் அமரர்கள் போகவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி). சிவந்த திருக்கண் களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே!! தாலேலோ. (தேவகிசிங்கமே)

மூ.—சங்கின்வலம்புரியும் சேவடிக்கண்கிணியும்

அங்கைச்சரிவனையும் நாணு மரைத்தொடரும்

அங்கண்விசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ.

வ்யா.—(சங்கித்யாதி.) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்த் ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையும். “சேவடிக்கண்கிணி” என்கையாலே, “கண்கிணி” என்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. (அங்கைச் சரியித்யாதி.) அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரி களும், திருத்தோள்வளைகளும். திருமார்புக் கலங்காரமாகச் சாத்தத் தக்க நாணும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொட ரோட் டைச் சேர்த்தியாலே, நானென்றது - அரைநாணுகவுமாம். (அங்க ணித்யாதி). அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்காதி லோகங்க ளில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி.) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண் களோடே சேர்ந்த ஸ்ரீயாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ.

“வலம்புரி” என்றது-பாதகூழினுவர்த்தமான சங்கென்றபடி. “கிங் கிணி” என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி). (முன்கைச்சரி) முன் கை வளை. புற : வளையென்றதுக்கர்த்தம் (திருத் தோள்வளைகளும்) என்றது. (அரைவடம்) அரையிலேகட்டி காலனவும் தொங்குநிற முத்துமலை. (அரைநாண்) பொன்னரை நாண். “செங்கட் கருமுகிலே” என்ற சப்தார்த்தம் (ஓராபரணமுமித்யாதி).

சு0 பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ௩-தி, ௫-பா, எழிலார்.

தேவகீபுத்ரனென்கிற ப்ரஹத்தியாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ஸ்ருதி சோதி (ஃ)தமுமாயிறே இருப்பது. ஆழ்வாரருளிச்செய்தா ரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) எழில் விளங்காநின்ற திருமாற்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகிய வையம்படையும்) அழகிய ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தகுதியான ஆபரணமாதல். (வழுவி லித்யாதி) கொடுத்துக்கொள்ளிலிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடை யான். (வயிச்சிராவணன்) வைஸ்ரவணன். (தொழுதுவனாய் நின்றான்) (தேவகியித்யாதி). தேவகிப்பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே விம்மஹக் கன்று போலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலகனாய் உதாரண வைஸ்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

எழிலார் திருமார்க்கேற்கு மிவையென்று அழகிய வையம்படையு மாரமுங்கொண்டு வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன் தொழுதுவனாய்நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.

ஸ்வா.—(எழிலித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமாற்புக்குச் சேருமிவை யென்று. (அழகியவித்யாதி) அழகியதாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாயுத மாகிற ஆபரணமும், (க) * கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. (வழு வித்யாதி) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கை யாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஸ்ரவணன்.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) இத்ரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்களெல்லாருடைய கிஞ்சித்காரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச் செய்ததற்கு “வழுவில் கொடையான்” என்றத்தைக் கடாகூறித்து நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி).

ஐம்படை யென்றதின்ர்த்தம் (ஸ்ரீ பஞ்சாயுதம்) என்றது. “அழகிய” என்றத்தை “ஆரம்” என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (கோல மித்யாதி). இல்லையாகில் திருமார்க்கேராதிறே யென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக் கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்வே சித்தல். “வழுவு” என்றதுக்கர்த்தம் (குற்றம்)என்றது. தாய்மையினர்த்

(க) அமல-கூ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப, ந-தி, கூ-பா, ஒதக்கடல். ௬௧

இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்பண்ணி அதூரணிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான். த்ரவ்யஸாத்யமான வஸ்து வல்லவிதே. அஞ்ஜ லிஸாத்யமிதே. (தூமணிவண்ணன்) இவன் த்ரவ்ய ஸாத்யனல்ல னென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாசம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவன். (ரு)

ஸ்வா.-ஆறும்பாட்டு. (ஒதக்கடலித்யாதி) அத்யந்தம் அகாத(நுத்) மாய் அலை எறியாநின்றள்ள ஸமுத்ரத்தில் நீர்மையை யுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும் ; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழ லெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவனே

அரவை- “அரா” என்னுமாபோலே, “வைப்ரவணன்” என்கிற வித்தை-“வயிச்சிராவணன்” என்கிறது. (தொழுதித்யாதி) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதூரணிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி) ஒராபரண மும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடி வை யுடையவனே! தாலேலோ. (ரு)

அவ.-ஆறும்பாட்டு. பஸ்சிம திக்பாலகனாய் ஸமுத்ராதிபதி யான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடிபைச் சொல்லுகிறது.

மூ. —

ஒதக்கடலி லொளிமுத்திராமும்
சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ.

வ்யா.—(ஒதமித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கட லில் ஒளியையுடைத்தானமுத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்குப்பரபாக(ஓக்) மாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியானபவளப் படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அமு தம்(பழிப்பற்ற) என்றது. “வண்ணமென்றதினர்த்தம்(வடிவு)என்றது. (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒதவித்யாதி) “கடலில்” என்றத்தையும், “வரு ணன்” என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்குவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பஸ்சிமேத்யாதி).

ஒதமென்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே) க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. “சந்தம்” என்று = அழகாய், இத்தையருளிச்செய்

௬௨ பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ஈ-தி,எ-பா, கானூர் நறுந்துழாய்.

யும்) அழகு விளங்கா நின்னுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹத்தமாய் தகுதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதிராஜ்ய ஸூரசகமாய், சேஷித்வப்ரகாசகமுமாய், மிக்கப் பரபை(ஸ்)யையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்கா நின்னுள்ள திருத்தோள்களையு முடையவனே! தாலேலோர். (சு)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (கானூரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து பரிமளப்ரகரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றாமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு

கியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி) பெரு விலையுடைய, “அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை” என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூரசகமாய் மிக்க தேஜஸஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோர். (சுந்தரத்தோளித்யாதி) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களையுடையவனே! தாலேலோர். (சு)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில் ப்ராதானையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கானூர் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்

வானூர் செழுஞ்சோலை கற்பகத்தின் வாசிகையும்

தேனூர் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள் [லோ. (எ)]

கோனே அழேழலழேல் தாலேலோர் குடந்தைக் கிடந்தானே தாலே

வ்யா.—(கானூரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வானூரித்யாதி) ஆகாசப்பாரப்

கிரூர் (திருக்கைக்கித்யாதி). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது - சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்ராதிபதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிதே. “சோதிச்சுடர்” என்ற மீமிசைக்கர்த்தம் (மிக்கதேஜஸ்ஸு) என்றது. (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கானூரித்யாதி) “கான்” கானமென்றர்த்தமாய், இப்படி. விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி). வாசிகையன்றபதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ய, ந -திருவடர், சுச்சேர்பொற்குநிகைகளு

மரமே ஒருதோப்பாகப்பணைப்பதான கற்பகப்பூவாலே சமைத்ததிரு வாசிகையும். (தேனூர்த்யாதி) தேன்மாறாதசெந்தாமரை மலர்மேலே நித்யவாலம் பண்ணுகிற பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். “திரு மங்கை” என்கையாலே (க) “യക്ഷിതം സുഖം - யுகதிருசகுமாரினி” என்கிறபடியே பருவத்தால் இனையவளிறே. இவளிறேவரவிட்டாள். இவள் வரவிடுமதெல்லாம் அப்ராக்குதமாயிறே யிருப்பது. அப்ராக் ருதர் கையிலேயிறே வரவிடுவதும். (கோனே) என்றது-உபய விபூ திக்கும் நிர்வாஹகனே ! ஆயர் குலத்துக்கு நிர்வாஹக நென்னுதல். அழேலழேல் தாலேலோ. (குடந்தைக்கிடந்தானே) உபயவிபூதியை யும் நிர்வாஹிப்பது, த்ருதீயவிபூதியிலே கண்வளர்ந்துபோலேகாணும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு (கச்சித்யாதி) சாத்தின சிறுக்காம்பன்

படங்கலும் நிறையும்படி அழகிபதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற் பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். (தேனாித்யாதி). தேன் மாறாத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பா ளாய், (க) “**यन्मन्त्रोऽयमोऽक्षि-युवतिस्सकुमारिणी**” என்னும் பருவத் தையுடையளான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். (கோனேயித் யாதி). எல்லாரும் கிஞ்சித்தகரிக்க வேண்டும்படி ணர்வ சேஷியாயுள்ள வனே ! அழாதேகொள், அழாதேகொள் தாலேலோ. (குடந்தையித் யாதி). அந்த மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே ! தாலேலோ. ... (ஏ

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அந்தரம் பரிசுணியை யான ஸ்ரீ சூழிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

Exp. —

கச்சொடு பொற்சுரிகைக் காப்பு சுநகவளை
உச்சிமணிச்சுட்டி யொண்டாள் நிரைப் பொற்று
அச்சதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்
நச்ச முலையுண்டாய் தாலேலோ நாராயண அழேல் தாலேலோ.

வ்யா.—(கச்சித்யாதி). திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அறுகுணமாகச் சாத்தும் சிறுக்கிற (திருநெற்றிமாலை) என்று. மங்கையான திருவென்றதுக்கர்த்தம் (புவதிர்ச்சேத்யாதி). (௭)

அந்.—எட்டாம்பாட்டு. (கச்சித்யாதி) “பொற்சுரிகை” அழகியதான

(5)

சுசுபெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,ந-தி:அ-பா,கச்சொடுபொற்களிகை.

சேலையின்மேலே கட்டின கச்சிலே சொருகினபொன்னிலே சமைந்த சிறுச்சுளிகையும், (கனவனையும்) திருக்கையிலே சாத்தஸ்ப்ருஹணிய மானவனையும், (உச்சிமணிச்சுட்டி) உச்சியிலே சாத்த ரத்நாலங்கார மான சுட்டியும், (ஒண்டாள் நிரைப்பொற்கு) அழகிய திருவடிகளிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்குப்பொற்கு; அன்றியேஒள்ளியதானையுடை த்தானபூவென்னுதல், “ஒண்டாள்” என்று பாடமானபோது ஒழுங்கு படத் திருமுடியில் சாத்த ஒள்ளியதாரை யுடைத்தான பொற்பூவும், (அச்சுதனுக்கென்று) ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவ னென் னுதல்; தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனென்னுதல், (அவனி யாள் போத்தந்தாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள், (நச்சமுலை யுண்டாய்) வெறும் புறத்திலே பேய்ச்சிமுலையென்ன அமைபுமிறே; அதின்மேலே நஞ்சேற்றின முலையையிறே அமுது செய்தது, (நாராயண) நாராயணனாகையாலேயிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் உபஹார பாணிகளாய் வந்ததும், அழைலழைல் தாலேலோ, (அ)

காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்வனையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்கருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதானையுடைத்தாய் திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக் கீடான பொற்பூவும், (அச்சுதனித்யாதி), ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள், (நச்ச முலையித்யாதி), பூபா(ஹ்)ர நிரஸநம் பண்ணுனைக்கு அடியிட்டு, பூதநையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண் டவனே! தாலேலோ, (நாராயணவித்யாதி), உபயவிபூதியிலுள்ளா ரும் கிஞ்சித்தகரிக்க வேண்டிம்படி உபயவிபூதி நாத(ஹ்)த்வ ஸஞ்சக மான நாராயணசப்த வாச்யனுனவனே! அமாதேகொள் தாலேலோ.

சூர்க்கத்தி, (சிறுக்காம்பன்சேலை) எழுத்துச்சிற்றடை, நிரையென்றதுக் கர்த்தம் (ஒழுங்குபடச்சாத்துகை) என்றது, (ஒழுங்கு) வரிசை, கீழ்ப்பாட்டுக்களையெல்லாம் கடாக்கித்து நாராயண பதப்ரயோகதாத்தர்யம் (உப யேத்யாதி), (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (மெய்யித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் கிஞ்சித்தகரி த்தபடியைச் சொல்லுகையாலே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித் கரித்தபடியும், ஸ்ரீபூமிகளுடைய கிஞ்சித்தகாரம் சொல்லுகையால் நித்ய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்தகரித்தபடியும் அருளிச்செய்து, இப் பாட்டில் தூர்க்கையினுடைய கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? லீலா விபூதியிலுள்ளாரோடே கூட்டியன்றோ சொல்லவடுப்பது என்ன ;உபய

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,ந-தி,க-பா, மெய்திமிரும். சுரு

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) திருமேனியிலே மர்த்தி(டு)க்கைக்காக சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூரப்பொடியோடே மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடைபரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குத் தகுதியாகச் சாத்துகைக்கு அஞ்ஜநமும், திருநெற்றி அழகு பெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யகலைப்பாகி) ஸ்வாதந்தர்ய நிபந்தநமானகலைகளை நாவிலே

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்போன பாந்த(வ)வ விசேஷத்தாலே கீழ்ச் சொன்னவர்களெல்லாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையான தூர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாகுணமாகப்பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச்சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய்திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் சஞ்சநமும் சிந்தூரமும்

வெய்ய கலைப்பாகி கொண்டுவளாய் நின்றாள்

ஐயாவழேலழேல்தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ.

வ்யா.—(மெய்யித்யாதி). திருமேனியிலேமர்த்தி(டு)க்கைக்கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூராத்ரி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாயசூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்ஜநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யவித்யாதி) வெவ்விதான கலையை வாஹநமாக

வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே தனித்தருளிச் செய்தாரென்றவ தானிகயிடு கிறார் (அவதாரேத்யாதி). ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உதவிக்கம்ஸன் நலிவுக்குத்தப்புவித்த அதிசயமும் சரீராதூபந்த(வ)மும் விசேஷமென்று புரஸ்கரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

திமிருபதார்த்தம் (மர்த்திக்கை) என்றது. நானப்பொடியென்றதினர்த்தம் (சந்தநேத்யாதி). “நானம்” நாமம். (க) “கரியவாடிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடிநீண்ட” என்ற ப்ரமாணத்தைக் கடாசுவித்து “தடம்” என்றதுக்கு - நீட்சியு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தித்யாதி).

(கலையை) ம்ருகத்தை. “வெய்யகலைப்பாகி” என்கிறபதம் சுர்த்தரு

(க) அமல-அ.

௧௬ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,௩-தி, ௧௦-பா, வஞ்சனையால்.

நின்று நடத்துகையாலே “வெய்யகலைப்பாகி” என்கிறது ; அன்றியே வெவ்வித கலையை வாழ்நமகவுடைய விஷ்ணு தூர்க்கை பென்னவுமாம். வெம்மை-அவளுடைய ஸ்வாதந்தர்யமாகவுமாம். ஐயா! அழேலழேல் தாலேலோ. (அரங்கத்தணையானே) அவதாரகந்தமான உரகமெல்லணையானான அரங்கத்தணையானிறே. (க) “தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி” என்னக் கடவதிறே. (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வுடைய தூர்க்கை(ரு)யானவள் கொண்டுவந்து அதுரவிப் பரக்குஷ்டை

யாய் நின்றாள். (ஐயாவித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியானவனே! அழாதே கொள், தாலேலோ. (அரங்கத்தித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கக்கிடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளி கொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, “வெய்ய கலைப்பாகி” என்கிறது, வெம்மை -விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ரீருஹணியமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாரகைச் சொல்லப் பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதார மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித் காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்கியார்த்தமாக்கி, மேலடைய அதுக்குச் சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றாக்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட

அஞ்சநவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய

செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்

எஞ்சாமை வல்லவர்க்கிலை யிடர்தானே.

(௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வாசக பதமாகையாலே இது முத்தினதாய், அந்வயத்திலே மேல் பதங்களான “மெய்திரி” இத்யாதிபதங்களுக்கெல்லாம் இதுக்கதுருணமர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (மேலடையவித்யாதி). யத்வா (வாக்கியார்த்தமாக்கி) என்றது - இப்பாட்டுக்கு இப்படி அவதாரிகையாக்கி என்றபடி. (மேலடைய) என்றது - பதார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாமென்றபடி. (க)

(க) ௩-திருவ-௬௨.

பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, வஞ்சனையால். ௬௭

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) ச. (௪) ந் ரூபை யான பேச்சி முலையைத் தாய்முலைபோலே யுண்ட. (அஞ்ஜந வண் ணனை) விரோதி போகப் பெற்றோமென்று திருமேனி அஞ்ஜநம் போலே நிறம்பெற்றபடி. (ஆய்ச்சி தாலாட்டிய) யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின பரகாரத்தை. (செஞ்சொலித்யாதி) இவர் தத்வநிர்ணயம் பண்ணினபின்பு திருமாளிகையிலுள்ளார்க்கு அத்யந்தம் அதிசூ (௭) ஹ்யமாயிருக்கிற வேதசாஸ்த்ரமெல்லாம் செவ்விறாய் தோற்றி இவர் திருவுள்ளத்தோடே அவர்களும் சேருகையாலே “செஞ்சொல்மறைய வர்” என்கிறது. (பட்டன்சொல்) ஆப்தவாக்யம். (எஞ்சாமை வல்லவர் க்கு) ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. எஞ்சல் - சுருங்கல். (இல்லை இடர்தானே) இடரில்லை என்னுதே, “இல்லை இடர்” என்கிறார்,

வ்யா.—(வஞ்சனையித்யாதி). (௧) “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிற படியே பேயான தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதநையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாப் போலே தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை உண்ணுமபோலே உண்ணுநிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. (அஞ்சன வண்ணனை). விரோதிபோகப் பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியில் பிறந்தபுகரைச்சொல்லுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) மாதா வான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின படிகளை. (செஞ்சொலித் யாதி) யதாபூ (௪) தவாதியாகையாலே செவ்விய சொல்லே யுடைத் தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ விஸ்ஸிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ் வாரருளிச் செய்த சப்தத்தை. (எஞ்சாமையித்யாதி) ஸங்கோசமற

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) “வஞ்சனையால் வந்த” என்றும், “வஞ்சனையால் முலையுண்ட” என்றும் அநுஷங்கித்து ப்ரமான மாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தாயாயித்யாதி). “முலையுண்ட” என்ற வகந்தரம் “அஞ்ஜநவண்ணனை” என்றதுக்குப் பவிதம் (விரோதி யித்யாதி). (௨) “மூப்பதும் தப்பாமே” என்றப்போலே ஒருபாட்டு விடாமலென்றதல், “இடர்போமோ, போகாதே” என்கிற ஸம்ஸயமற என்றதல் திருவுள்ளம்பற்றி (ஸங்கோசமற) என்றது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சுஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி,க-ப, ச-தி, தன்முகத்துப் ப்ரவேசம்.

(க) “သုန္ဒရီ-தருஷ்டாவஸீதா” (உ) “နမ္မ-நம” என்னுமாபோலே. ராவது - இவர் அபிமானத்திலே ஒதுங்காமையிறே. தானே போகையாலே இல்லை யென்கிறார். (க0)

பின்னானிதருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஸ்வா—தன்முகத்துப் ப்ரவேசம். கீழேயசோதை “அழேல், அழேல்” என்ன, அழுதபடியாலே அழுகை ஆற்றுகைக்காக நிலாமுற்றத்தே கொண்டு புறப்பட்டு அம்புலியம்பாணைக்காட்ட, அழுகையை மறந்து “அத்தைப்பிடித்துத்தா” என்ன; இவன் கன்றமைக்காக “இப்போதே பிடித்துத்தருகிறேன்” என்று, இவள் “அம்புலி! வா, வா” என்று பல காலும் அழைத்த பாசுரத்தாலே அவன் அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற லீ ல ர ர ஸ ம் கொண்டாடுகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு “நாம் வேண்டாவென்று நியமிப்போமாகில் இவன் கண்டும்; இவன் தன்னை உளனாக்கிக்கொள்ளவும் வேணுமே, உளனும்போது மேன்மையும் நீர் மையும் நடக்கவேணுமே” என்று இவனுடைய லீலாரசத்தை அது அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு துக்கமில்லை. (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து முன்னுந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

முதற்பத்து நான்காந் திருமொழி

தன்முகத்துப் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

அவ, —கீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய ஸ்ரீஸுவாதுகுணமாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப் பண்ணுகைக்காகச் சீராட்டிக்கொண்டுதாலாட்டி நப்ரகாரத்தை தத்பா(ஊ) வயுத்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமான பின்பு அவன் “நிலாமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புருதியாவது, சந்தரணை யழைப்பதானப்ரகாரத்தை, அவன் அதுபவித்து அவனுக்கு

உரு. —தன்முகத்துப் ப்ரவேசம். —கீழ்தாலாட்டி, இங்கே சந்தரணை அழைக்கைக்கு பருவக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கதி அருளிச் செய்திருர் (கீழித்யாதி).

(க) ரா-பா-க-எஅ.

(உ) திருமந்தரம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப, ச-தி, தன்முகத்து ப்ரவேசம். ௯௯

மதிபண்ணி “விண்டனில் மன்னியமாமதி” என்று மங்களாசாஸநபர
ராய் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

“மாமதி” என்றால் மதியையுடையவர்களைக் காட்டுமோவென்
னில், (௧) “விஜ்ஞாநம் ஸ்ரீமதே-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் ததாதே” (௨) “சுஜ்ஞா
நாந் ததாதே” - தக்ருணஸார ச்வாத் தக்வப்படுதே” என்கிறந்தாய
உகப்பாருச் சந்த்ரனை வாச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்த ப்ர
காரத்தைத், தாமும் அதுபவபூர்வமாகப் பேசி இனிப்பாடுகிறார்.

பரமபதத்தில் (௩) “அவாஸ்யநாதரே” என்கிற
படியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கூடவ் வன்றிக்கே
தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்க்கை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்
வாந்தர மில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், விவாதித்தியிலே
ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதரஸஜாதிய
னாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோற்ற ஸப்சமாத்ப
வஸ்த்தைகளை அடைந்து தத்தவஸ்த்தாநுருணமாசச்செய்த சேஷ்டி
தாதிகளை அதுஸந்தித்தால் *மயர்வற மதிரல மருளப்பெய்கையாலே
அவன்மேலாமையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள் அதி
லே வித்த(ஐ)ராய் அதுபவிக்கச்சொல்லவேண்டாவிறே. மற்றுமுள்ள
ஆழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அநிப்பே
மாதிரியத்தாலே கோ(நீ)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாரம்பண்ணி, இவ்வவ
தாரஸமெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர அவஸ்தைய பால
சேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே ; ஆகையாலே, அவன்

பிற்பாடரான ஆழ்வாருக்குத்தக்காலம்போலே தத்தபா(ஐ) வயுத்தராய்க்
கொண்டு பரத்வ ஸௌலப்பயங்களைக் கண்டு வித்த(ஐ) ராய்அதுபவிக்கக்
கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திவித்யாதி). (௩) “சுஜ்ஞா
நாந் ததாதே” - ஸர்வமிதம்ப்யாத்” என்றத்தால் வந்த பெருமதிப்பால்
அவாகித்வமும், அநாதரத்வமு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி எடுத்த ஸ்ருதிக்
கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெருமதிப்பனாயித்த்யாதி). (மெய்ப்பாடு) யாதார்த்
த்யம். மற்றை ஆழ்வார்களைப்போலே இவரும் மயர்வற மதிரலமருளப்
பெற்றவராகையாலே வித்த(ஐ)ராய் அதுபவித்தாரென்று தாத்பர்யம். ஆ
னால்அவர்களைப்போலே ஒரோ சேஷ்டிதத்தை அதுபவியாமல் அவதார
மே தொடங்கி எல்லாசேஷ்டிதங்களையும் அதுபவிப்பானென்னென்னவரு
ளிச்செய்கிறார் (மற்றுமுள்ளவித்யாதி).

(௧) தை-ஆ-தி. (௨) ப்ரஹ்மஸ-௨-௩-௨௯. (௩) சாந்தோ-௩-௧௯-௨.

௭௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,ச-தி,க-பா, தன்முகத்துச்சுட்டி.

த்தாலே காட்டுமிறே. மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிற திருவடியும் பெருமான் திருவுள்ளம் கண்ணமைக்காக “ இவ்வஸ்துவை உண்டாக்கி ப்பரியவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறதன்றோகார்யம், கடுக அழைத்தருளிர் ” என்றானிறே. மங்களாசாஸநந்தான் அவன் யா தென்றிலே உற்றகாலத்து அங்கு ரவிக்கவும் வேணும்; அதுகார்ய மன்றாகில் விலக்கவும் வேணும், கார்யமன்றென்ன வொண்ணாதே ; இது அவதாரகாலத்தில் மெய்ப்பாடாகையாலே.

“மன்னியமாமதியைப் பிடித்துத்தா” என்று அவன் சொல்லி ஆசரிக்கையாலே “ ஆசார்ய முகத்தாலே ஆர்க்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்” என்று காட்டுகிற தென்னவுமாம். ஆசார்யன்றானும் மன்னிய மாமதியுடையவர்க்கையும் அழைத்துக்காட்டுமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு. “நான் உனக்கு அம்புலியம்மாணப்பிடித்துத் தருகிறேன்” என்று ஸ்த்தலாந்தரத்திலே கொண்டுபோய்வைக்க, அங்கே புழுதியைக் கண்டவாறே “அத்தை அனைந்து விளையாடுவது, பூர்வஸம்ருதியாலே அத்தைப் பிடித்துத் தரவேணும்” என்பதான ப்.காரத்தை அருளிச்செய்கிறார். *

ஸ்வா. — (தன்முகமித்யாதி) தவழுகையாலே உச்சிமணிச்சுட்டி முன்னே தூங்கத் தூங்க, தவழ்ந்துபோகையாலே திருவரையிலே புழுதியினைவது சந்தரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களைத் தத்தாலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாப்போலே தாமும் அதுபவித்துப் பேசுகிறார். *

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத் தூங்கத் தவழ்ந்துபோய் பொன்முகக் கிண்கணியார்ப்பப் புழுதியினைகின்றான் என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதி ! நின்முகம் கண்ணுளவாகில் நீயிங்கே நோக்கிப்போ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டுமபடியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படி சுட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத்திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும், திருவரையிலே

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்முகத்தித்யாதி) “தன்முகம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் (வெறும்புறத்திலித்யாதி). (நாலும்படி) தொங்கும்படி. (நாற்றுகை) சாய்க்கை. “தூங்கத்தூங்க” என்றவந்தரம் “பொன்முகக்கிண்கணியார்ப்ப” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(திரு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ச-தி, உ-பா, என்கிறுக்குட்டன், எக

சாத்தின கிண்கிணித்வநிக்க, புழுதி அனேகின்ற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு ப்ரியப்பட்டு “என்மகன் கோவிந்தன்” என்று, இவன் வினையாடுகிறதை “நோக்கிப்போ, நோக்கிப்போ” என்ன; அவன் நோக்காமையாலே, உன் முகத்தில் கண்ணுவாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெற நீ இங்கே நோக்கிப்போவென்கிறார். நோக்காமைக்கடி, உன்னுடைய அத்தயந்தஸூசவமிறே. (க) “கதிர்ஞான மூர்த்தியனாய்” (உ) “உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்” என்னுமாபோலேகியவிபூதியிலும் த்ருதீயவிபூதியிலுமுண்டானஜ்ஞாநவிசேஷங்கள் தமக்கு விதேயமாகையாலே அவற்றை அழைத்து இவனுக்கு உணர்த்துகிறார். அழைக்கையாவது - அங்குத்தை படிக்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சேர்த்து உபதேசிக்கையிறே. அன்றிக்கே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற அவன் நடத்துகிற லீலாஸத்தைத்தாமும் கொண்டாடுகிறாரென்னவுமாம். (க)

சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கிணியானது த்வநிக்கும் படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியினையா நின்றான். “பொன் முகக்கிண்கிணி” என்றது - சேவடிக் கிண்கிணி யென்கிற பாதச் சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது. (என்மகனிய்யாதி). என் பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தை. (இளமாமதி) இத்தைக்கண் கொல்தாழ்ந்து நிற்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுகத்த(டு)னான சந்த்ரனே! “இளமாமதி” என்றது - இளமையால் மிக்க மதிபென்றபடி. (நின்புகமித்யாதி) உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ, ... (க)

மூ.—என் கிறுக்குட்ட நெனக்கோரின்னமு தெம்பிரான்

தன்கிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டி யழைக்கின்றான்

வரையிலித்யாதி). இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அர்த்தஸ்வாஸ்ய முண்டென்று நியாமம்காட்டுகிறார் (அதிறேயித்யாதி). “கூத்தின” என்றதின்ர்த்தம்-மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தை என்றது. இளமை சொன்னதுக்கு ஹார்த்த(டு)பா(ஞ)வம் (இத்தையித்யாதி). ஆனால் “மாமதி” என்னக்கூட்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இளமாமதியித்யாதி). (க)

எஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, உ-பா, என்சிறுக்குட்டன்.

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) அந்த அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (எம்பிரான்) எனக்குப் புத்ரனாய் என் மலபி நீங்க அவதரித்த மஹோபகாரகன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் காட்டிக்காட்டி அழைக்கின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) என்சிறுக்குட்டனான அஞ்ஜநவண்ணனுடலோடே மாமதியான நீயும் வினையாட அறுதிபிட்டாயாகில். (மஞ்சில் மறையாதே) மேகத்தில் சொருகாதே. (மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா) முற்பட “இளமதி” என்று, இப்போது “மாமதி” என்கையாலே காலக்ருத பரிணாமம் தோற்றுகிறது. அபிமத விஷயத்திலே ஓடிச் செல்லுமா போலே மகிழ்ச்சியோடே ஓடிவா வென்கிறார். (உ)

அஞ்சந வண்ணனோ டாடலாட வறுதியேல்

மஞ்சில் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (என்சிறுக்குட்டன்) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) தன் பருவத்தாலும் சேஷடிதங்களாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அம்ருதம்போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். (எம்பிரான்), எனக்குப் புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷடிதங்களை யெல்லாம் அதுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத் தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உண்ணக்காட்டி அழையாநின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனான இவனோடே வினையாடலாட வேண்டுமென்கிறான். (மஞ்சிலித்யாதி) மேகத்திலே சொருகி மறையாதே; வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் ஸ்லாக்க்யனானசந்த்ரனே ! “நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே” என்று உகந்து ஆதரம் தோற்றக்கடுக நடைபிட்டுவா. (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) “குட்டன்” என்றபதத்தையும் “காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்” என்ற பதத்தையும் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தன்பருவத்தாலுமித்யாதி). “என்சிறுக்குட்டன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்” என்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “எம்பிரான்” என்றதக்கும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (எனக்குப் புத்ரனாயித்யாதி). “ஆடல்”-வினையாடல். (உ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, ஈ-பா, சுற்றும். எங்.

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. பிள்ளைமுகத்தில் குளிர்ச்சிக்கு சுந்தர்
ரன் குளிர்ச்சி ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஸ்வா.—(சுற்றுமித்யாதி) ப்ரபா(ஹ)வானுன ஒளிவட்டம்சுற்று
மெங்கும் சோதிபரந்து சூழ்ந்து. (எத்தனை செய்யிலும்) உயரத்தில்
நின்று போக்குவரத்துச்செய்து திரியிலும். (என்மகன்முகம் நேரொ
வ்வா) என்மகன் முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கும் ப்ரஸந்நதைக்கும் நேரொ
வ்வா. (வித்தகன்) ஸாமர்த்த்யமும் ஸர்வகாரணத்வமு முடையவன்.
(வேங்கடவாணன்) திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற ஸுலபன்.
* கானமும் வாரமுமானவற்றுக்கு முகம்கொடுத்து உன்னை அநாதரித்
திறே அவன்வாய்திறவாதிருக்கிறது; ஆயிருக்கநீ அவன் அழைக்கவும்

மூ.—சுற்று மொளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னைவிளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே யம்புலீ! கடிதோடிவா. (ங்)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) ஒளியை யுடைத்
தான மண்டலமானது அக்ஷமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அக
ளங்கமாய்க்கொண்டு இடமெங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்
லாம் செய்தாலும். (என்மகனித்யாதி) என்மகனுடைய ஸுவ்ருத்த
மாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ஸர்வதா ஸத்ருஸமாகமாட்டாய்.
(வித்தகனித்யாதி) அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீய
னாய், துர்மாகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து (க) * கானமும்
வாரமுமான வற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிற

அநு —மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) “ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து எங்
கும் சோதிபரந்து எத்தனை செய்யிலும்” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (ஒளியையித்யாதி). “சுற்றும் சூழ்ந்து” என்றத்தால் பலிதம்
(அக்ஷமாய்க்கொண்டு) என்றது; பூர்ணமாயென்றபடி. “எங்கும்பரந்து”
என்றத்தால் பலிதம் (அகளங்கமாய்க்கொண்டு) என்றது. “என்மகன் முக
ம்-வேங்கடவாணன் விளிக்கின்ற” என்றபதங்களைக் கடைக்கித்து “வித்த
கன்” என்றதுக்கார்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி). அதிகாரிபுருஷர்களாகை
யாலே துர்மாகித்வம்பலிதம். “கைத்தலம் நோவாமே” என்கையாலே பலி

(ங)ச-திரு-சஎ.

எஸ் பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, ச-பா, சக்கரக்கையன்.

பெற்று வாராதிருக்கிறாயிறே. (உன்னை யித்யாதி) உன்னைக்குறித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாமே அம்புலிகடிதோடிவா. (ங)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) திருக்கையிலே *கருதுமிடம்பொருதும் திருவாழியையுடையவன். இடமுடைத்தான திருக்கண்ணிலே முழுநோக்காகப் பார்த்து மத்திய(நீ)யாங்கத்திலே யிருந்து உன்னையே குறித்துக்காட்டும். (தக்கதறிதியேல்) கண்படைத் தாயாகில் இத்தைக்கான்; கண்ணுக்குத் தகுதி இவனைக்கான். கைகான். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச்செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) நடும்சைத்வ

வன். உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடியாக அம்புலி! மிகவும் விரைந்தோடிவா. (ங)

மு.—சக்கரக்கையன் தடங்கண்ணால் மலரவிழித்து ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண் தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலம் செய்யாதே மக்கள்பெருத மலனல்லையேல் வாகண்டாய். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையன்) (க)* கருதுமிடம் பொருதும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால் - நீ வாரா தொழிந்தால் உன்னை சிவநிலைக்கைக்கிடான பரிகரமுடையவனென்கை. (தடங்கணித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னள வில் பரிதிதோற்ற மலரப்பார்த்து. (ஒக்கலைமேலிருந்து) என்னு டைய மருங்கிலே யிருந்து. (உன்னையித்யாதி) வேறொன்றில் கண் வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டுங்காண். (தக்கதறிதியேல்) உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) பிள்ளைகள் பெருத வந்தய(நீ)

தம் (ஆதரித்து) என்றது. “விளிக்கின்ற” என்றதினர்த்தம் (அழைக்கிற) என்றது. (ங)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) “ஆழி கொண்டு உன்னை யெறியும்” என்றத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (இத்தா லித்யாதி). “சட்டி” என்றதினர்த்தம் (குறித்து) என்றது. (உ) “சுரு- டுநீ-சுரு-சுரு-ஆஹ்லாதநே” என்கிற தா(நா)துவைப்பற்ற வருளிச் செய் கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி). (வெறுப்புச் செய்யாதே) என்றது-இவனு க்கு வெறுப்புண்டாம்படி செய்யாதேயென்றபடி. (வெறுப்பு)கோபிக்கை.

(ங) தி-வாய்-க-உ-அ.

(உ) ப்வாதி.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ச-தி, டு-பா, அழகியவாயில். எடு

மும் மலமில்லையேல் வா. ஒன்றுபெற்று மலடாவாரு முண்டுபோ
லே காணும். (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகு விளங்கா
கின்றனள் திருப்பவளத்திலே ஊறாகின்ற வாக (X) ம்ருதத்தோடே
கூடி, உருத்தெரியாததாய், முற்றமழையான இளம்சொல்லாலே
உன்னை அழைக்கின்றான். கொடுத்தார் கொடுத்தார்முலைகளும் உண்டு
எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் நீர்மைதோன்றச் சிரித்து உறவாடி-
யிருப்பானு ஸர்வாதிகன் அழைக்க அழைக்க நீ போவுதியாகில்.
(நின் செவிபுழையிலவாகாதே) புழை-ஸூஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ர

னல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். (ச)

மூ.—அழகிய வாயிலமுதலுறல் தெளிவுறு

மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லா லுன்னைக் கூவுகின்றான்

குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்

புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதி. (டு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகிய திருப்பவ
ளத்திலே ஊறாகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரி
யாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்தானுமின்றிக்கேயிருக்கிற
இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழயாசின்றான். (குழகன்) கொடுத்தார்
கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தா ரெடுத்தாரோ டெல்லாம்
பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். (சிரீதரன்) கீழ்ச்சொன்ன
நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம்
ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிதே. (கூவக்கூவ நீபோதியேல்) ஒருகால்போ
லே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவுதி
யாகில்.(புழையித்யாதி)உன்னுடைய செவிதூளையிலவாகாதே. புழை-

அரு. —அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) “தெளிவுறு” என்ற
துச் கர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தெரியாததாய்) என்றது ; அக்ஷரம் வ்யக்
தமாகத் தெரியாத சொல்லென்றபடி. (மழலைத்தனத்துக்கு) - அவ்யக்த
தைக்கு. (முற்றுதல் தானும்) பரிபாகாதிக்கயம் தானும். “குழகன்”
ஸம்ஸ்க்ரேஷணஸூலனென்று சப்தார்த்தம் நிரவுள்ளம்பற்றி, அத்தை உப
பாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கொடுத்தாநித்யாதி).
“நின்செவி-புழையிலவாகாதே” என்றவ்யதித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்
(உன்னுடைய வித்யாதி). “செவித்துனை” என்றது-ஸ்ரவணத்தையித்யாதை

எசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, தண்டொடாடு.

வணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லையாகாதோ? (புகர் மா மதி) உன்னுடைய ப்ரகாசம் லோகப்ரவீர்த்தமன்றோ? (நி)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) ஆயுதகோடியிலும் ஆபரண கோடியிலுமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை இடமுடைத்தான திருக்கையிலேயுடையவன். “ஏந்தும்” என்கையாலே போக (ஈக்)

ஸூஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ராவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லையாகாதோவென்கை. (புகர் மா மதி). உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. * (நி)

மூ.—தண்டொடாடு சக்கரம் சார்ங்கமேந்தும் தடக்கையன் கண்டியில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான் உண்டமுலைப் பாலறாகண்டாயுறங்கா விடில் விண்டனில் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) கதை (X௩) யும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும், மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம், (ஏந்தும் தடக்கையன்) இவற்றை, பூ ஏந்தினுப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவைதான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அதுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின்வீர்யத்துக்கு இலக்காய்முடிந்துபோகாதே கொள்ளென்கை.

இல்லையாகில் பதி(௨௫)ரானுக்கும் துளையுண்டிறே. (ஸூஷிரம்) துளை. கூவக் கூவப்போனால் ஸ்ராவணேந்த்ரிய மில்லாதே போகக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய ஸ்ராவணேந்த்யாதி). (இது) என்றது—கூவக்கூவப்போகையென்கை. க்ருஷ்ணன் கண்கொண்டுகண்டது பவியாமல் நீ போனால் உன்னுடைய காந்தியும் ஆதிக்கமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்து. (நி)

அரு —ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) “இந்தமூன்றே” என்கைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கதை (X௩)யுமித்யாதி). பிடிக்குமென்னுதே “ஏந்தும்” என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றையித்யாதி). வர்த்தமாநார்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது. இவை ஆயுதங்களாயிருக்க பூ ஏந்தினுப்போலே அழகுக்குடலாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவைதானித்யாதி). இவ்விசேஷணம் “விரைந்தோடிவா” என்றதுக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ௪-தி, சு-பா, தண்டொடு. ௭௭

நுபமாய் பூவேந்தினுப்போலே யிருக்கை. (கண்டியிலித்யாதி) நித்
ரை கொள்வானாகக் கருதினதுக்கு ஸூசகமிதே கொட்டாவி. எல்லா
ருடைய கருத்துக்களையும் குலைத்துவருகிற நித்ரை இவன் கருதுத
லின் வசமாகையாலே; இவன்வ்யாபாரங்களெல்லாம் இப்படியிதே.
(உண்டவியாதி) “நான்வந்து முகம் காட்டுமளவும் உறங்காமல்
நோக்கவொண்ணதே” என்று நினைத்திருக்கிறாயாகில், உண்டமுலைப்
பால் ஜரிக்கும்போதும் உறங்கவேணுமிதே. ஜரிக்கையாவது- “நம்
முடைய வசநபரிபாலநம் செய்பார்களாகில் ஸங்கல்பந்தன்னிலே
கிடக்கிறார்கள்” என்று இழுவோடே நசைஅறுகையிதே. உறக்கமா
வது- லீலாரஸவ்யாபாரங்களில் நிர்ப்பர்த்துத்வமிதே. (க) “அஸ்மீ-
அநஸ்நம்” என்றால், இவன் இங்கே ஒன்றை புஜிக்கக்கூடுமோ வென்
னில்? (உ) “அஸ்மீ-அஸ்நாமி” என்றும் சொன்னானிதே. (விண்ட
னிலித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளுடைய போக(போக) வ்யாபாரங்களில் அவ
ன் ஸ்வகாணநியமநம் செய்திருக்கிறுப்போலே, நாமும் அவனுடைய
லீலாரஸவ்யாபாரங்களைக் கண்டதுபவிக்க, “வாருங்கோள்” என்றுத்ரி
பாத்திபூதியிலே ஒருப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அழைக்கிறார்.

“மாமதி” என்றது - பக்தி (பக்தி) யை. ஜ்ஞாநரூப்த வாச்யையு
மாயிதே ப(பக்தி)த்தானிருப்பது. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை “மஹா
மதிகள்” என்றிதே எம்பார் போல்வார் அருளிச்செய்வது. விரைந்
தோடி வாருங்கோள். “மாமதி” என்று ஜாத்யேகவசநம். (கூ)

(கண்டியிலித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு
ஸூசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றான். (உண்டவியாதி) கண்
வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுதசெய்த முலைப்பால் ஜரியாதா கிடா
ய். ஆனபின்பு (விண்டனில் மன்னியமாமதி விரைந்தோடிவா) உச்
சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாகிற்பானாய் வடிவில் பெருமையையுடை
யனு யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்கு
மீடாக ஸத்வரனாய்க்கொண்டு ஓடிவா. (கூ)

“உறங்காவிடில் உண்டமுலைப்பாலரு கண்டாய்” என்றநவயித்து அர்த்
தம் (கண்வளரவியாதி). “விண்டனில் மன்னிய” என்றதையும் “மா”
என்றதையும் விரைந்தோடிவருகைக்கு ஷேதுவாக்குகிறார் (உன்னுடைய
வியாதி). (பக்வதை) பூர்ணமாகை. (கூ)

(க)ஸ்வேதா-ச-சு.

(உ) கீ-கை-உசு.

எ.அ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, எ-பா, பாலகன்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உறங்கக்கருதினவன் உறங்கியபோதே உணர்ந்து, பூர்வஸம்ருதியாலே “அம்புலியைப்பிடித்துத்தா” என்ன; பலகாலும் அழைக்க நீ வாராமைபாலே கோபிக்கவும்கூடும்; கடுகவா வென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(பாலகனித்யாதி) “சிறுப்பிள்ளை” என்று பரிபவத்து விஷ்ணுபடராலே நலிவுபடாதேகொள். பலவீடங்களிலும் உன் பரிபவத்தைப் போக்கினவனன்றோ இவன். அவன் யாதொரு ஜன்மத்திலே தாழ்வின்றாலும் உனக்கு உத்தேச்யரான ப்ரஹ்மேஸ்வரநாதிகளுக்கும் வரவேண்டியிறே யிருப்பது இவனழைத்தால். (பண்டித்யாதி) முன்பே ஒருகாலத்திலே வடதளசாயியுடைய அகடிதம் கேட்டறியாயோ? அவனென்றிராய் இவனை. இவன் கோபிக்குமாகில் உனக்குமேலே எழப்பாய்ந்து உண்ணையும் கைக்கொள்ளும். இதில்

மு.—பாலகனென்று பரிபவம்செய்யேல் பண்டொருநாள்

ஆவினிலேவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்

மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்

மாலேமதியாதே மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா.

(எ)

வ்யா — ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) “இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோ” என்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். (பண்டொரு வித்யாதி) முன்பொருகாலத்திலே ஜநத்தைபடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒருபவனான ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதம் (ஃ) டநா ஸாமர்த்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. (மேலெழவித்யாதி) இவன் சீதுமாகில் மேலே எழக்

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) பரிபவம் பண்ணாதேயென்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ற சங்கையிலே சப்தார்த்தம் (பூவனித்யாதி). (பவனான) என்றது—“பவந்-(ஃ) ஆ” என்றும்—உண்டாகாநிற்றி என்றித்தமாய், முகிழ்விரியாநிற்றி துளிரென்றபடி. பலிதார்த்தம் (அந்தவகடிதேத்யாதி). இதுபரிபவம் செய்யாமைக்கும், பிடித்துக்கொள்ளுகைக்கும் வேறுபென்று திருவுள்ளம். “இவன்” என்றத்தை மேலுமதுஷங்கித்து “வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்” என்றவயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). “வெகுளும் சிறுபாலகன்”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, அ-பா, சிறியன். ௪௯

ஸம்ஸ்யமில்லை. (க) “ஓண்டிதியித்யாதி”. அடிப்பட்டது கைப்பட அரிதோ? (மாலையித்யாதே) இவனுடைய வ்யாபீமஹத்தைப் பாராடே, நீ “ஆஜ்ஞாபரிபாலகம் பண்ணுகிற கர்த்தருத்வத்தாலே தாழ்த்துவருகிறோம்” என்னுதே. அவன் வ்யாமோஹத்துக்கிடாக “நம்மை அழைக்கப் பெற்றோம்” என்று மகிழ்ந்து கடுகடிவா. (ஏ)

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) “இதுக்குமுன்பு சிறியனான நிலைகளில் எழப்பாய்ந்ததுண்டோ?” என்று நினைக்கிற யாகில், அவன் சிறுமைப்பெருமை அறிந்திலை. மஹாபலி, பாதாள லோகத்திலே கர்மபா (ஞ) வகையாலே வந்த ஓளதார்பச் செருக்குப் போய், ப்ரஹ்மபா (ஞ) வகையோடே யிருக்கிறான். அங்கே சென்று கேட்டுக்கொள். என்னினம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழாதே

குறித்து உண்ணப்பிடித்துக்கொள்ளும். (மாலையித்யாதி) ஆனபின்பு இப்படி பெரியனானவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கிடாக “இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே” என்னும் உகப்புத்தோற்றடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னினாஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய் சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடச் சென்று கேள் சிறுமைப் பிறைமுள்ளில் நீயு முன்னேவைக்குரிபை காண் நிறைமதி நெடுமால் விரைந்துண்ணைக் கூவுகின்றான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) பாலவிரிஹம்போலே செருக்கையும் வீர்ப்பத்தையு முடையனாபி ருக்கிற என்னுடைய

என்றத்தை “மதியாதே” என்றவிடத்திலும் கூட்டிக்கொண்டாத் த மருளிச்செய்கிறார் (சிறியனென்று பரிச்சேதியாத்) என்று. “மாமதி! இவனை பாலகனென்று பரிபவம் செய்யேல், இவன் பாலடொருநான் ஆவினில வளர்ந்த சிறுக்கனவன், வெருளுமல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும், ஆகையாலே மலை பாலகனென்று மதியாதே ஓடிவா” என்றவயம். (ஏ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு, (சிறியனித்யாதி) “என்னினம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழேல் கண்டாய்” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலேத்யாதி). “இளம் சிங்கம்” என்றத்தை தத்துவஞானென்றாக்கி அந்தஸாத்ருப்யத்தை இரண்டுவகையால் காட்டுகிறார் (செருக்கையும் வீர்ப்பத்தையுமுடையனாய்) என்று. “இளம் சிங்கம்” என்று நீ சொல்லாதிருக்க

(க) தி-நெ-டு.

கொள். (சிறுமைப்பிழை கொள்ளில்) “அவன் சிறியனாகவேண்டி
ந்து, நம்முடைய பெருமையாலேவந்த அபராதத்தாலே” என்று
கொள்ளுவிதியாகில். (நீயுமுன்னதேவைக்குரியை காண்) “நானும்தேவை
க்குரியேனே” என்று நினைக்கிறாயாகில், உனக்கும் பராநீரகர்த்த
ருத்வம் விஹிதமாயிருக்கிலும், அதுதானும் ஆஜ்ஞாநுபகைங்கர்ய
மாயிருக்கும்,அத்தை தர்ப்பி. கிறைமதியன்றோ நீ. ஆஜ்ஞாநுபகைங்கர்
யத்தில் நீ அறியாததுண்டோ? பி (பி) திமூலமாகவும் வரவேணுங்
காண். என்றுதான் நீ ஸ்வாதீநனாயிருந்தாய், (நெடுமால் விரைந்துன்
னைக் கூவுகின்றான்) உன்னளவேயல்ல காண். அவனுடைய ஸ்வாதந்
தர்யத்தால்வந்தவ்யாமோஹம். அந்தவ்யாமோஹத்துக்கீடாககடுகவா.

பிள்ளையை, பருவத்தைப்பார்த்துச் “சிறுப்பிள்ளை” என்று அநாதரி
யாதே கிடாய். (சிறுமைபித்யாதி) இவனுடைய பால்யத்தினுடைய
விசேஷத்தைவாமநாய்ச்சென்று, தன்னைவசிகரித்து “மூவடி” என்று,
இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய அளந்து, ஓரடிக்குத்
தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று
கேட்டுக்கொள். (சிறுமைபித்யாதி) “இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமைபை நினைத்த இது நமக்கு அபராதம்” என்று புத்திபண்
னுவிதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ரா
ப்தன்காண். (நிறையித்யாதி) பரிபூர்ணனை சந்த்ரனே ஸர்வாதிக
னான அவன், பெரிய த்வரைபோடே உன்னை அழையா நின்றான் ;
ஆனபின்பு நீ உன்பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. (அ)

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையா விழங்கிய

பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்

ஆழிகொண்டுனை பெறியும் ஐயுற வில்லைகாண்

வாழவுறுதியேல் மாமழி மகிழ்ந்தோடிவா.

(கூ)

கான் “சிறியன்” என்றால் குற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரு
வத்தையித்யாதி). “வார்த்தை” என்றதினர்த்தம் (விசேஷத்தை) என்றது;
அதாவது-வ்யாபாரம், (விசேஷத்தை) என்றவந்தரம் “இவன்” என்று
அத்யாபாரம். (தன்னை) என்றது-மஹாபலியை. (வைக்க) என்றவந்த
தரம், “அப்படிச்சிறைப்பட” என்று கூட்டுவது. “சிறுமை” என்றது-
நினைக்கையிலே லாக்ஷணிக மென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்
யாதி). (புத்தி பண்ணுவிதியாகில்) இப்படி அறிந்து ஸ்ராமணம் பண்ணு
யாகி வென்றபடி. (நீயும்) ஸாபராதனானநீயு மென்றபடி. “தேவை” என்
றது-கார்யமாய், (அடிமை) என்கிறார். (அ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, சு-பா, தாழியில். அக

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) “நெடுமால் உன்னைக் கூவுகின்றான்” என்கிற வ்யாமோஹம் “கிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்ய கார்யமாயிருக்குமோ” என்றுநனைக்கிறாயாகில், இது ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமன்று. அதுதானேதென்னில்; தாழியில் வெண்ணெய்தடங்கையார விழுங்கிய பேழைவயிற்றெம்பிரான் காண் உன்னைக் கூவுகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹம். “தாழியில் வெண்ணெய்” என்றது- தேஹகுணத்தால் வந்த தன்னேற்றம். (க) “சிறு மாமனிசர்” என்னுமாபோலே அந்நபாநாதிசனாலே த(டி)ரிக்கிற தேஹத்தால் வந்த சிறுமை, பெருமையாம்படி ஆத்மகுணத்தால் ஸ-ஓரிகளோடொக்கவந்தமஹத்வமுட, (உ) “விண்ணுளாரி லும்கீரியர்” என்கிறமஹத்வத்தையு முடையவர்களுையிறே “வெண்ணெய்” என்கிறது. வெண்ணெயிருந்த பாத்ரமிதே தாழ்யாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப் பின்செல்லும், முழுக்ஷுக்களுடைய தேஹகுணம் ஆத்மகுணத்தைப்பின் செல்லும். மயர்வற மதி நலம்பெற்ற ஆழ்வார்களும் முழுக்ஷுக்களாயிருந்தார்களே யாகிலும் இவர்களுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப்பின்செல்லும். “தாழியில் வெண்ணெய்” என்றது-ஆத்மகுணம் தேஹ குணத்தைப் பின்செல்லுகிற ஆழ்வார்களை; இவர்களை விருப்புகையிறே ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹபாவது. (தடங்கை) “பருவத்துக்குத் தக்ககையன்றோ” என்னும்படி. வெண்ணெய் கண்டவாறே கைகள்விரிந்தபடி. (ஆர விழுங்கிய) வயிரூரவிழுங்கிய. (பேழை வயிற்றெம்பிரான்) முலை

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி). தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற “வெண்ணெயை அபிஷேகசாதிசயத்தாலே, “பருவத்துக்குத் தக்க கையன்றோ” என்னும்படி. வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கை நிறையுமபடி அள்ளி அமுதுசெய்த. (பேழையித்யாதி). உள்ளுப்புக்க தர்வப் கௌரவத்தாலே விசைத்துப்பெருநு

அநு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) இனம்பருவமாயிருக்க, “தடங்கை” என்னக்கூடுமோ வெண்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்று கொண்டு அர்த்தமருநிச்செய்கிறார் (தாழியிலேயித்யாதி). (அபிஷேகசாதிசயத்தாலே) என்றதுக்கு (அள்ளிஅமுது செய்த) என்றத்தோ டந்வயம். (உள்ளுப்புக்க தர்வயம்) என்றது - திருவயிற்றில் ப்ரவேசித்த வெண்ணெயென்பபடி. “பேழை” என்று - இடமுடைமையாய், அத்தாலே பஸ்தம் (விசைத்துப்பெருத்து) என்றது. “விசைத்து” என்ற பாடமானபோது -

(ச) தி-வாய், அ-க0.

(உ) தி-வி. எக.

அஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப,ச-தி, கூ-பா, தாழியில்.

ப்பால்போலே ஐரிக்குமதன்றே. (க) “உண்டொத்த திருவயிற்றன்
என்னவுமொண்ணாதே (உ) “வாயிறு பிள்ளை பரமன்று” என்கையாலே
புக்க தாழ்வயத்துக்குத் தக்கபடி உதைத்துக் காட்டுமே. பேழை) மெ-
ருமை. (எம்பிரான்) எங்கள் குலத்துக்கு மஹோபகாரகனாவன்.
அவன் கூவுகிறது தன்குறை தீரவன்றுகாண் ; உன்குறைதீர. உன்
குறைதீரத் தன்குறை தீருங்காண்.

(ஆழியித்யாதி) ஆதித்யனை மறைத்துப் பகலே இரவாக்கின
ஆழ்வானை ஏவிவிடாமாகில இரவைப் பகலாக்கவும் கூடுமென்றிராய்.
முன்பே பாரதயுத்தத்துக்கு நாளிட்டபோது நீ நின்ற நிலையைப்பா-
ராய். “அதொருதார்ப்புப் பாட்டாலே ஒருகால் செய்தானாகில் அந்த
ஹேதுஎனக்குண்டோ” என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா. அதுதான்
வேண்டிற்றும் அவர்கள் வசவர்த்தியாகாமையன்றோ? அது உனக்கு
மில்லையோ. அத்தை தர்ஸியாய். (வாழ்வித்யாதி) வாழுகையாவது-
நீ இப்போ நிற்கிறநிலைதன்னிலே (க) “கரணீதர்ஸகம்-கரிஷ்யேவசகம்
தவ” என்கையிறே. (ச) “தீர்ஷ-த்யஜ, தீர்ஷ-த்யஜ்ய” என்று உன்முற்பட்
நிலையைக் குலைத்து அவன் மீண்டும் அதிலே நிறுத்தினால் அதுபழை
யகிலையாமோ? “தவ-வசகம்” என்றபோதே மற்றுள்ளநிலே நிறுத்தி
த்திருக்கிற திருவயிற்றையுடையனும், எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரக
னாயிருக்கிறவன் காண் உன்னை அழையா நிற்கிறான். இத்தால்-தன்
பருவத்துக்கிடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கிப்போலே யிரு-
ப்பதொன்று காண் உன்னை அழைக்கிறது மென்கை.

(ஆழியித்யாதி). அவ்வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடிவைக்
கில் கல்லைக்கொண்டு ஏறித்து உடைக்குமாபோலே, நீயும் வாராதிருக்
கில் தலையை அறுக்கக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை ஏறி-
யும் ; இதில் ஒரு ஸம்ஸய மில்லையாண். (வாழ்வித்யாதி). அப்படி

பரிணமித்தென்றபடி. “இசைத்து” என்றுபாடமானபோது கனமாய்
என்றபடி. சந்தரனை அழைக்கும்போது “வெண்ணெய்விழுங்கிய” என்று
சொல்லுவானென்னென்னில், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்
யாதி). வெண்ணெயில் அபிவிவேசம் உன்னிடத்திலுமுண்டென்றுகருத்து.

ஆனால், ஆழிகொண்டு ஏறிவானென்னென்ன வறளிச்செய்கிறார்
(அவ்வெண்ணெயித்யாதி). “ஐயுற” என்றதினர்த்தம் (ஸம்ஸயமில்லை)
என்றது. (க)

பெரிபாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ச்-தி, க௦-பா, மைத்தடங்கண்ணி. அங்

லும் நிற்கவேணுமிதே. பழையநிலையில்(க) “ஊஊ-மாசுசு” என்ன
வொண்ணுதே. (வாழவுநிதிபேல்) வஸுவர்த்தியாய் வாழவேணுமெ
ன்றிருந்தபாகில். (மாமதிபித்யாதி) அறிவுடையாரெல்லோர்க்கும்
வேணுங்காண் இந்த பாரதந்தர்ப்தாலே வந்தமகிழ்ச்சி. (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இந்திருமொழி கற்றார்க்குப்
பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமித்யாதி) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். (தன்
னித்யாதி) பின்னேசுரமல் ஒப்பித்துக் தன்மகனென்கிறார். அவன்
அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவே
ண்டி யிருந்தபாகில், பெருமையையுடைய சந்தானே ! உன் பெரு
மைக்கிடம்படி பீர்தனாய் ஓடிவா. ... * (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இந்திருமொழி கற்றார்க்குப்
பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதன்மகனுக்கிவை

ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்

வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை

எத்தனையும் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே. (க௦)

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி அசோதை) கறுத்துப் பெருத்தி
ருந்துள்ள கண்ணையுடையாளான யசோதை. அஞ்ஜரத்தாலே அலங்
க்ருதமாய்ப் பார்த்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல் ; * அஞ்
ஜ்வண்ணானை இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே,
இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அக்தாலேமைத்து, இவன்
பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விகவிதமான கண்ணையுடையவளென்னுதல்.
(தன்னித்யாதி). தன்னுடைய புத்ரனான இவனுக்கு நினைவுக்கும்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மைத்தடமித்யாதி) “மைத்தடங்கண்ணி”
என்றது - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பென்றும், அஞ்ஜரத்தாலும், அஞ்ஜ
வண்ணனாலும் வந்த கறுப்பென்றும் அர்த்ததர்யமருளிச் செய்கிறார் (கறு
த்தித்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே). (பெருத்து) என்றவிடத்தில் பெரிய
தாயிருக்கை - ஸ்வாபாவிக விஸாலதையாதல், ஹர்ஷத்தால்வந்த வீசால
தையாதல் என்றிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அஞ்ஜரத்தாலேயித்யாதி
வாக்யவ்யத்தாலே). “தன்மகனுக்குத்தன- இவை-சொல்லி” என்றவ
யித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி.) (நினைவுக்கும்) என்

அசுபெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,சு-தி,க௦-பா, மைத்தடங்கண்ணி.

நினைவுக்கும் சொலவுக்கும் ஒத்தனசொல்லி. அதாவது - அநிதூரத் திலே ஓங்கிற் அர்ப்புலியைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்ன; “அவனுக்குப்பிடித்துத்தருகிறேன்” என்று சொல்லி, பிடிக்கை தனக்கு அசுக் யமாயிருக்கையாலே பலகாலும் வரவேணுமென்று இவள் உரைத் தாளிறே. அம்புலியை இவளுரைத்த மாற்றத்தை. (ஒளியித்யாதி) அந்நிலமிதிதானே ஐஞ்ஞாநப்ரகாசத்தை உண்டாக்குகையாலே “ஒளி புத்தூர்” என்கிறார். திருமாளிகைக்கு “ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்” என்று திருநாமமிதே. (வித்தகன்) ஸமர்த்தன். மயர்வற மதிரலம் பெறு வதற்கு முன்னே திருநந்தவரம் செய்து திருத்துழாய் பறித்துத்திரு மாலே சாத்தின ஸாமர்த்தியமிதே. அன்றிக்கே மங்களாசாஸநப்ரே மத்தைத் திருவுள்ளத்துக்குள்ளே உடையவரென்னுதல். (விட்டு சித்தன்) இவருடைய நிலை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள் ளத்திலே கிடக்கையாலேயாதல்; (க) * அரவத்தமளிப்படியே அவன் தான் இவர் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் கிடக்கையாலேயாதல்.

சொலவுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச் சொல்லி, மென்மை யும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்தரணைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. (ஒளியித்யாதி). நிலமிதிதானே ஐஞ்ஞாநப்ரேமங்களை வினை க்கும் தேஜஸஸையுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸநம்

றது - “கண்டியில் கொள்ளக்கூருதி” என்றும் “மேலெழப்பாய்ந்து பிடித் துக்கொள்ளும்” என்றும் “ஆழிகொண்டுண்ணெறியும்” என்றும் சொல்லு கிற பின்னை நினைவுக்கு மென்றபடி. (சொலவுக்கும்) என்றது - “மழலை முற் றுத விளஞ்சொல்லால் கூவுகின்றான்” இத்த்யாதியால் சொல்லுகிற சொல வுக்கு மென்றபடி. இது - “தவழ்ந்துபோய்” இத்த்யாதி செயலுக்கு முப லக்ஷணம். (இவற்றை) என்றது - இம்மூன்றுக்கும் அநுருணங்களான அர்த்தங்களை என்னை. (மென்மை) என்றது - மார்த்தவம். அதாவது - “என் சிறுக்குட்டன்” “தன்சிறுக்கைகளால்” “கைத்தலம் நோவாமே” இத்த்யாதியில் சொல்லுகிற ம்ருதுத்வகுணம். (வன்மை) காடி(ரு)ந்யம். அதா வது - “சக்கரக்கையன்” “பிடித்துக்கொள்ளும் வெருளுமேல்” “என்னினம் கத்தை” இத்த்யாதியில் சொல்லுகிற வீர்யமென்றபடி. மாற்றமென்றதினர்த் தம் (பாசுரத்தை) என்றது. வித்தகனென்றதினர்த்தம் (மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான) என்றது.

(க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ரு-தி, உய்யவுலகுப் ப்ரவேசம். அந்

(விளித்ததமிழிவை) என்று-இவைதன்னை யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸகல ஸ்ராவத்தாங்களையும் மங்களாஸாஸந பர்யந்தமாக விளித்ததிதே. “தமிழ்” என்று தேசியான பாஷையாலே அருளிச்செய்தது இவர்க்ருபையிதே. “இத்தனையும்” என்றது - “அநந்த வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்க ளெல்லாம் ஒதி அறியப்பெற்றிலோம்” என்கிற க்வேசம். இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இப்பத்துப்பாட்டையும் பா(ஞ) வபந்த (ஸ)த்தோடே சொல்லவல்லவர்களுக்கு எங்கனே க்வேசமுண்டாவது. அதில்லே யென்கிறார். (கௌ)

யிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.—கீழே ப்ரஹ்மா முதலானார் அழையா திருக்க, சிலர் உபஹாரங்களை வரவிடுவாரும், உபஹாரங்களைக் கொண்டு வந்து அங்கேகரிக்கவேண்டுமென்றுதொழுவாரும், அவன் அழைக்கிறானென்று அழைக்காலும் வாராதாருமாய் நின்றது இந்த விபுதி;

பண்ண ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச் செய்ததாய் த்ராவிடருபமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொரு படி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. (கௌ)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகுப் ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலேயிருந்து புழுதியனைவது, அம்புலிபை அழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி தானதுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்தரணைப்பார்த்துச் சொல்லி, “இவனோடே விளையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் வினாந்து வா” என்று பலஜேஹதுக்களாலும் அவனை அழைத்தப்ரகாரத்தைத் தா

அரு —உய்யவுலகுப் ப்ரவேசம். அம்புலிபை அழைப்பதான பருவம் போய், செங்கிரைக்கூத்தாடத் தக்கபருவமானவாறே அந்தரஸத்தன்னை அதுபவிக்கிறவராகையாலே ததுதுருணமாக ல்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங் களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (பலஜேஹதுக்களாலும்) என்றது—

அகா பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, டி-தி, உய்யவுலகுப்ரவேசம்.

அந்த விபூதியிலுள்ளார் பிராட்டிமார் கொடுத்த உபஹாரங்களையும் கொண்டு ஆழ்வார் அழைத்தாரென்றால் மஹாமதிகளாகையாலே வருவர்களிறே. “பவளவாயிர் வந்து காணீர்” என்று பலகாலும் அழைக்கையாலே த்ருதீய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் வருவர்களிறே. ஆஸ்ரீத பாரதந்த்ரயத்தாலும், தன்னுடையவர்களுக்குப் பரதந்த்ரானுகிற சீராலும் ஸ்ரவர்த்தியாவானிய நெருவனுமிறே. இவ்வர்த்தத்தை ‘உய்யவுலகு தொடங்கி (க) மெய்ச்சுது சங்கமளவும்” யசோதைப் பிராட்டி பாசுரத்தாலே இவர் அதுபவித்து உகக்கிறவையும் மங்களர் சாஸந்மிறே, அவனை நியமிக்கையாலே, பிள்ளைகளுடைய ந்ருத்த விசேஷங்களிலே “செங்கீரை” என்று ஒருதுறையுண்டு-தமிழர் சொல்லுவது, அதாதல்; “கீர்” என்று பாட்டாய், அதுக்கு நிறம்-சிவப்பாகி, “பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆயி” என்று நியமிக்கிறாதல். ... *

மும் பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம் போலே இவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக “அவன் செங்கீரையாகுகிறது காண் வேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து கொண்டு “எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும்” என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதாஸத்தை அவளதுபவித்தபடியைத், தாமும் தக்காலம்போலே அதுபவித்து, அவள் பேசினைப் போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வமாகச் செங்கீரை ஆடவேணு மென்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்கிறதும், அந்த சேஷ்டிதாதுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாய்ம். * மபர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக்க ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மையக்யத்

“கூத்தினை-நோக்கிப்போ” இத்தா திகளான பாட்டுக்களில் வருகைக்கு உபயுக்தமாகச்சொன்ன ஹேதுக்களாலு மென்றபடி. “உய்யவுலகுப்படை த்துண்ட மணியயிரு” இத்தாதி ஸம்போதநங்களைக்கடாக்ஷித்து (பலபடியாக) என்றது.

யசோதையைப்பேரிலே அதுபவிக்கிறாராகில் அவதாரந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்தாதி). “தர்மையக்யத்தாலே” என்ற ஹேதுவை (பரத்வாதிகளில்) என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, ௫-தி, க-பா, உய்யவுலகு. அள

ஸ்வா.-முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) (க)“உய்ய-அஸந்நேவ” என்றுமூலப் பரக்ருதியிலே கிடந்த ஆத்மாக்களை போக(போக) மோக்ஷ போக்யராக ஸ்ருஷ்டிக்க, ஸ்ருஜ் பரான வளவிலே மீண்டும் அபராதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே, ஸம்ஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஹரியாமல், அழகிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலே “உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு” என்கிறார். (ஊழியித்யாதி) கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும். “பல” என்கையாலே-கல்

தாலே அவதாரந்தர சேஷ்டிதங்களையும், இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும், பரத்வாதிகளிலுண்டான பதிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதீசபத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். ... *

மூ.—உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு !

ஊழிதோறுழி பலவாவினிலே யதன்மேல்

பைய வுயோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே

பங்கபரீணயனத் தஞ்சனமேனியனே

செய்பவள் நின்னகலம் சேமமெனக்கருதிச்

செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக

ஐய வெனக்கொருநாலாடுக செங்கிரை

ஆயர்கள் போரேறே ஆடுசவாடுகவே. (க).

வ்யா —முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) கரண களேபர விதாராய்போக(போக)மோக்ஷஞ்ஞயராய்க் கிடக்கிறஆத்மாக்கள்உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயம் வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவயிற்றை யுடைபவனே ! (ஊழிதோறித்யாதி) ப்ரவாஹருபேண வருகிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தையடங்க விழுங்கின திருவயிற்

அரு.—முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) “உய்ய” என்று விசேஷிக்கைக்கு முன்பு உய்வன்றிக்கே யிருந்ததோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணேத்யாதி). மணியினர்த்தம்(அழகிய)என்றது “பல-ஊழிதோறுழி” என்றவயித்து, “உண்டமணி வயிறு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹேத்யாதி) (உ)“உய்ய-அஸந்நேவ” என்று

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, இ-தி, உ-பா, கோளரியின். அக

யாற்றே; அபிமத விஷயத்தில் அது மிகவும் வேணுமிறே. (செல்வித்
யாதி) அவருக்கு யோக்பமான திருமகரக்குழைகள் திருக்காதிலே
அசைந்து விளங்க. செல்வாவது- அவருக்கும்மகவும் போக்ப(பி¹:¹)
மாகையிறே. ஐஸ்வர்யம் மிக்குப் படிசேர்ப்புண்டார் க்கிறே மகரக்
குழை தாவது. (ஐய) பிள்ளைகளை “ஐயா” “அப்பா” என்னக்
கடவதிறே. (எனக்கித்யாதி). உன் உகப்பாலும் அவருகப்பா
லும் ஆடினவளவன்றிக்கே எனக்காகவும் ஒருகால் ஆடவேணுமென்
கிறார். இவர் உகப்பது அமுதுசெய்த பதார்த்தங்களை ஜிப்பிக்கைக்கு
ஆபாஸமுண்டாக வேணுமென்றிறே. (செங்கீரை) செங்கீரைக்குத்
தகுதியான லக்ஷணத்தோடே. (ஆயர்கள் போரேறே) திருவாய்க்
குலத்துக்கு ஸிம்ஹ புங்கவம்போலே இருக்கிவனே!. (க)

ஸ்வா. —இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) மடுக்கை
யையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐஸ்வர்ய
ஸம்ருத்திக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக்
காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. (ஐயவித்யாதி)
ஐயனே! என் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும்.
(ஆயர்கனித்யாதி) ஆயர்களுக்கு “என்னுடையவன்” என்று அபி
மாநிக்கும்படி ப (பி¹) வ்யநாய், அத்தாலே யுத்தோ (பி¹) ர்முகமான
ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிவனே! ஆடியருளவேணும், ஆடி
யருளவேணும். செங்கீரையாவது - தாய்மார் முதலானார் பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பது ஒரு ர்ருத்தவிசேஷம். (க)

மூ.—கோளரியின் னுருவங்கொண்ட வுணனுடலம்

குருதிசூழம்பியெழக் கூருகிரால்குடைவாய்!

மீளவவன்மகளை மெய்ம்மைகொளக்கருதி

மேலையமர்ப்பதி மிக்குவெகுண்டுவரக்

காளநன்மேகமவை கல்லொடுகால்பொழியக்

சுருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!

ஆள வெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை

ஆயர்கள் போரேறே யாடுகவாடுகவே.

(உ)

ஸ்வா. —இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியினுருவம் கொண்டு)

போரேறே” என்று நிரூபகம் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயர்
களுக்கித்யாதி). (க)

யுடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை அங்கீகரித்து, ஹிரண்யன் பாபத்ரவ்யங்களாலே ஊட்டுப்பன்றிபோலே வளர்த்த சரீரத்தை நரஸிம்ஹாவதாரமாய் நின்று முஷ்டிப்ப்ஹாரங்களைச் செய்து குருதி குழம்பவும், வாய்தகர்ந்து ரத்தம் உகனிக்கவும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாமையாலே முழுக்கூர்மையான திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு பிளத்தல் கிழித்தல் செய்தவனாவனற்க்கே, அவன்மகனை மெய்ம்மை கொள்ளக்கருதி, மீளவும் (குடைவாய்) குடைகிறது - ரத்தங்கள் தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. (அவுண னித்யாதி) பாபிஷ்ட்டாண ஹிரண்யாஸூரனுடைய வரப(ய)ல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியற வளர்ந்த சரீரமானது ரத்தம் குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க) “ஸர்வஸூ-ஸர்வத்ராஸ்தி” என்று சொன்னவார்த்தையைப்பொய்யென்று (உ) *இங்கிலை என்று, தான் (ங) * அளந்திட்டதுணை தட்டின அவன்மஸஸூபுரிந்து ஸ்வபுத்ரானவனை “ஸத்யவாதி” எனுகொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்க வொண்ணாதது கொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே (ச) * ஒள்ளிய மார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே! “மீள” என்றது - இல்

அநு.— இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களைப் பரிக்ரஹிப்பானென்னென்ன (தேவர்களித்யாதி). கோனென்றதி னர்த்தம் (மிடுக்கு) என்றது. லோககண்டகதயா வந்த ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற (பாபிஷ்ட்டாண) என்றது. (மிடியற) என்றது-க்லேசமறவென்றபடி. “குருதி குழம்பியெழவும், அவன் மீள மகனை மெய்ம்மை கொளவும் கருதி, கூருகிரால் குடைவாய்” என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (ரத்தமென்று துடங்கி, குடைந்தவனே என்னு மளவும்). “அவன்” என்கிற சப்தம் புத்தில்த் தபராமர்ஸி யாகையாலே தக்காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வத்ராஸ்தித்யாதி). மீளவென்றதி னர்த்தம் (மஸஸூபுரிந்து) என்றது. ஆயுதமிருக்க “உகிரால்” என்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆயுதேத்யாதி). “குடைவாய்” என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒள்ளியவித்யாதி). “மீள” என்றது-புற ௦ என்ற அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கையாலும், “மெய்ம்மை” என்றது-தர்மவாசகமாக விருக்கையாலும், உத்தார்த்தாநு குணமாக பதாநுடமாக்குகிறார் (மீளவென்றத்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, டி-தி, உ-பா, கோளரியின். கூக

தேங்கினப்ரதேசங்கள்தோறும் திறந்துவீடுவதாகவீறே. மெய்ம்மையாவது - பாகவதசேஷத்வமீறே. அதுஉள்ளது ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயீறே. அது அவன்வாயிலே ஒள்ளியவாகிப்போந்த சப்த மாதாத்தையே அர்த்தஸஹிதமாகச்சொன்னாகைப்பிரதிபத்திபண்ணினுனிதே; தான்கருதினதாகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் அஸுரர்களால் வந்த ப்ராதிகூல்யம் தீர்த்தபடி சொல்லிற்று. மேல் தேவர்களாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு வந்த ப்ராதிகூல்யத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது. (மேலையித்யாதி) நாலுநான் மதுஷ்யரைக் காட்டில் இருக்கிறோமென்கிற மேன்மையுடைய ராகையாலே “அமரர்” என்கிறது. இனிமுப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் கர்த்தாவுமாய் இவர்களுக்குப் பதியாகையாலே “அமரர்பதி” என்கிறது - இந்த்ரனை. இவன் “எனக்கிட்டசோற்றை உண்டவன் ஆர்” என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலைவறளாகப் பருகின நன்மேகங்களானவை காற்றோடேகூடி கல்மழையைப் பொழிய. “நன்மேகம்” என்றது - இந்த்ரன்சொன்ன விபரீதம் செய்கையாலே; முன்புநன்மையேயீறே செய்து போந்தன; அவையீறே இப்போது அவன் கோபத்துக்கு அஞ்சி, பெருங்காற்றுங் கூடி கல்மழைபொழிந்து நலிகிறது. அன்றிக்கே “கார்” என்றுபாடமானபோது மழையாகக்கடவது. (கருதியித்யாதி) முன்பே தாம் லேயென்ற மஹஸு புரிந்தென்றபடி. “மெய்ம்மைகொள” என்று - மெய்ம்மையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி.

(மேலையித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்தாலும், ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருளுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் “எனக்கிட்ட சோற்றை உண்டவனார்?” என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமீசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க; அன்றிக்கே “கார்” என்று பாடமானபோது கல்லோடே கூட வர்ஷத்தைச் சொரியவேன்று பொருளாகக்கடவது. (சரு

வெகுண்டுவர வென்றதினர்த்தம் (கோபித்துவர) என்றது. (வறளாக) சோஷிக்கும்படியாக. (ஸ்வாமி) இந்த்ரன். “காலொடு கல்பொழிய” என்றவயித்தர்த்தம் (காற்றோடே இத்யாதி). கருதியென்றதினர்த்தம் (இம்மலை

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ந-தி, க-பா, நம்முடை. கூரு.

நான் உன்னை நியமித்து ஆளவேண்டில் எனக்கு ஒருகாலாகிக்.
(செங்கீரை) தமிழருடைய பிள்ளைக்கவிரியாயமாகவுமாம். (உ)

ஸ்வா.—மூன்றும்பாட்டு. (கம்முடையித்யாதி) என்னுடைய
ஸ்வாமியானவனே! இவர்க்கு நாயகனான பின்பிறே நான்மறையின்
பொருளாய்த்ததும். அதாவது - நாராயணனாவாகம் தலைப் பெறு
வையிறே. (நான்மறை) அநந்த வேதோபவகூணம். (சு) * வீட்டி-
மூ.—கம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக் கொடுகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதும்

தாரகையின் னுலகும் தடவி யதன்புறமும்
விம்மவளர்த்வனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்று வருமவனே!
அம்ம வெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை
ஆயர்கள்போரேறே! ஆடுகவாடுகவே.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடை நாயகனே) எங்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனோ! (நான்மறையின்பொருளே) நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யனாவனே! (க) “சீவெஃஸர ஸ்சு: சுவேதேஃ— வேதைஸ்சஸர்வை ரஹிமேவ வேதயி” என்றாஸிமே.

[illegible]

கூச பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ௫-தி, ௩-பா, நம்முடை..

வேதைச்சவிதே. (ஒருகால் நம்மலம் நான்முகனாதமக்கும் நாயி யுள்தம்மனையானவனே) ஒரோகாலங்களிலே திருநாயி கமலத்திலே விகலிதமான தாமரையிலே உத்ப (தூ) சித்த நான்முகனாத மக் கும், தாமரைக்கும் ஜம்பூமியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்று- னகரவொற்றாய் “நான்முகன் தன் அனை” என்று- நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்யனாகக்காக அங் ய சேஷபூதர் வர்த்திக்கிற பூதல மடங்கலும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பரர் வர்த்திக்கிற நகூத்ரபதம் முதலான உபரிதநலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஸித்து. (அதன்புறமும்) அண்டபித் திக்கப்புறமும். (விம்ம வளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் பவித்தவாறே பூரித்தபடி. (வேழமுமித்யாதி) குவல யாபீடமும் ஏழுருஷபங்களும். (விரளிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு

(நாயியுளித்யாதி) திருநாயியிலே உத்பந்நமாய் விலகூணமா யிருந் துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒரு காலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே! (தம்மனை) தாய். மது கைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (க) “ஃஹை ஃரஃஹை ஃரஃஹை ஃரஃஹை- வேதாமே பரமம் சகஷுர்வேதாமே பரமம் தநம்” என்று இவன் “கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்” என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரகஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி) பூதலமடங்கலும் நகூத்ரலோகமும் நிலாத் தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, அதுக்குப் புறம் புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே!; இத் தால் - ஆஸ்ரிதனான இந்த்ரனுடைய அபேகஷித ஸம்விதநாம் தலைக் கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித் யாதி) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷபங்களும் நலிவதாகஉன்றோடே பரிஜ்ஞாபரை ஸ்தவத்பதாப்தன வேத்யோவேதைச்ச ஸர்வை ரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த” என்று பட்டரருளிச்செய்ததும். “நான்மறையின் பொருளே தம்மனையானவனே” என்றஸமயிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி “ஒருகால்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (மதுகைடபர்களித் யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, டி-தி, ச-பா,வானவர். ௧௫

கலந்தகாலத்தில். வேலை - அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செய
லும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் ஏகாரம் குறைந்து எல்லை
யைக் காட்டும். “வெவ்வை” என்றுபாடமானாலும் எல்லையைக்
காட்டிப் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை
ஒருகாலத்திலேயும், ருஷபத்தை ஒருகாலத்திலேயும் வென்றாலும்
ப்ராதிசூல்யம் தூல்யமாகையாலே சேரவருளிச் செய்கிறார். ஸாது
ஜநங்களுக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் ப்ராதிசூல்ய ப்ரதிபந்த (ஐஸ்)
கங்களை வென்றதுதம்பெருகையாலே அம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே,
இவன் ஜயித்து வந்தது “இவனை இன்னும் ஒன்றிலே மூட்டும்”
என்று பயப்பட்டு “அம்ம” என்கிறாராதல். (௩)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) தேவர்கள் பிரியப்
வந்து கலசின வளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே!. வேழத்
தையும் ருஷபத்தையும் ஜயித்தது பி(டி)நகாலத்திலேயாயிருக்கச்
செய்தேயும், ஏககாலத்தின்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி நிர
ஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும்
நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அதிபிரியகரமாம் படிசெய்த வ்யாபாரங்
கன்சொல்லப்பட்டன.(அம்ம)ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி) பூர்வவத்.(௩)

மூ.—வானவர்தாம்மகிழ வன்சகடமுருள

வஞ்சமுடீப்பேயின் நஞ்சமதுண்டவனே!

கானகவல்லிளவின் காயுதிரக்கருதிக்

கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!

தேதுகனும் முரனும் திண்டிறல்வெந்நகரன்

என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச்செல்லும்

ஆனை! யெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை

ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே.

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) பூபா(ஃஃ)ர நிர
ஸநார்த்தமாக அர்த்தித்து அவதரிப்பித்ததேவர்கள், பருவம் நிரம்பு

விரவிய வேலைதனு னென்றதுக்கர்த்தம் (கலசினவளவில்) என்றது.
“வேலைதனுள்” என்றது-முழுச்சொல். (௩)

ஆந.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) “வன்சகடமுருள” இத்த்யாதி
யைக் கடாகவித்து “வானவர்தாம் மகிழ” என்று விசேஷித்துச்சொன்னதுக்
குமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூபாரேத்யாதி). வன்மைக்கர்த்தம் (அஸூரா

கூகா பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-பி, ௫-தி, ச-பா, வானவர்.

படுமபடியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்ப்பாலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே “நஞ்சமுது” என்று ஸம்ஸ்த பதமானபோது, என்பாக்கம்(ஊ)த்தால் நஞ்ச அமுதாய்த்திறேயென்னுதல். ஜாதமான முஹூர்த்தத்தாலேயாதல்.

(கானகமியாதி) காட்டிலே கன்றுமேய்க்கிற விடத்திலே பெருத்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றாய் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிறவனவிலே “இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்கன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது.

வதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு பரிதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண்வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரபலமான் சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்ப்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணஸூறிதமாக உண்டவனே!, “நஞ்சமுதுண்டவனே” என்று பாடமானபோது - நஞ்சை அமுதாக வுண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. (க) “सृष्टो षड्विधो विष्टोऽस्मिन् ऋक्षोऽस्मिन् - ஸ்தத்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்தம் ரஸ்ய மானீஜ்ஜகத்குரோ” என்னக்கடவதிறே.

(கானகமியாதி) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்ப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லிஷ்டமாய்க் கொண்டித்யாதி). “வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே “வானவர்தாம் மகிழ் உண்டவனே” என்றநயமுட்கொண்டு (ப்ராணஸூறிதமாக) என்றது. நஞ்ச அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்தந்யமித்யாதி).

கீழும் மேலும் அஸுரநிரஸம் சொல்லுகையாலே தத்துகுணமாக கானகமியாதிக்கு பா(ஊ)வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). சப்தார்த்தம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ரு-தி, ரு-பா, மத்தளவும். கூள

(தேனுகனித்யாதி) தேதுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியரு மாயிருக்கிற அஸுரவர்க்கமடைய நசிக்கும்படி யுத்தத்திலே ஒரு மத்தக(X)ஜம்போலே அதிர்ச் சென்றபடி. ஆனை நடையில் அதிர்ச்சி கூடுமோ வென்னிஸ்; நடந்த கடுமையாலே “அதிர்” என்கிறது. ஆனைபோலே என்னுதே “ஆனை” என்றது-முற்றுவுமை. (சு)

லுகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எறிந்து, கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடையகன்றாய் நின்றவனே!. இத்தால்-விரோதி நிரஸரம்பண்ணுகையாலே திருமேனிபுகர்பெற்றபடியும், எல்லாத்தசையிலும் ஆஸ்ரிதர்க்கு ப(ஃ)வ்யயையிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. “என்கன்றே” என்றது-உகப்பின் கார்பமான அஃநிணைச் சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி) தேதுகனுகிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதானதிறலையுடையனாய் அதிகஞ்ஞானமாயிருக்கிற நரகாஸுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே!. ஆனைபோலென்னுதே, “ஆனை” என்றது-முற்றுவுமை. (சு)

மூ.—மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல்நன்மடவார்

வைத்தனநெய்களவால் வாரிவிழுங்கியொருந்.

கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை

ஊருகரத்தினொடு முந்தியவெந்திறலோய்!

முத்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்

முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய

அத்த வெனக்கொருகாலாகு செங்கிரை

ஆய்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே.

(ரு)

(காட்டிலே நிற்கிறவிய்யாதி). விரோதிநிரஸம் சொல்லுமிடத்தில் “கருநிற வென்கன்றே” என்றதுக்கு பா (ஞ)வமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலிய்யாதி). “கன்று” என்கையாலே ப(ஃ)வ்யதை. பரமசேதநனுவனை “கன்று” என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி). அஃநிணைச் சொல்லாவது-அசேதநவாசியான சொல்லு. “உயர்திணை” என்று சேதந வாசியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். “செருவதிரச்செல்லும் ஆனை” என்றதி னர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). (முற்றுவமை) பூர்ணேபமை. அதாவது-உபமாநவாசகத்தால் உபமேயத்தைச் சொல்லுகை. (ச)

கூஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, டி-தி, டி-பா, மத்தளவும்.

ஸ்வா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமிய்யாதி) (வார்குழலி
த்யாதி) வார் குழல் - தாழ்ந்தகுழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த
குழலென்னுதல். கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும்
வைத்த தயிரும் நெய்யும் க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி
அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவிய்யாதி) “இணை” என்று இரண்டாய், தன்
னிலொத்து உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து
விழும்படியாகத் திருத்துடையாலும் திருத்தோள்களாலும் தள்ளின
கடிய ஸாமர்த்தியத்தை யுடையவனே!. (முத்திய்யாதி) திருமுத்துக்

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமிய்யாதி) (வார்குழல்
நன்மடவார் வைத்தன) நீண்ட கேசபா (ஞ) ரத்தையும், நன்றான
மடப்பத்தை யுமுடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவை
யான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி)
மத்தாலே அளாவித் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு
கடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாத
படி க்ருத்ரிமத்தாலே அபிவிவேசாதுகுணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய - ஒருங்கொத்த விணைமருதம் - வந்தவரை) உன்னை
நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கிடாக ஒருபடிப்
பட்ட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய், ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்
டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸுரர்களை. (ஊருவிய்யாதி) நடுவே
தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும்
இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலை
யுடையவனே!. (முத்திய்யாதி) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி.

அந். — அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமிய்யாதி) அந்வயமுக்கே ப்ரதீகம்
(வார்குழலிய்யாதி). (சேமித்து) என்றது-ரக்ஷித்தென்றபடி. அளாவு
மென்றது- “அளவும்” என்று குறைந்து கிடக்கிறதாய் அர்த்தமருளிச் செய்
கிறார் (மத்தாலேயிய்யாதி). (அளாவி)வ்யாபித்து.

உன்னியவென்றதினர்த்தம் (உன்னியிய்யாதி.) ஒருங்கவென்றதினர்த்
தம் (அதுக்கிய்யாதி). ஒத்தவென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சிய்யாதி). உந்தியவெ
ன்றதினர்த்தம் (இரண்டருகிய்யாதி). வெம்மையினர்த்தம் (கடிய) என்
றது. “முத்து இன் இளமுருவல்” என்று பதவிபாக (ஞX)த்தைத்திருவுள்ளம்
பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமுத்திய்யாதி). “முற்ற” என்றதினர்த்தம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-பி, இ-தி, கூ-பா, காயமலர். ௯௯

கள் தோன்றும்படி முறுவல் முதிர் வருவதற்கு முன்னே, திருமுக மண்டலத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களிலேய. (அத்த) அப்பனே! (இ)

ஸ்வா. —ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளைபாகப்பருகினமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடைய

இனிதான மந்தஸ்திதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல்களானவை (க) “பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொப்ப” என்கிற படியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே!. (இ)

மு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!

கானகமாமடுவில் தாளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தாவெச்சியுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர்வந்தமல்லை

அந்தரமின்றியழிந்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை

ஆயர்கர்போரேறே யாகெவாடுகவே. (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) “காயா” என்கிற வித்தை “காய” என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நைல் யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே!. (கருமுகிவித்யாதி) இருட்சியாலும் குவிர்ந்தியாலும் காளமேகம்

(பூர்ணமாக) என்றது. “முன்னமுகத்து” என்றதின்ர்த்தம் (முன் முகத்திலே) என்றது. அலையவென்றதற்குப் ப்ரமாண பூர்வக மந்தமருளிச் செய்கிறார் (பங்கிகளிட்யாதி). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முகத்திலே) என்றதுக்கு (தாழ்ந்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடந்வயம். “வார்குழல் நன் மடவார் வைத்தன - மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி, உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினெடும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே! அத்த-முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவ தன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களிலைய எனக்கு ஒருகாலாடுக” என்றந்வயம். (இ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) (நெய்ப்பு) ஸ்மிக்த(க்)தை. இரு

வனே ! (கானகமித்யாதி) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவி
லே கிடக்கிற காளியன் பணம் விரிந்தாட, அதினுடைய உச்சியிலே.
பாதசாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தூயநடம் என்னுதல் ;
பாதசாஸ்தரத்துக்கு ஹேதுவா மென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத்
தூய்மையாவது. இப்படி யிருக்கிறந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று.
(சுந்தரவித்யாதி) அழகு விளங்காநிற்பாணம் “என்னுடையவன்”
என்று நான் அடிமாநிக்கும்படி எனக்குச் சிறுப்பிள்ளையானவனே !
உனக்குச் சிறுக்கனான எனக்குச் சிறுக்கனானவனே !. (துங்கவித்
யாதி). மிக்கமதத்தையுடைத்தான கரியென்னுதல்; ஓக்கத்தையும்
மதத்தையுமுடைத்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற குவல
யா பிடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே !.

(ஆயமித்யாதி) மல் பொருடும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த
ப்ரகாரம்தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்ல

போலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே!. (கானகமித்யாதி) காட்டிடத்
திலே பெரியமடுவிலுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி
க்ரோதத்தாலே விலத்தருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமா
கையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த
அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே!. சுந்தரம் - அழகு. சிறுவன்-
பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மத
முதிதமான குவலயாபிடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேந
பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொருடும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்
ட்சி) நீலப்ரபை(ஜி). “கான்அகம்” என்று பதவிபாக(ஃX)ம் திருவுள்ளம்பற்றி
(காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுக்கைக்கு பணங்கள் விஸ்த்
ருதமானபடியைக் காட்டுகிறார் (காளியனை அலைத்தித்யாதி). (அலைத்துக்
கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடந்வயம். “ பறித்தவ
னே ” என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாஸேந பறிக்கை
விவக்ஷிதமென்கிறார் (அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதினர்த்தம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அ த ா வ து -
பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்தப்ரகாரம்சத்தை யென்ற
படி, “பொருவான்” என்றதினர்த்தம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ரு-தி, எ-பா, துப்புடை. ௧0௧

ரை. (அந்தரமித்யாதி) அவர்கள் அணிந்து நின்றால் தானும் எதிரே சென்றுந்நு பா(ஶ)ஷைகூறி பொருகையன்திக்கே, இடைவெளி தோன்றாதபடி சிக்கரமாகச் சென்று மல்பொரும்க்ரமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள் முறிந்து வெண் கலப்பைபோல்தூக்கி எடுக்கும்படி நெரித்து. ஆயம் - மல்லில் கூறு பாடு. அந்தரம் - அவகாசம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலுமுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தின்படி. அன்றிக்கே - அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளிணையாய்) “இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ” என்று ஸஞ்சரித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக் கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். (சு)

ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமடும்படி சிக்கரமாகச் சென்றுஓடிப் பொருது அழித்து, “இன்னம் வருவாரு ண்டோ” என்று பார்த்து மனோஹரமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடி களை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, “அந்தரமின்றி” என்றது - மல் பொருகிறபோது உடலும்உடலும் இடைவெளியறப்பொருந்தும் படிபொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்த ரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர் களைஅழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! (சு)

மூ.—துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவாதொருகால்

துயகருங்குழல் நற்றோகையிலனைய

நப்பினைதன்திறமா நல்விடையேழுவிய

நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்

தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்

அப்ப! எனக்கொருகாலாடுக செங்கிறை

ஆய்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே

(எ)

யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கிட்யாதி). (சென்றோடி) போய்க்கிட யென்றபடி. “ஆடிய” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமுகேந தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரிட்யாதி). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாச பர மாகக் கீழர்த்தமருளிச் செய்து, தேசாவகாசபரமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக் கேயிட்யாதி). (சு)

ஸ்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்தயாதி) துப்பு - மிடுக்கு. (துயகருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது - க்ருஷ்ணன்விரும்புகை. (நற்றோகைமயிலினைய) நன்றான தோகையையுடைய மயில் போன்ற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிபோதுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில் ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லதென்றிறே “துப்புடையாய்கள்தம் சொல்வழுவவொண்ணது” என்று ஒருகால விசேஷத்திலே கொடியருஷபங்களேழையும் விளக்குப் பிணம்போலே உருக்கானவொண்ணதபடி அவித்த ஸாமர்த்த்யத்தைக்கண்டு, இடையர் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!. “துப்பு” என்றுநெஞ்சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷபங்களின்வன்மையும் இவனுடைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிடுக்கிறே.

ஸ்வா. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்தயாதி) துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்-ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேனுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசந்தத்தைத்தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (துயவித்தயாதி) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றானதோகைமயில்போலேயிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிபோதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் “ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது” என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. (நல்விடையித்தயாதி) கொடிதான ருஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அலையும்படியாக நன்றான மிடுக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!.

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்தயாதி) (இத்தால்) என்றவநந்தரம் “மற்றை ருஷபங்களை” என்று கூட்டுவது. ஆயர்களுடைய காயதார்ட்டியத்தைச் சொல்லி மனோதார்ட்டியமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்தயாதி). வேறுதவானபடியை உபபாதிக்கிறார் (இவளோடே யித்தயாதி). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது- ஆர்சொல்லிற்றுச் செய்தாலு மென்றபடி.. நல் விடையானால் அவிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்தயாதி). “நல்” என்றால்

(உ) ஹரிவம்ச- ககர-

கரசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, டு-தி, அ-பா, உன்னையும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) தர்ஸநமாத்ரத் திலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன்மத்யமாங்கத்திலேயிருக்க தந்தாமைக்ருஹங்களறிந்தபடியென்? (உன்னித்யாதி) ஏவம்ப்ரகாரணன உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டுவருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம் க்ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதிமே. (கன்னியரும்மகிழ்) மாதா மகிழ்மளவேயன்றிக்கே அபிமதைகளானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறது - விட்

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதின்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை

ஏழலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே.

(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதி களாலே * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து, “இதென்ன அருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களறிந்து போனபடி என்” என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி) ஈத்ருஸனான உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவராநிற்கும் பாலேகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே பெளவநாவஸ்த்

ஷு.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) “உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு” என்னுதே “உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு” என்று சொல்லுகையால் தமில்மருவுகைக்கு துஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், “தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும்” என்றதுக்கருணமாகவும் சாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யாதீத்யாதி). “தமில்” என்றதுக்கு (தங்களுடையக்ருஹம்) என்றர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி). “உன்னையும்” என்கிற சப்தத்தையும் “தமில்மருவி” என்றபதத்தையும் கடாஷித்து பலிதமான துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதென்னவித்யாதி). இவனழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்கப் பராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிதுஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (பாலேகளானவர்களும் என்ற ச(ஸ்)காரம்-விரோதத்திலே, அதாவது - பெளவநாவஸ்த் தன யிருக்கும்து

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ரு-தி, அ-பா, உன்னையும். ௧0௫

டுப்போனால் வரும் வ்யஸநமறியாத மௌகத்த்யமிதே. (கண்டவ ரித்யாதி) போக்குவரத்தில்பா(ஞ)வ பந்த(ஐ)மின்றியேகண்டவர் களுக்கும் இளநீர்க்குழம்புபோலே கண்குளிரும்போலேகாணும்.(கற் றவரித்யாதி) நாலுசப்தம்தொடுக்கக்கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸ்த்திதிக(X)மந ஸயநாதிகளைக்கண்டு,தங்கன்பீரீதியாலேபிள்ளைக்கவி பாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனே!. (க) “*நல்லாயி ஸாகரம்*” என்னு நின்றதிதே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்களாசாஸ நம்பண்ணும் தேசமிதே திருவெள்ளறை. (மதின்குழ் சோலைமலைக்

தனய்த் தங்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸநிதியில் இப்படி ஸைசவாவஸ்த்தனய்ச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களு என்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாப் போலே குளிரும்படியாக. (கற்றவர்தெற்றிவர்) நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதரஸத்தைக் கண் டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர். (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்றனனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) (க) “*நல்லாயி ஸாகரம்*” என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடி யிலே வர்த்திக்கிறவனே!. (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதின்குழ் மகிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, சைசவாவஸ்த்தைமைக் கண்டு மகிழ்க்குமோ வென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித் யாதி). (இளநீர்க்குழம்பு) நாரிகேளாஞ்ஜநம். “தெற்றிவர்” என்றதினர்த் தம் (பாலேத்யாதி). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது-பாலயசேஷ்டிதங்களைச் சொ ல்லும் பாட்டுக்கள்.

“மன்னு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நல்லாவயித்யாதி). “என்கிறபடியே” என்றது-என்னுயாபோலே யென்றபடி. அதாவது- க்ருஷ்ணன் திருமாளிகையை ஸாகரம் அமிழ்த்தாதாப்போலே யென்கை. (உ) * மதிதவழ்குமியான திருமலைக்கு மதிளென்கையாலே ஓளந்த்யம் தோன்று

க0க பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, இ-தி, அ-பா, உன்னையும்.

கரசே) இவர் நிர்ப்பரரம்படி திருமதிருண்டாவதே அத்தேசத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) மங்களாசாஸநம் பண்ண, (க) * கற்றவர்கள் தாம்வாரும் கணபுரமிதே. (அமுதே என்னவலம்களைவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறாடி நடத்துகையாலே, “அமுதே என்னவலங்களைவாய்” என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது - அவன் நியாம்யனாகா தொழியிலிறே. இவர் அவனை நியமித்து “இவை முதலான திவ்ய தேசங்களிலே நித்யஸந்திதிபண்ணவேணும்” என்று நிறுத்தினவர் போலே காணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றாரும் தாமே போலே காணும். (ஏழலகுமித்யாதி) இவன் இவருக்கு நியாம்யனானிறே ஏழலகு முடையனாவது. “உன் உடைமையை நோக்கிக்கொள்ளாய்” என்கிறார்.

சோலைமலைக்கரசே) அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந போக்ய (ஃ)மாம்படிதிருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம்களைவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே!. அதாவது - எனக்கு ப(ஃ)வ்யனும் நான்சொன்னபடிசெய்கையாலே நீஅநியாம்யனானபோதுநான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்கை. (ஆடுக செங்கிரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கிரை ஆடியருளவேணும். (ஏழலகுமித்யாதி) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

கிறதென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அரணுகப் போரும்படியான) என்று பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் சீலாதிகளாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே (ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவன்) என்றது, அவலமென்றதினர்த்தம் (அவத்யத்தை) என்றது. (உ) “என்னநோன்பு நோற்றாளுக்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான்” என்று புகழ்ப்படுமவளுக்கு அவத்யம்வரப் பரஸக்தியில்லாமையாலே, “செங்கிரையாடுக” என்னும்படி பவ்யனியிருக்கிற ப்ரகராணுதகுணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) (அ)

“மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதின்குழம் சோலை மலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் 'களைவாய் - ஏழலகு முடையாய் - உன்னைபும் ஒக்கலையில்கொண்டு தமிழ் மருவி உன் னெடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கண்ணியரும் மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி- ஆடுக” என்றநவ்யம். (அ)

ஸ்வா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால் நெய்தயிர் முதலானவைகளை, களவிலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெ

“மன்னு குறுங்குடியாய்” என்றுதொடங்கி, “என் அவலம் களைவாய்” என்று ஸம்போதித்து, “உன்னைபு மொக்கலையில்” என் னு தொடங்கி, “பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கிரை” என்று அவ்வயம். (அ)

மு. — பாலொடு நெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்

பங்கயம் நல்கருப்பூரமும் நாறிவரக்

கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்

கோமளவெள்ளிமுனைப்போல் சிலபல்லிலக

நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே

நின்கனிவாயமுத மிற்று முறிந்துவிழ

ஏலுமறைப்பொருளே யாடுக செங்கிரை

ஏழலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பாலோடே கூட நெய்யும் தயிருமாகிற க(X) வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கை

அநு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால்முதலானவைகள் க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே கந்தித்து வருகைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலோடே யித்யாதி). (தயிரும்) ச(வ்)காரம் வெண்ணெயை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதிகளுக்கு முண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே சிவமும் சரீரங்களுக்கு மாஹிஷாதிகள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிச் செய்தேயும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் பக்தியுடைய த்யதிசய முண்டாகையாலும், கவ்யமே விவக்ஷித மென்று கிறார் (கவ்யங்களை) என்று. (க) “செண்பக மல்லிகையே”

கௌ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ௫-தி, ௧ - பா, பாலொடு.

ய்த முடநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தினநிற மழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குணங்கோடே கலந்து பரியாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே (க) “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் விசுஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தி (X௫) கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி “செண்பகம்” என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி அர்த்தமுருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய கந்தங்களும். அவையுமென்ற ச(வ)காரத்தால் “சாந்தொடு செண்பகமும்” என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுதாயம் தோன்றுகிறது.

கீழே திருமேனியில் கந்தங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் “பங்கயமும் கருப்பூரமும்” என்று சொல்லப் பரஸுத்தியேதென்ன; ப்ரமாண பூர்வகமாக இது ஸ்வாபாவிக கந்தங்களைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி). (உ) “ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே - பத்மவரணம்ஸுசேகஸந்தம் பத்மநிஸ்வாஸமுத்தமம்! கதா த்ரக்ஷயாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்” என்றும், (௩) “ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே ஸ்ருஷ்டஸுதேஹே - பத்மவரணம்ஸுசேகஸந்தம் பத்மநிஸ்வாஸமுத்தமம்! கதா த்ரக்ஷயாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்” என்றும், சொல்லுகிறஸ்வாபாவிக கந்த(X௫)ங்களெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கயமும் கருப்பூரமும்) என்றது-தத்தத் கந்த(X௫)ங்களை யென்றபடி. (கந்தித்துவர) என்றது-அபிவ்யக்தமாய் வர யென்றபடி. அமுது செய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கயமும் நல்ல கருப்பூரமுமான இவை - “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விசுஸிக்கையாலேயும், இவை தன்னிலே கலந்து கந்தித்து வரவென்று அங்கங்கே அத்தயாஹரித்துஅந்வயம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுது செய்கையாலும் சாத்துகையாலும் பரிமளித்தமான திருமேனி அசைகையாலேதோற்றும்படியான அவையும், “கர்ப்பூரமித்யாதி” என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விசுஸிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமா

(க) நா-தி-எ-க.

(உ)ரா-அயோ-சு-அ. (௩)

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, ரு-தி, கூ-பா, பாலொடு. ௧௦௯

மனிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத்திடையிலே வெள்ளி அரும்பினுப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட.

(நீலமித்யாதி) அழகார்ந்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தின் நடுவே பக்வப (ஃ)லம் போலே கனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேலும் த்துவர. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம் போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளையதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாக (ஃ) த்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வப (ஃ)லம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்திலுருகிற வாகம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏலுமித்யாதி) தகுதியான வேகிற அவையும் கந்தித்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்த்யாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

“கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம்போலேயிருக்கிறசெந்துவர்வாய்” என்று எல்லாம் திருவதரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே கந்த (X)வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் “நதும்” என்று சொன்னால் புருத்தமாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ (ஃ)தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸநீயமாயித்யாதி). “செம்” என்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. “கோமளம்” என்று-ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள்ளிக்கும் தந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாமையாலும், முன்கூறிய தந்தங்களுக்கு உபமாநமாக கவிகன்சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இளையதானவித்யாதி). இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலே யென்று கருத்து. “சிலபல்” என்றது-பருவத்தைப்பற்ற.

நீலபதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி). (நிறத்துக்குப் பரபாக (ஃ) த்தாலே) என்றது-அதுக்கு விஜாதீயமான வர்ணைக்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுதம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்கிற ஆபரணவிசேஷம். “இற்றுமுறிந்து” என்கிறது-அர்த்தம் மீமிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது.

கக0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, ரு-தி, க0-பா, செங்கமலம்.

பொருளே) (க) ஸீதேஷ்ய - வேதைஸ்சுவே. ஏல்-பொருத்தம். மறைக் குப்பொருந்தின பொருளாய்தொன்று, அதிதே ஏழுலகுக்கும்ஸ்வா மியாவது. (க)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமிய்யாதி) சிவந்ததாம ரைபோலேயிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக் கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படிசேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குலியங்களும், திருவரையில் - கிண்கிணியும், தங்கிய பொற்றிரு தார்த்தமானவனே! (க) “ஸீதேஷ்யஸூரஸுஸைவஸீதேஷ்ய-வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யம்” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுருபமான அர்த் தம் இவனேயிதே. சேஷம்பூர்வவத். (க)

மூ.—செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்

சேர்திகழாழிகளும் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதனையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமும்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்களுக்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கிரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமிய்யாதி) சிவந்தகமலம் போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகி யிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்கா நின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில்கிண்கிணியும். அன்

(உ) ஸீதேஷ்யஸூரஸுஸைவஸீதேஷ்ய-வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் சேசவாத்பரம்” என்கிறபடியே - வேதம் ஸர்வப்ரமாணேத் க்ருஷ்டமானாப்போலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டனான இவனே தகுதியான அர்த்தமென்று இத்தை ப்ரமாணமுக்கே உபபாதிக்கிறார் (வேதைஸ்சேத் யாதி). ... (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமிய்யாதி), “சோ” என்றத்தாலே ஸுஸம்ஸ்லிஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸஹ ஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. “அரையில்-கிண்கிணி” என்றநவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருவரையித்யாதி). “செங்கமலக்கழலில் கிண்

பெரியாழ்வார் திருமொழி ௧-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, செங்கமலம். ௧௧௧

வரைநாணும், கோவையிட்ட தானையுடைத்தாய் நன்றான மாத
னையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிர
மும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும். (கிறியும்) திருக்கை
யிலேசாத்தித் திருமஞ்ஜநத்திலும் கழற்றவொண்ணாத சி அப்பவள
வடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்பிலே பிள்ளைக்கு ரகசியாகச்
சாத்தினஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும், தோள்வளையும். (குழையும்) திருக்காதுப்
பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவி
மடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில்
றிக்கே “கிண்கிணி” என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதச்
சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “சேவடிக்கிண்கிணி” என்னக்கடவ
திதே. (அரையில் தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வ
காலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதளை
யின் பூவொடுபொன்மணியும்)(க) “உடையார் கனமணியோடொண்
மாதளம்பூ” என்கிறபடியே தானையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம்
பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும்.
(மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதி
ரங்களும், மணிக்கட்டில் சாத்தின சி அப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்களாவஹ
மான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரபாக(ஈX)
மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்னுள்ள திருத்தோள்
வளையுமும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திரும
கரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின
வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்
கிணி” என்றவயித்து யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்
யாதி). கிறி பதார்த்தம் (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுதங்களைச் சொன்னவந்தரம் மேலேபோகாமல்
அருகில் திருத்தோள்வளைகளை அதுபவிக்கைக்கு ப்ரஸத்திமுகே அர்த்த
மருளிச்செய்கிறார்(அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு)பஞ்சாயுதத்துக்கு. (காதுப்பணி
கள்) என்றது - மகரகுண்டலவ்யதிரிக்த்தங்களான கர்ணபூஷணங்களென்ற
படி. “ஒத்து” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே

ககஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, டி-தி, கக-பா, அன்னமும்.

சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாகப் ப்ரகாசிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன் றிக்கே விசேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே!. (க0)

அவ.—பதினோரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(அன்னமுமித்யாதி) * அருமறை பயந்து, * மலைகளை கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகு மசைந் தாகெகயாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக் குத் தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். (எங்கள் குடிக்கரசே) எங் கருடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே! (க0)

அவ.—பதினோரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்

ஆமையுமானவனே! ஆயர்க்நாயகனே!

என்னவலம்களாவா யாகெசெங்கீரை

ஏழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று

அன்னடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரிசு

ஆனபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகில்

எண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. (கக)

வ்யா.—(அன்னமுமித்யாதி) வேதப்ரதமானஹம்ஸமும், ப்ரளயா சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டை யும்அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (க0)

அரு.—பதினோரம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி) அன்னமுமித்யாதி ச (ஃ) காரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அஸாதாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வேதேத்யாதி). (க) “நிலையிட மெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவிமையோர் தலை யிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணவென்னு மருளால்” என்று தொடங்கி, “வருமீனாமலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே” என்கிறதிருமங்கை யாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (ப்ரளயாபத்ஸக மானவென்று). இவ்விடத்தில் (உ) “ஃஸ்சந ஸ்ரீஸூக்தி நிபாய ஸீர்சர்

ககசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, டி-தி, கக-பா, அன்னமும்.

ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி) யசோதையிலும் மிஞ்சினபுகழையுடையராய் புதுவைக்கு ஸ்வாமியான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடுகூடின தமிழ்மரலை இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிவித்யாதி) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், (க) “உரையாவெந்நோய்” என்கிற துக்கமும் தீர்ந்து பரமஸுகிகளுமாகப்பெறுவர்கள். “அது” என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் காட்டுமிதே. (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ரத்தை. (ஆனவித்யாதி) ப்ராஹ்மணோத்தமராய்வைத்து கோ(ங்) பஜம்த்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தக்காலத்திலே அநுபவித்தாப்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப்பத்தையும் அப்ய(ஷ்)ஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிவித்யாதி) இந்தலோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்திக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழையுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாதபகவதபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். (*) (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஆறந்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழே-செங்கீரையாகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்

(ப்ராஹ்மணோத்தமராய்) என்று துடங்கி (ஸம்ருத்தமான) என்னு மளவும். “உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவார்” என்றும் வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). “அது” என்ற பதார்த்தம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) புத்தி ஸத்தரான நித்யஸூரிகள். ... (*) (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு.—மாணிக்கக் கிண்கிணி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங்கீரையும், மேல் திருமொழியில் “சப்பாணி கொட்டாய்” என்று மிருக்கைக்கு ஸங்கதியோதநார்த்தம் வருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம்

(க) தி-வாய்-அ-ந-கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, க-பா, மாணிக்கம். ககரு

ஸ்வா.—மாணிக்கக்கிண்கிணிப்ரவேசம்.—கீழே“ஆடுக, ஆடுக” என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜனம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றினஒழுக்கமாகையாலே, வர்ணஸ்ரமாதிகளுக்கும் ஸாஸ்த்ரஸித்தமாய், சக்த்யதுகுணமாய், †மங்களபர்யந்தமான நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் “சப்பாணி” என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) ஆணிப்பொன்னுல்வாயழகியதான உடைமணியுடையமருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி

டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்ததுபவித்தாப்போலே*மயர்வற மதிநல மருளப்பெயுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் தத்காலம்போலே அதுபவித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனைப்ரார்த்தித்து அந்தசேஷ்டிதரஸத்தை அவளதுபவித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அதுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி(ஷ)நிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையு மதுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, அவள் பேசினுப்போலே பேசித் தாமு மதுபவிக்கிறார். *

மூ.— மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்னுற்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு [சப்பாணி. (க)

காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) மாற்றெழும்பின பொன்னுலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந் வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தம் இத்தை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியென்று திருவுள்ளம். (அதுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தம் “இவ்வாழ்வார்” என்றுசேஷம். (அவளதுபவித்தாப்போல்)என்றதுக்கு (அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டு) என்றத்தோடந்வயம். *

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியித்யாதி) “ஆணிப்பொன்னுற் செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணி ஆர்ப்ப” என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பின வித்யாதி). “ஆணி” என்று விசேஷித்ததுக் கர்த்தம் (மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிறம் அதிகமான வென்றபடி. “ஆய்” என்றதினர்த்தம் (பழிப்பற்று)

† (பா) ஸ்வரூபாநுரூபமான.

ககசு பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-ப, சு-தி, சு-பா, மாணிக்கம்.

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோவென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்கு மாணிக்கம் புறம்பே பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திருமுத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு (க) “குடங்கையில மண்கொண்டளந்து” என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே மஹாப(உ)லி யஜ்ஞவாத்திலே சென்று (உ) “தன்குடங்கை நீரேற்றான்” என்கிறபடியே உதகபூர்வகமாகக்கொண்ட கைகளாலே சப்

துள்ள அரைவடத்தை புடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணியானது த்வரிக்க. “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கிற விடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்னால் செய்த” என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல் “பொன்” என்று-அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) என்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பரபாக(ஶ்)த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, “பேணி” என்றது-உன்திருமேனி யலையாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி) முன்பு, (க) “குடங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியையமஹாபலி பக்கலிலேசென்று உத(உ)கபூர்வகமாகப்பரிக்கரஹித்த என்றது. “வெண்கலக்கிண்கிணியன்றோ சப்திப்பது, அல்லது சப்தியாதே” என்று சங்கானுவாதம் பண்ணி பரிஹரிக்கிரூர் (மாணிக்கமித்யாதி). கிண்கிணி வெங்கலமேயாய், நாக்குமாத்ரம் மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கு மென்று கருத்து. நாக்கு மாத்ரம் மாணிக்கமென்னவேணுமோ? மாணிக்கம் அழுத்தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (கிண்கிணிக்கித்யாதி).

“பேணி” என்றதுக் கிரண்டர்த்தம் - ஆதரமும், போஷித்தலும். இவ்விரண்டையும் அடைவேயருளிச் செய்கிரூர் (என்னுடையவித்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே). “குடங்கை” குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகை

பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப,சு-தி,உ-பா,பொன்னரைநாண்.ககள

பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணி.

“சப்பாணி” - அஞ்ஜலியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இருகால் “சப்பாணி” என்கையாலே உபாய பா (ஓ) வத்திலும் உபேய பா வத்திலும் ஆகிஞ் சந்யம் வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப்ரகாசிப்பிக்கிறார். “காணி” என்கையாலே-பலரும் “என்னது” என்று தோன்ற அபிமாமித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரிலும் இந்த விபூதி “அவனுடைய காணி” என்கிறது. அதுதன்னையிறே இவன் இரந்து கொண்டதும். (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னுடைய திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாணோடே கோவைப் பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி சப்திக்க. திருக்குழலிலே சாத்தின

திருக்கைகளாலே. இத்தால்-தன்மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத்தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்யும் கையென்கை. (சப்பாணி) சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருங்குழலித்யாதி). கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். (க)

மூ.—பொன்னரைநாணோடு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட

என்னரைமேல்நின்றிழிந் துங்களாயர்தம் [சப்பாணி. (உ)

மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே!கொட்டாய்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி.) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து சப்திக்க. (தனியித்யாதி.) திருக்குழலில் சாத்தின அத்விதீயமான யிலே ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் சப்திக்கும்படி தட்டுகை. “கொட்டாய்” என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இங்கு அதுஷங்கித்தா ரென்று கண்டுகொள்வது. (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னென்றதுக்கர்த்தம் (தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (சப்திக்க) என்றது-அரையிலே ஆடுகையால் அர்த்தஸித்தம். “தனி” என்று விசேஷிக்கையால் அரைவடத்தில்சுட்டிகளைவ்யாவர்த்திக்கிறார் (திருக்குழலிலித்யாதி). “அரை”

ககஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, ந-பா, பன்மணி.

சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி) தன்னரைமேலிருந்து அவர்க்கு உகப்பாமாபோலே, தனக்கு அவர் மடியில் இவனைக்காண்கை ப்ரியமாகையாலே “என்னரைமேல் நின் றிழிந்து” என்கிறான். உங்கள் தமப்பரூராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர் வாஹகரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலே யிருந்து கொட்டாயென் கிறான். மாயவன் - ஆஸ்சர்ய சக்தியுத்தன். (உ)

அவ.—ஸ்ரீநந்தகோபர் யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே காண் கைதமக்கு அபிமதமாகையாலேமீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலே யிருந்து விளையாடென்கிறார்.

சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித் யாதி) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பரூராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே யிருந்து சப் பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால்-தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண் கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அததைச் செய்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய பூ(ஸ்)தனை வனே!. (உ)

மூ.— பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண நிலங்குபொற்றோட்டிண்மேல்

நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன் [பாணி. (ந)

அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). (என்மணிவண் ணன்) என்னுடையவ னென்று அபிமானிக்கலாம்படி எனக்கு

என்றது - மருங்காகையாலே, அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக் கூடாமை யாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. “உங்கள்” என்ற பஹுவசநம் லோக வ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் “உங்கள் தமப்பன் வந்தான்” என்று சொல்லுவனிறே. ... (உ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி) ஸம்புத்தியாகையாலே முந்துறவெடுக்கிறார் (என்மணிவண்ணன்) என்று. “மணிவண்ண” என் ருதல் “மணிவண்ணனே” என்றதல் அருளிச்செய்யாதே “மணிவண் ணன்” என்று ப்ரதமார்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண் மை விளி. அதாவது - கிட்ட விருக்கிறவனை அழைக்கும் ஸம்போதநம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென் றருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி).

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, ந-பா, பன்மணி. ககக

ஸ்வா.— மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). பன்மணி யாவது—“மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடீர்யம்” என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள்பதித்து. (அன்ன)நிம்நோந்தமாகாமை ஒத்து. என்னுடையவென்று தன்னுடையவனுன நான் அபிமாரிக்கும்படி ப (பு) வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தையுடையனான உன்னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாசகமான பொற்றோட்டிண்மேலே.

(நின்மணியித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்தும் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) (க) * இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள். (உ) “सुखं त्वं सुखं सुखं” என்னுமாபோலே, “நின்னம்மை” என்கிறார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) “அம்ம

ப(பு)வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி) மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடீர்யமென்கிற பலவகைப்பட்டரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும்பகைத்தொடையாகஅழுத்தி வாசா(ஊ) மகோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றோட்டி னழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்ற பா(ஊ)க்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். “அம்மணி” என்று அரைக்

“பன்மணி” என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). “முத்தின்” என்றவிடத்தில் “இன்” என்றதுக்கர்த்தம் (இனிய)என்றது. (பகைத்தொடை) பரபாக (ஊ)ம். “அன்ன” என்றது-ஸத்ருஸ்ரமென்றத்தமாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகோசர மாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்ருஸ்ரமென்றத்த மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). “தொட்டிண்மேல்” என்று பாடமானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலே யென்றத்தயருளிச் செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்குமேலே) என்று.

“அம்ம” என்னவமைந்திருக்க “நின்” என்றதுக்குத் தாத்ரயம் (உன்னையித்யாதி). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்.

கஉ0 பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, ச-பா, தூநிலா.

ணி” என்றும். “அம்மணம்” என்றும் - அரைக்குப்பேர்; ஒக்கலைக் குப் பேர். ஒக்கலையிலே யிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தை யறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களும் நீங்கநின்று இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவுமாம்.

“என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன-இலங்கு பொற்றோட்டின்மேல்” என்றவ்யம். (ந)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) யசோதை பிள்ளைக்குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீரந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச்செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல்; “ஆழி” என்று-திருவாழி மோதிரமாதல். (ந)

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட

வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று

நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம் [சப்பாணி. (ச)

கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே!

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) தூய்தான நிலா

(இத்தால்) என்றது-இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீரந்தகோபர்) என்றதுக்கு (அபேக்ஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடவ்யம்.

இதில் ரந்தகோபர்த(௨)சையை அடைந்துசொல்லுகையாலே, கீழ்ப்ரவேசத்தில் யசோதையின் தசையை ப்ராயித்தாரென்று சொன்னது-ப்ராயிகாபிப்ராயேணவென்று கருத்து. “முதல் பாட்டிலே யசோதை தன்மடியிலே சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தான்; அதிலும் உகப்பாகையாலே ரந்தகோபர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தான் இரண்டாம் பாட்டில். அங்கே ரந்தகோபர் மடியில் சப்பாணிகொட்டின வந்தரம் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக் கண்டு மீளவும் தன்மடியில் சப்பாணிகொட்டிகையிலும் இனிதாகையாலே, தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பார்க்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தார் மூன்றாம்பாட்டில்,” என்று ஸங்கதி கண்டு கொள்வது. (ந)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, ச-பா, தூநிலா. ௧௨௧

னையை ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்திலே புறப்பட்டு, “ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற அம்புலி? சந்திரா? வா” என்று, “அம்புலி” என்று பிள்ளையழைக்கும் பேராலே அழைக்கிறாள். (வாவென்று) பிள்ளையோடே விளையாட வாவென்று நியமித்து. (நீ நிலா) நீ நின்னு. (நின்புகழாநின்ற) உன்னை, மேன்மையையும், பிள்ளைத்தனத்தில் நீர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பாணம். (ஆயர்தம்ம்கோ) அறிவுசேட்டாலே தனித்தனியே கர்த்தாக்களாயிருக்கிற இடையரையும் தம்முடைய குணபா(ஞ)வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே “ஆயர்தம்ம்கோ” என்கிறார். (நிலாவ) அவன் நிலபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக்கு முற்றத்திலே போந்து. (விளையாடவிய்யாதி) “ஆகாசத்திலேவர்த்திக்கிற அம்புலி! சந்திரா! விளையாடவா” என்று, அம்புலியையும் அழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்னு. (நின்னித்யாதி) உன்சேஷ்டிதம் களிலே வித்த (ஐ) ராய்க்கொண்டு உன்னைப் புகழாநிற்கிற ஸர்வகோ (நீ) பநிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம் படியாகச் சப்பாணி கொட்ட

ஆந்.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) (தூய்தான) நிர்மலமான. “வானிலா வம்புலி சந்திரா விளையாடவா” என்றநவயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசத்திலே யித்யாதி). நிலாவென்றதினர்த்தம் (வர்த்திக்கிற) என்றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆதராதிரசயத்தாலே “அம்புலி சந்திரா வா” என்றதவிருத்தியாகையாலே “அம்புலி விளையாடவா” என்றும், “சந்திரா விளையாடவா” என்றும் வாக்ய பேதம் திருவுள்ளம்பற்றி “விளையாடவா என்றும்” என்று ஸமூச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்) என்றசகாரத்துக்கு “உன்னோடே அம்புலியையும் விளையாட அழைத்து” என்றர்த்தம். “நின்” என்றத்தையும் “புகழாநின்ற” என்றத்தையும் கோ(ஐ)யுக்கு விசேஷணமாக்கி, அதில், “நின்” என்றது-க்ருஷ்ணஸம்பந்திபரமாய் அந்த ஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). “ஆயர்தம்” என்று விசேஷித்ததினர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி). “நிலாவ” என்றதுக்கு - உஜ்ஜ்வலரம்படியென்றர்த்தமாய் அத்தை ஹேதுபூர்வகமருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (க) “குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே” என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு

(க) தி-ச-வி-சுக.

கஉஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, ரு-பா, புட்டியில்.

கிடந்தானே) (க) “திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன்,” (உ) “கிடந்தவா
மெழுக்திருந்து பேசு” என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே?.

“தூநிலாமுற்றத்தே போந்து-வாநிலா அம்புலீசந்திரா வினையா
யாடவா வென்று-நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்மகோ - நிலாவ கொட்
டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே-நீநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி”
என்றநவயம். (ச)

ஸ்வா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்தயமாங்கத்
தில் சேறும் புழுதியும். (ங) “சொட்டுச்சொட்டு” என்று துனியாநின்
றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிதே. புழுதியனைந்து வினையா
டாநின்றால், நனைந்தவிடம் சேறும் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிதே
யிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாயிதே; (ச) * உன்னெடுதங்கன்கருத்
தாயின. “புட்டி” என்று ஜக(ஸ்)நபார்ஸ்வத்துக்குப்பேர். அவதா
ரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீஹாரங்களும் வேணுமிதே.
(அட்டியமுக்கி) சேற்றையும் புழுதியையும் மேலே கொடுவந்திட்டு
வேணும். (குடந்தை யித்யாதி) ஆஸ்ரிதபராதீநஸ்யக் கொண்டு
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே? (ச)
மூ.— புட்டியிற்சேறும் புழுதியும் கொண்டு வந்து

அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

சட்டித்தயிரும் தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் [சப்பாணி(ரு)

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்தய (ஸ்) மாங்க
த்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டு வந்து (ங) * சொட்டுச்
சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து வினையா
டுகையாலே, திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிட
ம் புழுதியுமாயிதேயிருப்பது. (அட்டியமுக்கி) இப்படியிருக்கிற ஆகா
ரத்தோடேவந்து மேலே அணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழு

இந்தபாரதந்தர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார்
(ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ... (ச)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) “புட்டி” என்ற தினர்த்தம்
(மத்தயமாங்கத்தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத் திருவுள்ளம்பற்றி,
சேறுண்டாகைக்குப் ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க- (உ) தி-ச வி-கக. (ங) க-க0-க. (ச) க-க-அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தாரித்து. கஉங்.

கையாலே உறைக்கப்பூசாநின்றால் நிஷேதிக்கில் “பிள்ளை சீறும்” என்றுபார்த்து மந்தஸ்யிதம் செய்திருக்கும்மே. (அகம்புக்கித்யாதி) உள்ளே புக்குஇவன்காணமை மறையவைத்த பாத்தரங்களில் தயிரையும்வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும்.(பட்டிக்கன்றே) பட்டிபுகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் களவிலே போய்த்தின்றுமதிதே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம்புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான்அறியாதபடி உண்கையாலே “பட்டிக்கன்றே” என்கிறார். ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திருநாபியிலே யுடையவனாகையாலே “பற்பநாபன்” என்கிறார். (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (தாரித்து) “இவர்களுக்கு ஸ்த்திதி எங்கே? அவர்கள்ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்” என்தியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கித்யாதி) ஒடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான்அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (பட்டியித்யாதி) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்தரையாய்த் திரியுமவனே!சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திரு நாபியிலே யுடையவனே! * (ரு)

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணுளப்

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்த கைகளால்சப்பாணிதேவகிசிங்கமே! சப்பாணி.(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி)“தரித்து”என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; புத்தி

“பட்டிக்கன்றே” என்றத்தைக் கடாஷித்து “அகம்புக்கு” என்றதுக்கர்த்தம் (ஒடிப்போயுள்ளேபுக்கு) என்றது. (ரு)

அந.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது-பாண்டவர்களிடத்தில் கோபத்தை ஸஹித்தென்றபடி. (புத்திபண்ணி) என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்ல ஹிதமாக புத்திபண்ணியென்றபடி. “தாரித்து” என்றதுக்கு “தந்தைசொல்கொள்ளாது” என்றத்தோடந் வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி,“நூற்றுவர்” என்றதுக்கு “மன்னர்” என்றவந்தரத்திலே

கஉச பெரியாழ்வார் திருமொழி சு-பி, சு-தி, சு-பா, தாரித்து.

கிற பஹுமாதந்தாலே திருபாதிகபித்ருவசந பரிபாலநம் செய்
யாதே. (போருய்த்தித்யாதி) க்ருஷ்ணபக்யபாதிகளோடே போரை
நடத்துவதாக, யுத்த பூமியிலே முற்பட அணியும் கையும் வகு
பண்ணி யென்னுதல். (தூற்றுவர்) இதுக்கு - மேலே அந்வயம்.
(தந்தை சொற்கொள்ளாது) (சு) “ஸ்ரீமதே ஸர்வலோகே” என்கிறபடியே
ஸ்ரீமதே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான
நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி,
“பாண்டவர்களும நீங்களும பரஸ்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா,
ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமஸிபா
க(ஈ)ம்பண்ணி(ஈ)புஜித்துச்சேர்ந்திருங்கோள்; அதுசெய்யமாட்டி
கோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராக அவர்களுக்குப் பதனூர் தன்னைக்
கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்ய்கொளாகில் அவர்களுக்குக் குடி
யிருக்கைக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்.” என்று,
இப்படி அருளிச்செய்த வசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(போருய்த்தித்யாதி) பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) * கீரஹுஸ்த
ஸஸுஸு - வீரபோக்யா வஸுந்தரா வன்றோ? “யுத்தத்தைப்பண்ணி
ஜயித்தவர்கள் ராஜ்யத்தைஆளுங்கோள்” என்றபடியாலே, யுத்தத்
தை நடத்துவதாக கர்வோத்தரராய் வந்து யுத்தபூமியிலே புகுந்த
வர்களாய், பாண்டவர்களை அழியச்செய்து, பூம்ப்பரப்படங்கலும்
அந்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (தூற்றுவரித்யாதி). க்ருஷ்ணன் தூற்றுவர்
க்குத் தந்தையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதே ஸர்வலோகேயித்யாதி). “நீ-
தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச் செய்த” என்றந்வயம். (ந) “பத்
தூர் பெருதன்று பாரதம் கைசெய்த” என்றபாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி
யருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி). (ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்ற
விடத்தில் (சு) “ஸ்ரீமதே ஸர்வலோகே” ஸர்வலோகே” ஸர்வலோகே”
கப்பரதாஸ்யாமி விநாயுத்தேநகேசவ” என்ற வசநமதுஸந்தேயம்.

தூற்றுவர் போருற்றுவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச் சொன்ன
வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி). “மண்ணைப்
பாரித்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாண்டவர்களையித்யாதி). (ரு) “கீரஹுஸ்த
ஸஸுஸு கீரஹுஸ்த கீரஹுஸ்த கீரஹுஸ்த - க்ருஷ்ணஸ்ரயா க்ருஷ்ணபலா

(சு) பார-ஆர-கஅக-ருள. (உ) பார-உத்தயோ. (ந) உ-க-க.

(சு) பார-உத்தயோ.

(ரு) பார-தரோ-கஅக-உச.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, சு-பா, தாரீத்து. கஉரு

த்துப் புகுந்தவர். (மண்ணாவித்யாதி) பூமியெல்லாம் நாங்களே ஆளுவோமென்று மனோரத்திந்த ராஜாக்கள், தலாழிந்த மரங்களெல்லாம் நின்றவாறறியாமல் பட்டி விழுந்தாப்போலே முடிந்து போக. “மன்னர்” என்கிற பன்மை - “பட” என்ற ஒருமைபாலே, “அவர் பட்டார், இவர்பட்டார்” என்கிற பர்வத்யமிலேபென்கிறது. “பர்வத்யமில்ல” என்றது-சிலர் ப்ரானானோடே நின்றார்களாக இவர் காணாமையாலே. (சு) “நீயை நீட்டிப்பது - நேயமஸ்தி புரிவங்கா” என்று லங்கையைத் திருவடி காணாதாப்போலே.

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்டவர்களுக்கென்னுதே “ஐவர்” என்றது-முன்பே தூற்றுவவென்று பரிகணிக்கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற நின்றவன்று. “பார்த்தலாதி” என்னும்படி ஆயுத மெடுக்க வொண்ணு தென்று விவக்குகையாலே தேர்க்காலாலே துடைத்தானிறே. உய்த்தல்-நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆயுதபாறத்தீர்ப்பம் அங்கே உண்டானாப்போலே, இங்கும் என்னபேசைக்கிடாகச்செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜகுலத்வமான சர்வம் தோன்ற விழைந்தன்று போலே இருக்கிறவனே? “தாருய்த்து” என்றுபாடமானபோது “தார்” என்று-அணிவகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான தூற்றுவரும், ஒருவர் சேவியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்யாதி) உன்னையல்லது வேறு துணையெல்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணு” என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகருதனாய் ப்ரதிபக்ஷமித்தனையும் தேர்க்காலாலே நெரிந்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே விழைந்தன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனே! சப்பாணி. * (சு)

க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவாஃ” என்கிற வசந்ததையுட்கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னையெல்லதித்யாதி). “மன்னர்பட” என்றத்தைக் கடாஷித்து “தேருய்த்த” என்றதுக்கர்ந்தமருளிச்செய்கிறார். (ஆயுதமித்யாதி). (சு)

(ந) ரா-யு-உ-க-க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, அ-பா, குரக்கினம். ௧௨௭

(கரந்தித்யாதி) சரண்யத்வத்தை மறைத்து நின்று, ஸமுத்ரம் ஹ்ருதயம் கலங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழும்படியாக, (க) “वाञ्छन्-शरणं-साधमात्र-सगामं-स” என்று சரந்தொட்ட கைகளால், “கடல்” என்று-நியந்த்ருத்வேந விசேஷ்யபர்யந்தமாக அபிமானியான வருணனைக் காட்டுகிறது. (சார்ங்கவில்கையனே) திருக்கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கம்திருவிலலை வாங்கினபோதே சரந்தொடுகைமிகையாம்படியிறே, ஸமுத்ரம் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படியாக பி(ஷ்)தியாலேகலங்கின்படி. (ஏ)

கஉஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, அ-பா, குரக்கினம்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கியாதி) ஸ்ரீவாரா ஸமுதாத்தாலே, பெரிய முழக்கத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகிலும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப்பது பர்வதாக்கர்களிலும், வர்ஷஜலபீதியாலே பர்வதகுறைகளிலுமிதே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் என்னசேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராததில்லையிதே. (நீணிரித்யாதி) “கடலை அகழாகவுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்” என்கிற கர்வத்தையுடையராய், போ (ஃ) க்த்ருத்வ நிபந்தமான ஸ்வாதந்தர்யாக்ரிதோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிதே ராக்ஷஸர். அந்த அக்ரியைவிளக்குப்பிணம்போலே உருமாய்ந்து போம்படி அடுகணையாலே அவித்து, * (அவர்கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினானிதே. குரக்கினத்தாலே கடலை

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கியாதி) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிண்ப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோ (ஃ) ஷிபாநின்ற ஸமுத்ரத்தை, இரண்டருகும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. (நீணிரித்யாதி) (க) “நீள்கடல் சூழிலங்கை” என்கிற படியே-பரந்த கடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, “இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையுமில்லை” என்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்

ய்கிரார் (நீருக்கியாதி). இத்தால் அகடிதகட (ஃ) 5 ம்தோன்றுகிறதென்றாகருத்து. “கடலை” என்றால் போந்திருக்க “தன்னை” என்றதால் ஸட்சிதமான அதிசயத்தையும், “குறை” என்றவிசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன (உ) “பரந்திட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை” என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு தாற்பர்யமருளிச்செய்கிரார் (ஆழத்தாலுமிய்யாதி). (கொண்டு) என்ற பர்யந்தம் “தன்னை” என்று சொன்ன அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக ஆழத்தையும் பரப்பையுமுடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கோஷத்துக்கும் குரங்குகள் பயப்படுகையாலும், அணைகட்டுகையும் துர்க்க (ஃ) 1 மென்றுதோற்றுகைக்காக, விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. “நெருக்கி” என்றதின்ர்த்தம் (இரண்டருகும்) (நீணிரித்யாதி). நெருக்குதல்-ஓட்டிதல். “நீணிரி” என்றவிடத்தில் “நீர்” என்று ஸமுத்ரமென்றுகொண்டு ப்ரமானபூர்வகமர்த்தமருளிச்செய்கிரார் (நீள்கடலிய்யாதி). அகழக்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே “நீள்” என்றத்தை “பரந்த” என்றது. “நீணிரிலங்கை” என்றத்தோடு “அரக்கர்” என்றுசேரச்சொன்னதால் பலிதம் (இந்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, கூ-பா, அளந்திட்ட. ௧௨௯

நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்எவுங்
காலத்து “குரங்கு, அம்பு” என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணை
தான், “அரக்கரவிய” என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், (க)
“ಸುರಂಕರವಿಯು-ಸೂಕರம் ಸೂಕரವಿಯು” என்கையாலே நீரு
க்கு நெருப்பாயுமிருக்குமிதே. ஒருவாவி, ஒருகரதூஷணதிகள், ஒரு
மாரீசன் முதலானாரைக் கொல்லுகையாலே “அடுகணை” என்று
நிரூபகமாகிற தென்னவுமாம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி.
(நேமியங்கையனே) விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே
அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி-அழகுக்கு உடலாமித்தனையிதே.
அம் - அழகு. அன்றிக்கே * கருதுமிடம் பொரும்போதைக்கு, நேமி,
அம்பு, குரங்கு என்றொரு வாசியில்லை போலே காணும். (அ)

ஸ்வா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவியாதி) அவன்
நாளுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந்
திட்டகல்துணை, “தன்னையொழிய தேவதாஸத்பா(ಽ)ವಮನಾஸತಿ”
கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநசீலமான அம்பு
களாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கை
யனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடைய
வனே! சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே
அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி அழகுக்குடலாமித்தனையிதே. (அ)
மூ.—அளந்திட்டதுணை யவன்தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய நெண்மார்வகலம் [ணி. (க)

பிளந்திட்டகைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பா

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தியாதி) “முன்பே நரணி

வியாதி). (முழுக்காயாகஅவியும்) என்றது-காய்காயாம்படி அவிஞ்சபோகை.
“அடு” என்றதினர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷத்யாதி). கணையென்றதினர்த்தம் (அம்
புகளாலே) என்றது. “நெருக்கிய” என்றத்தால் பலிதார்த்தம் (நெருங்கப்பொ
ருத) என்றது. (அ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தியாதி) துணையென்னவமைந்திரு
க்க “அளந்திட்டதுணை” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபா(ಽ)ವಮ (முன்பேயித்
யாதி). மேல் “அவன்” என்றத்தை இங்கும்கூட்டிக்கொள்வதாகத்திருவுள்

கந.0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, சு-தி, கூ-பா, அளந்திட்ட.

என்றிருக்கிற அவன்தட்ட. (ஆங்கித்யாதி) அவன் தட்டினவிடத்தே வளருகிற. (சிங்கவுருவாய்) ஊர்த்தவ நரஸிம்ஹமாக வளர்ந்திட்டு. ஸ்ரீகஜேந்தரன் “நாராயண! வாராய்” என்றானிறே. வ்யாப்தியிலும் விசேஷ்யபர்யந்தமான அஸ்தித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அது பாராமல்(க) “மணிவண்ணா நாசனையாய்” என்றவோபாதிபிறே இவர் நாராயணவென்றதும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வவிகல்பம் தோன்றுகையாலே (உ) “எங்குமுளன்” என்று வ்யாப்தியைக் கணிசித்து அதுக்கொரு ஹேதுவேண்டுகையாலே “கண்ணன்” என்ற பா (ஞ) கவதனைக் காய்ந்த பொருமையாலே மஹத்தை வைத்து நட்டதூண்” என்ன வொண்ணாதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. (அவன் தட்ட) வேறேசுவர் தட்டில், கையிலே அடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்னவொண்ணாதபடி அவன்தானே, (உ) “எங்கு முளன்” என்று ப்ரஹ்மலாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொருமல், (ங) “பிள்ளையைச்சீறிவெகுண்டுதூண் புடைப்ப” என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, “ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை” என்று அமுன்று அடிக்க. (ஆங்கே) அடித்த விடமொழிய ஸ்த்தல்லாந்தரத்திலே தோன்றினும் “இவன் இங்கில்லை” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத் தம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தானே) என்று. (தான்) ஜ்யோதிஸ்ப்ராஸ்த்ரஜ்ஞனுமாய்சில்ப்பராஸ்த்ரஜ்ஞனுமானதானே. (பொருந்தப்பார்த்து) என்றது-சந்த்ரதாராபலமுண்டாகப்பார்த்த தென்றபடி. “அளந்திட்ட” என்றது-தேரை தத்ப்ரணாமுதலானவையில்லாமல் உள்ளும்புறம்புமாராய்ந்திட்ட வென்றபடி. “ஸ்ரீஸுந்தரஸ்து-ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிறந்யாயத்தைபுட்கொண்டு அவனைதட்ட என்றதமாக்கி அவதாரணதாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேறேயித்யாதி). (கையிலே) என்றவநந்தரம் “நரஸிம்ஹத்தை” என்றுசேஷம். (அவன்றானே) என்றதுக்கு (அமுன்றடிக்க) என்றத்தோடந்வயம். தட்டிகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (எங்குமுளனித்யாதி). (ஆனால்) என்றது - எங்கு முளனுன்னென்றபடி. (ஆனால்) என்றவநந்தரம் “இங்குமுண்டாகவேணுமே” என்று சேஷம். (அமுன்று) எரிஞ்சுகொண்ட. வளருகைக்கு அவதியை யருளிச்செய்யு மிடத்தில் வத்தய

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, சு-தி, சு-பா, அளந்திட்ட. ககச

யிறே, முன்புதன்னளவில்நாஸ்திக்யத்தாலே அவன்பண்ணினப்ராதி
கூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன்
புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வியத்தோன்
ற்றும். இத்தால் “அங்கு” என்கையாலே தேசாந்தரவ்யாவ்ருத்
தியும், “அப்பொழுது” என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும்,
“அவன்விய” என்கையாலே தேஹாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றி
னப்போலே, “அவன்தட்டஆங்கே” என்றபோதே அவையெல்லாம்
தோற்றித்திறே. திவ்யாயுதங்களையும் நிறுத்தித்தோன்றினபாகாசத்
தாலேயிறே “வாளுகிர்” என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருதய பரீக்ஷசெய்து. இவன்
நவிவு ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தட்டாமையாலே செருக்குவாடி அது
கூலிக்கவுமாம். “இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்” என்று
அவன்உபதேசிக்கையாலே கீழ்நாளையபராதத்தை நினைத்துஅதுத

தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டு) (க)
“பரியவிரணியன்” என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடைய
னாவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிர்ச்சிங்க
வருவாய்) அஸ்தர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லனாக
வும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றின் கையில்
அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்
துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்களையு
டைய நரஸிம்ஹரூபியாய்.

(உளம்தொட்டு) “எங்குமுள்ள” என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்
படியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன ஸத்தலந்தன்னிலே
“உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், தான்
கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு

(ஈ)னா ஹிரண்யணை அவதியாக வருளிச்செய்கிறார் (பரியவிய்யாதி). வாளு
கிர்ச் சிங்கவருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அஸ்த்
ரேத்யாதி). “வான்” என்றதினர்த்தம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

“உளம்” ஹ்ருதயம், “தொட்டு” பரீக்ஷபண்ணி யென்று சப்தார்த்த
மாய் கீழோடே ஸமயிய்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்தங்களை, (ஈ)தியாலேஅது
கூலிக்கைக்கு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எங்குமித்த்யாதி).
“அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும்,
வேதனைகள் பொருமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து

கூ.உ. பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, கூ-பா, அளந்திட்ட.

பித்து அதுகூலிக்கவுமாம். “நாஸ்தி” என்ற விடத்தில் “அஸ்தி” என்னும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜையாலே அதுகூலிக்கவுமாம். “உக்ரம்” “வீரம்” என்கிற கொடிய வடிவைக் காண்கையாலே பீ(ஃ)திமூலமாக அது கூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாசக்தி சூலைந்த பின்னும் ராவணன்-(க) “चमयामास चमयामास - சசாலசாபஞ்சமுமோசயீரஃ” என்றபின்னும் வெறுங்கை வீரனாய்ப் போக்குவரத்துச் செய்தா னிறே; அதுவுமில்லாத அசக்தியாலே அதுகூலிக்கவுமாம். (உ) “வாய்தகர்ந்து” என்றும், (ங) “உரத்தினில் கரத்தைவைத்து” என்றும் (ங) “உகிர்த்தலத்தை யூன்றினும்” என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸநபரம்பரைகளாலே அதுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் “இப்புடைகளிலே இப்போது அதுகூலிக்குமோ” என்றுபார்த்ததிறே. (இரணியனெண்மார்வகலம்) (ச) “பிறைஎயிற் றினில்விழி” என்றநெருப்பையும், நெருப்பின் முகத்தில்பொன் போலே பொன்னுருகி நிறம் பெறுகையாலே “ஒண்மார்பு” என்கிறார். திருவுகிர்கன்சேரவிழுகைக்குஇடம்பொருகையாலே “அகலம்” தோன்றுகையாலும் (ரு) “சிரம்பற்றி முடியிடியக் கணிபுதுங்க வாய லறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஒரொன்றே துஸ்ஸஹமம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், பீ (ஃ) தியாலே நெஞ்சினகி அதுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரிக்ஷபண்ணி. (இரணிய நெண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது - நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்நியா லும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தா லே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடு கை. இத்தால் - திருவுகிர்க்கு அநாயாலேந கிழிக்கலாம்படியான படியைச்சொல்லுகிறது. “அகலம்” என்கையாலே- வரபலபுஜபலங்க ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதிபோகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப் பரவம் செய்தவன்” என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம். “இர ணியன் ஒண்ணகல் மார்பு” என்றவயித்து அர்த்தம் (ஹிரண்யனித்யாதி). (பதம்செய்து)- பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது-ஒண்மை யென்றத்தாலென்

(க) ரா-யு-ருக-கசு0. (உ)பெரியதிரு-நரு. (ங) தி-ச-வி-உரு.

(ச) தி-மொ-உ-ந-அ,

(ரு) ச-க-அ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,கூ-தி,க0-பா, அடைந்திட்டு. கநங.

என்கிறது.(பிளந்திட்டகைகளால்)(க)[பூங்கோதையாள்வெருவ]“இவன் முருட்டெலும்பிலே உறைக்குமாகில் என்வருகிறதோ” என்று வெருவும்படியிறே பிளந்திட்டது. இவர் பிளந்தின்பும் திருவிரல்களில் உளைவுண்டாகில் தெரியுமென்றிறே-சப்பாணி கொட்டென்கிறது. (பேய்முலையுண்டானே) இங்கு ஒருநேவு காணுமையாலே “பேய்முலையுண்டு பிழைத்தவனுக்கு ஒருநேவு வருமோ” என்று தேனுகிறார். (க)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு.—(அடைந்தித்யாதி) (அமரர்கள் மிடைந்தடைந்திட்டு) ” சாபோபஹதரான இந்த்ராதிதேவர்கள் நெருங்கிவந்து “எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று ஆஸ்ரயித்தபடி

ளாலே மிடியறவளார்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரை போந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. (பிளந்தித்யாதி) (உ) “ உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிற படியே, திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. (பேய்முலையித்யாதி) அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையுமன்றிக்கே, (ங) “ தாயாய்வந்த பேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டு முடித்தவனே! சப்பாணி. (க)

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடல்தன்னை

மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாகநாட்டி

வடம்சுற்றி வாசகிவன்கயிறுகக் [பாணி (க0)

கடைந்திட்டகைகளால்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) தூர்வாஸஸ்பரா போபஹதராய்,அத்தாலேநஷ்டைஸ்வர்யராய்,அஸுராக்ரந்தராய், நபடி. (மிடி) ஸங்கோசம். “வாளுகிர்” என்றத்தை பிளக்கைக்கு ஸாதநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உடலகமித்யாதி). ஹிரண்யாஸுர நிரஸநாந்தரம் பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகையாலே, அவனிலும்வஞ்சநையாலே க்ருரையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (அவணியித்யாதி). (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) “அமரர்கள் அடைந்திட்டு” என்றவயித்து கடலைக் கடைகைக்கும், அவர்கள் சரணமடைகைக்கும் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தூர்வாஸேத்யாதி). இவர்கள்முன்பே அமரராகில் சரணம் புக

கௌசு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-பி, சு-தி, சு0-பா, அடைந்திட்டு.

யாலே அவர்களுக்காக அம்ருதமதநம் செய்வதாக, அத்தியகாதமான க்ஷீராப்தியை ஒஷதிவிசேஷத்தாலே தத்தய (௩௩) வஸ்த்தமாக்கி அதிலே மந்தரத்தை (க) “மலைஆமைமேல் வைத்து” என்கிறபடியே மத்தாக நாட்டி. (இட்டு) கடைவதாகிட்டு. “நாட்டி” என்றது- கூர்மாகாரத்தினுடைய முதுகில் மலைசெல்லாதபடி பாலுறைவு தாங்குகையாலேயிறே இட்டு நாட்டவேண்டிற்று.

அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (உ) “*सर्वान्द्रुसुन्नुन्नुसुन्नु* *सुन्दरान्* *सु-स्रणम்த्वामनुப்ராப்தास्समஸ்தாதேवதாகणாம்*” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேனுமென்று சரணம்புகுர. (அடைந்திட்டு) என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. (ங) “நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விதுதிரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறப்போலே. (ஆழ்கடலித்யாதி) அத்தியகா (௩) தமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்கையென்று பாராதே நெருக்கி. (மந்தரம்த்யாதி) (ச) “*सुन्दारं सुन्दरं सुस्रण - मन्तरानम मन्तरमं कुरुत्वा*” என்கிறபடியே மஹாசலமான மந்தரத்தைக் கடையும் மத்தாக நாட்டி.

ப்ரஸக்தியில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அமரத்வஸாபேக்ஷரான) என்று. “இவ்வமரத்வஸாபேக்ஷதையிலே அஸுராக்ரந்ததை ஹேது, அதிலே நஷ்டடைஸ்வர்யதை ஹேது, அதுக்கு ஸாபம் ஹேது” என்று திருவுள்ளம். “அடைந்திட்டு” என்று லயப்பரத்யாந்தமான இச்சப்தம் (சரணம்புகுர) என்ற இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி யெ ன் னு யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைந்திட்டித்யாதி). (வினையெச்சம்) என்றது-கீரியாஸங்கோசம். அவ்யயமென்றபடி. (திரிந்து) ப்ருக்ருதார்த்தாதகுணமாக சிஷிக்கப்பட்டு. இங்ஙன் பொருளாகவேண்டியது - “மிடைந்திட்ட மத்தாகநாட்டி வடம் சுற்றிக் கடைந்திட்ட” வென்று சொல்லப்பட்ட கீரியைகளோடே “அடைந்திட்டு” என்கிற கீரியை ஸமாநகர்த்தருகமல்லாமையாலே யென்றுஹ்ருதயம். இப்படி லயப்பரத்யாந்தமானவிது திரிந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நலங்கழலித்யாதி). கடலென்றத்தாலே அகாதத்வம் தோற்றியிருக்க “ஆழ்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் (அத்தியகாதமான) என்று. “தன்னை” என்று விசேஷித்ததின் தாத்தர்யம் (நம்முடைய வித்யாதி).

(க)ச-திரு-சு. (உ) வி-பு-க-கூ-சு. (ங) தி-வாய்-க-ந-அ. (ச) வி-ப-க-க-வ-ச

$\frac{1}{\sqrt{2}} \rightarrow 0$

கூடக பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, கூ-தி, கக-பா, ஆட்கொள்ள.

கொள்வானாகவிறே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின் பாரங்கள் வர்த்
திக்கிற வடமதுரையைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்த
தும். “இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தாருண்டோ” என்னில் (க)
“என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்டமன்னன்” என்றார்களே.
அர்ஜுநனையும் (உ) “கீர்த்திவந்த - கரிஷ்யே வசநம்தவ” என்ற
பின்பு “க்ருஷ்ணதாஸன்” என்றிறே உடையவர் அருளிச்செய்வது.
(ங) “ஓநீநாஸ்துக்ஷி - பாவோநாந்யத்ர கச்சதி” என்றபின்பிறே
“ராமதாஸன்” என்றதும். சொன்னது செய்வேனென்றவனுக்கும்,
செய்யேனென்றவனுக்கும் தாஸத்வம் குணபரமாக உண்டாய்த்
திதே. இவர்க்கு ராமகுணம் ஸாத்தியாதிருந்தது ராமபாக்
யத்தாலேயிறே. “நாந்யத்ர” என்னுதே கூடப்போரு வேனென்
றாராகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுலிப்பித்தாராவிறே. அடிமை
செய்திறே அடிமை கொள்வதும். (ச) * தமக்கடிமை வேண்டு
வார் தாமோதரனாராகையாலே. அடிமைபுக்கவர்களும் (ரு) “மாய
னுரை கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு” என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோ
றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப (ஆ)
வித்த. அவதார ப்ரயோஜனம் - லீலா விபூதியிலுள்ள சேதந
ரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்கை. “பிறந்த” என்
னுதே, (தோன்றிய) என்றது - (கூ) “தேவகீர்த்திவந்த - மாயா
சுயம் - தேவகீர்த்திவந்தயாயாமாவிர்ப்புதம்” என்கிறபடியே கர்ப்ப
வாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுக்கைக்காக. (ஆயர்த்
ள்ள வென்னுதே நிருபபதமாகச் சொன்னதுக் கதாசூனமாக சப்தார்த்தமரு
ளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையும்த்யாதி). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் ஸாது
பரித்ராணத்திரயமாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜனமோவென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்யாதி). “தோன்றிய ஆயர்தம் கோ” என்றத்
தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடு
மோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப வித்தத்யாதி). (எ) “பேணிச்
சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்” என்ற விடத்திற்போலே இங்கும் “பிறந்தது
இங்கே” என்று சொல்லலாமென்றுகருத்து. அன்றிக்கே “ஆட்கொள்ளத்
தோன்றிய ஆயர்கோ” என்னுமல் “ஆயர்தம் கோ” என்பாடுவென்னென்

(க) உ-ரு-க. (உ) கீ-கஅ-எங். (ங) ரா-உ. (ச) பெரியதிருவ-ங-உ.

(ரு) ச-திருவ-ருப.

(கூ) வி-பு-ரு-ங-உ.

(எ) க-உ-ங்.

வினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனாவனை. (நாளித்யாதி) நாள்பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (க) “அகாலஜ்ஞிஷு ஊ- அகாலபவிநோ வ்ருக்ஷா” என்கிறபடியேபழம்பூ நாற்றம்தோன்றாமல்செல்லுமிதே.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கோவினே) ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீ மதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ர
காசித்ததும் ப்ரயோஜனப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயேயிதே.
தான் தாழ் நின்று ஏவிற்துச்செய்து, தன்நீர்மையாலே எல்லாரை
யும் வசிகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோ (௩^{ம்}) ப நிர்வாஹகனா
னவனை. (நாட்கமழித்தயாதி) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்னுள்ள
பூம்பொழில்லகையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான
பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி) அவதாரசேஷ்டிதா நுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணிவிஷயமானபத்துப்பாட்டையும் ஆராய்ந்துவகமாகச்சொல்லுமவர்களின் அகிலபாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆயிரப்பலித்தியாதி) என்றமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜனப்பட்ட தென்னுநின் தீர்; அவர்களுக்கும்இவனேஇழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்கஇவன்ஆங்கொண்டாளுவென்ன,இத்தைப்பரிஹரியாநின்றகொண்டு ஸப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தானித்தியாதி). “கமழ்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தாதுகுணமாக “நான்” என்றத்தை நாள்தோறு மென்றாக்கி அர்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த) என்றது ஆயர்தம் கோவினைக்குறித்த அருளிச்செய்த வென்றபடி, வினையைகர்த்தாவாகச்சொல்லுகையாலே (தன்னடையே) என்றது பலிக்கிறது.

ஜீயார்திருவடிகளே சரணம்.

கநஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி,க-ப,எ-தி, க-பா, துடர்சங்கிலிகை.

ஸ்வா.—துடர் சங்கிலிப்ரவேசம். கீழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய பா(ஓ)வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி “தளர்நடை” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அநு கூலப்ரிதியும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுண மாக நடக்கவே ஸித்திக்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப(ஓ)க்தி மூலமாகவும் பீதி மூலமாகவும் அவகாஹநஹேதுவாயிருக்கும்மே - ப்ரமாணுகுண மாக ஏதேனுமோர் அதிகாரிக்கும். *
 அவ.—முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தகஜத்தை இவனுடைய தளர் நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.— (துடரித்யாதி). மத்தகஜம் ஸ்தம்ப(ஐ)த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடேஇழுத்துக்கொண்டு முதுகில் கிடக்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி துடர்சங்கிலிகை ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்ந்றிருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப் பிராட்டி யதுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும்அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவளுடைய பா (ஓ) வயுத்தராய்க்கொண்டு பேசி யதுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத்தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளதுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுபவித்துப் பேசினுப்போலே, தாமும் தத்பா(ஐ) வயுத்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டித ரஸத்தைத் தத்காலம் போலே அதுபவித்து இனியராகிறுர்தில். *

மூ.—

துடர்சங்கிலிகை சுலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப் படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்னூர்வதுபோல் உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத் தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) மதாதிசயத்தாலே ‘கம்பத்தை முறித்துக் காலில் துடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்

கந.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) “மும்மதப்புனல்சோர” என்கிற பதத்தைக்கடாஷித்து சங்கிலிகை சப்திக்கைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்யா நிற்கொண்டு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மகாகிஷாய்ச் சாஸ்திரம் - 10)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப,௭-தி,க-பா, துடர்சங்கிலிகை, க.௩௯

கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி சப்திக்க, கயிறு-பொன்னுண்.
மும்மதத்தாலுண்டான ஜலம் அருவி போலே சோர. (மும்மதம்)
இரண்டு கர்ணங்களிலும் தலையிலும் பாங்கிற ஜலம். (வாரணமித்
யாதி) அந்த ஆனையானது மத விகாரத்தாலே அலஸமாசு மெள்ள
நடந்தாப்போலே.

(உடனிய்யாதி) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப-
திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே
கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலார் பிலா
ரென்று சப்திக்க. (துடர்) என்று - விலங்கு. ஆணைவிலங்கு - சங்
கிலிகையாயிறே யிருப்பது. “சலார்பிலார்” என்கிறது - சப்தாது
காரம். (தூங்கிய்யாதி) முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்கு
கிற மணியானது த்வரிக்க. பொன்மணி யென்கிற விடத்தில்,
“பொன்” என்கிறவித்தால்-பொன்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (பரி
விய்யாதி) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலமும்அருவி
குதித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே
கபோலத்வயமும், மெட்ரா(டி)மும்,மஸ்தகமுமாகிற ஸ்த்தாந த்ரயத்
தில் நின்றும் வடிகிற ஜலம். (வாரணமிய்யாதி) ஆனையானது
அந்த மதபாரவஸ்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக்
குமாபோலே.

(உடனிய்யாதி).(க)“சேவடிக்கிண்கிணி” என்கிறபடியேதிருவடி
களில்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி சப்திக்க ; அன்
றிக்கே, திருவரையிற்சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து
திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதி
லுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம்.
(உடையிய்யாதி) திருவரையில்சட்டிலு மணியானது பறைபோலே
“பொன்னுமணி” என்றால் த்வரியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமரு
ளிச்செய்கிறார் (முதுகிய்யாதி). (தூங்குகிற) என்றது - தொங்காரிங்கிற
வென்றபடி. “பொன்” என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா
சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியிய்யாதி).

“கிண்கிணியுடன் கூடி ஆரவாரிப்ப” என்றவயித்து த்ருஷ்டாந்தாந்
ரூப்யத்துக்காக“கிண்கிணி”என்றதை-திருவடிகளில்சதங்கையாக்கி ப்ரமாண
பூர்வகமர்த்தம்ருளிச் செய்கிறார் (சேவடியிய்யாதி). சங்கிலிகையை இழுத்துக்
கொடுவருமாகாரத்தாலும் த்ருஷ்டாந்தாந்ரூப்யம் ஸித்திக்குமென்று யோஜ
நாந்தரம் (அன்றிக்கேயிய்யாதி). (பறை) வாத்யவயிசேஷம். “கறங்க” என்

கசு0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, உ-பா, செக்கரிடை.

விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் சப்திக்க. புகுமதமும் உகுமதமுமாயிருக்குமிறே இங்கும். (தடமித்யாதி) நடைபொறுக்கும்படி சிக்கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உபமாந ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வவஸுமாகவும் அவஸுமாகவும் நடக்கக் காணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (சார்ங்கபாணி) அவதாரரஹஸ்ய மறியுமவராகையாலே சார்ங்கபாணியைப் போலே இவனும் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனாகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். தளர்நடை நடவாரேனோ.? (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) வருஷாக்ரமும் சிவக்கும்படிதோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைதுணிக்கொம்பு சப்திக்க. (தடந்தாளித்யாதி) பருவத்துக்கிடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸத்ருசமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஸ்வரத்வ சிஹநங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈஸ்வரத்வ சிஹநங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (தளர்நடை நடவாரேனோ) தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற தசையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. (க)

மூ.—செக்கரிடைதுணிக்கொம்பில்தோன்றும்சிறுபிறைமுனைப்போல் நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முனையிலக அக்குவடமுடித்தாமைத்தாவி பூண்டவநந்தசயநன்

தக்கமாமணிவண்ணன்வாகுதேவன் தளர்நடைநடவாரேனோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) செக்கர் வானத் தினிடையிலே, சாகாக்ர (ॐ ஸ்ரீ)த்திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான நதினர்த்தம் (சப்திக்க) என்றது. “தடம்- இணைத்தாள்” என்றவயித்து தளர் நடைநடக்கும் பருவத்துக்கு அதுகுணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதென்றுவிவக்ஷித்து வாய்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி). “சார்ங்கம்” என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (தள்ளம்பாறுகை)-தவறுகை. ... (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) “செக்கர்” - செம்மானம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று) “செக்கர்” - செம்மானம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, ஈ-பா, மின்னுக்கொடி. கச்சு

அங்குரித்துத் தோன்றினுப்போலே யென்னுதல் ; செக்கராலே சிவந்த வ்ருகாக்கரத்திலே தோன்றின சிறு பிறை யென்னுதல். (நக்கவியாதி) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவதரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும்பரகாசிக்க. (நளிருகை)-ஸ்நிகத்த(டி)வத.

(அக்கித்யாதி) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென்னுதல். (அக்கு)-வெள்ளை. இத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (ஆமைத்தாலி) திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாக சாத்தின ஆபரணம். (அநந்தசயநன்) ஁உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்க ப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்நம் தகுதியாம்படியான நிறத்தை யுடையவன். உபமாரோபமேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தென்கிறது. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன். வாஸுதேவனென்னும தொழிய [ஸ்ரீஸுந்தரீ - ஁ஸுந்தரீ - ஸர்வம் வஸுதீதி - வாஸுதேவரி] என்னமாட்டாரிப்போதிவர் ; இதுதானிறே அதுதானும். (உ)

பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. (நக்கவியாதி) ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்த்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (ஆமைத்தாலிபூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆபரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அநந்த சயநன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. (க) “நாகபர்யங்க முத்ஸுருஜ்யஹ்யாகதரி” என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணி வண்ணன்) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனியாதி) ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவாளே. (உ)

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்கனும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப் பின்னல் துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றுடையொடும் [யொடும் மின்னில்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறை தன்னில்பொலிந்த விருடிகேசன் தளர்நடைநடவாளே. (ஈ)

பண்ண வென்றபடி. “செம்” என்றும் “துவர்” என்று மிருக்கையாலே (மிகவும் சிவந்து) என்றது. “திண்ணை” என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே) என்றது. (உ)

கசஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப,எ-தி, ௩-பா, மின்னுக்கொடி.

அவ, — மூன்றும்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்தரன், ஒரு மேகம், இவ்வ உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா. — (மின்னித்யாதி) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்விதிய சந்தரனும். அத்தைச் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரையிலே சாத்தின பொன்னானும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாசியாநின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்கமேலேசாத்தினபொன்னின் சிற்றாடையோடுங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட கரியமேகம்போலே, சாத்தின திருக்கண்டங்காறையாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன்னில் பொலிந்த) முன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்தர்யம் பொலிகையன்றிக்கே (க) “தானே தனக்குமவன்” என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்தர்யத்தையுடையரான (இருமகேசன்)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகனங்க சந்தரமணடலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற் றுக்குமேலேசாத்தினபொன்னின்சிற்றாடையுமாகிற இவற்றோடும். (மின்னலித்யாதி) மின்னாலே விளங்கப்பட்ட தொரு காளமேகம்போலே திருக்கழுத்தில் சாத்தின காறையோடும். (தன்னிலித்யாதி) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழ

அந. — மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹார பலிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை லித்தமென்று “வெண்” என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அகனங்கம்) என்று. “பின்னலில்” என்றவிடத்தில் “இல்” குறைந்து “பின்னல்” என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருவரையிலித்யாதி). பின்னலுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கநகுணமாக (பொற்பின்னலும்என்றது. “மின்னில்” என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி “பொலிந்த” என்றத்தை லக்ஷணயா காந்த்யாதிக்யமென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் (மின்னாலேயித்யாதி). கீழெல்லாம் ஆபரணசோபையை யருளிச்செய்து “தன்னில் பொலிந்த” என்கையாலே பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்வொப்பனையித்யாதி). (௩)

(க) ௩-திருவ-௩அ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, ச-பா, கன்னல். ௧௪௩.

பொலிவாலே இந்திரியங்களை அபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்திரியங்
களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்
தாலே திருவாபரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவனென்னுமாம்.
அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்த)தன்கோயிலானது (த)“முகில்வண்
ணவானம்” என்கிறப்போலே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யச்சாயை
யாலே நிறைந்த வென்னுமாம். (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத சத்ருக்
கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த
இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாபோலே. (கணகண சிறித்து
வந்து) கணகணவென்றது-சிரிப்பை அறுகரித்தாதல்; கணகணப்
பென்று-உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச்சிரித்தா
னென்னுதல். (உவந்து) ப்ரியப்பட்டு. (முன்வந்துநின்று) முன்னே
வந்துநின்று. (முத்தம்தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்
காலே ஸம்ருத்தனயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய
இந்திரியங்களைத் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவா
னோ? (௩)

மு.—

கன்னற்குடம் திறந்தா லொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பித்தினுள்
தன்னென்றுமாற்றலர்தலைகள்மீதே தளர்நடைநடைவானோ. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்
குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவள
த்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதுய்க்
கொண்டு. (கணகண) என்றது - வீட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநு
காரம். (முன்னித்யாதி) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அத
(ஈ)ராஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். (முத்தம்) - அதரம். (என்னித்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) திருப்பவளத்தில் தீர்த்தம்
ஊறிவருகைக் கதுருணமாக “கன்னல்” என்றத்தை தத்காரணமான கருப்
பஞ்சாறாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கருப்ப மித்யாதி). (இல்லி) என்றது-
சில்லியென்றபடி.

கசச பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, ச-பா, கன்னல்.

முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவனென்றபிமாநிக்கும்படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்றதிருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகக்கடி * அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பனாகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றோர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனாகப் பெற்ற பா (ஞ) க்யத்தை யுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) “முன்பேமுத்தம் தரும்” என்றும், இப்போது “வாயமுதம்தந்து” என்று மருளிச் செய்கையாலே, முற்பாடு “முத்தம் தந்தருளும்” என்றுப்ரார்த்தையாய், அது இப்போதுஸித்தித்த தென் அம் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்) இவ்வாயமுதம்தவினே நீராகவினே, இவருடையஸத்தைவர்த்தி(பி)ப்பது; ஆகையிறே “தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றது. (தன்னெற்றியித்யாதி). ‘தனக்கெதிரேவந்து சத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாணே வென்றுப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; நிர்ணயிக்கிறாராதல்; பயப்படுகிறாராதல். அன்றிக்கே - (ச) “~~ஸஜ்ஜா~~ ஸஜ்ஜா- ஸஞ்சாதபாஷ்பி”.

(ச) யாதி) எனக்கு ப(ஞ)வ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தை யுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக (X) ம்ருதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியா நின்றான். இங்கே “வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வபா (ஞ) வ கத (ஞ) நம் பண்ணினபடி. (தன்னெற்று இத்யாதி) தன்னோடு எதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாணே. (ச)

“தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றதினர்த்தம் (தழைப்பியாநின்றான்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினானென்றபடி. “முத்தம்தரும்” என்றதுக்கும் “வாயமுதம் தந்து” என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பெளநருத்தயத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (இங்கேயித்யாதி). இத்தால்-முத்தம் தருகை ஸ்வபாவம்; தருகையாலே “வாயமுதம் தந்தான்” என்று, அதுக்கு அத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்றாய்த்து. “எற்று” என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. (ச)

(க) ௪௮-கிஷ்-௨௪-௨௪.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, ௫-பா, முன்னல். கசடு

அவ. — அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்
டன் துடர்ந்தோடுமொபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிமுத்தபிரானைத்
தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அதுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா. — (முன்னலித்யாதி) கருமலைக்குட்டனுக்குமுன்னே நன்
றாய் அத்விதீயமாய் பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற
குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்)
அக்குட்டியின் பின்னே. (துடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி) அஞ்
ஜநகிரி ஈன்ற குட்டி தன்செருக்காலே அத்தைத் தொடர்ந்தோடு
வது போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகத்திலுள்ளார் சாஸ்த்ரங்களையும்ஸ்தோத்
ரங்களையும் ஆசார்யமுகத்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதே ஸ்துதித்

மூ.—

[தோட]

முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்
பின்னைத் துடர்ந்தோர்கருமலைக்குட்டான்பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூட்ச்செல்வான் தளர்நடைநடவாளே. (௫)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) முன்னேவிடக்ஷண
மாய் அத்விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்
டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்னை
யித்யாதி) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்
பிடிக்கைக்காகத் துடர்ந்து, அஞ்ஜநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன்
ஸைஸவாறுருணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமா
போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திக
ளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு

அந். — அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) “நல்” என்றதுக்கர்த்தம்
(விடக்ஷணமாய்) என்றது. “பெருமலைபோன்ற குட்டன்” என்று சொல்லக்
கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிறார் (பெரிதாயித்யாதியால்).
“பின்னை” என்றதுக்கு - பிற்பாடென்ற்த்த மல்லாமல், த்விதீயார்த்தமாகப்
பின்பு தேசத்தை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கி
றார் (அந்தலித்யாதி). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

“உலகம் பன்னிப்-பரவி” என்றவயித்து வாக்யார்த்தமநனிச் சொன்னார்
(லோகபித்-பரவி)

கச்சு பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, கூ-பா, ஒருகாலில்.

துப் போரும்படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்ரஜனான
நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலேசெருக்காலேமுன்னே
ஓட, பின்னே அவனைப்பிடிக்க வேணுமென்றோடிச் செல்வான் தளர்
நடை நடவானோ. (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்ச (ஈ) லைதோ
ன்ற நடந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஒருகாலிவித்யாதி) ஒருகாலில் உள்ளடி. பொறித்த
மைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி. பொறித்தமைந்த சக்கரம்-அத்வி
தீயமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்தினுப்போலே, (க) “அடிதா
று” என்கிறபடியே ரேகாருபேணப்ரகாசிக்கும்படி அமர்ந்ததிருவாழி
யாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே “ஒருகால் ஒருகால்” என்று
வைத்து “இருகால்” என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம்
சொல்லிற்றாய், இப்போது ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பானபடி சொல்லிற்று
மித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது
நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினுப்போல்) தூலிகையாலெழுதினுப்

காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரை
யுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன்செருக்கிமுன்னே ஓட,
அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் ஸைஸவாறுகுண
மாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. (ரு)

மூ.—

ஒருகாலில் சங்கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினுப்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிவித்யாதி) ஒரு திருவடிகளில்
லே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானு
மாக உள்ளடிகளிலே ரேகாருபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு
திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித்யாதி) அடியிட்ட அவ்வவ
ஸ்த்தலங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினுப்போலே அடையா

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிவித்யாதி)(பொறித்துச்சமைந்த) என்றது-
சிவந்தமாயிருக்கிற வென்றபடி. (தூலிகை) சித்ரசலாகை. கீழைக்கடா

(க) பெரியதிருவ-நக.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, எ-தி, சு-பா, ஒருகாலில், கசுஎ

போலே லாஞ்ச (சு) கைதோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலாவியருளினவெளியில் அழகியதான லாஞ்சகைகண்டு நம்முதலிகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதிதே. (பின்னையும்பெய்துபெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காள மேகம் போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். “கருகார்க்கடல் வண்ணன்” என்கிறது - “கார்க்கடல்வண்ணன்” என்னுமாபோலே. “கருமை” பெருமையுமாம். (காமர்தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்தர்யமும் மார்த்தவமும் சித்தஜத்வமுமுண்டாய்த்து- இவன் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிதே. (க) *காமனைப்ளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப் பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (கருமை) இருட்சி. (கார்) குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, “கருமை” பெருமையாய், “கார்” இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, “கார்” என்று- மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகளுவன். (க) * காமனைப்பயந்த காளையிதே.

கூறித்து “பெருகாநின்ற” என்றவர்த்தமாநார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). “வெள்ளம்” என்றபதார்த்தம் (ஸாகரம்) என்றது. இலச்சினைப் பட நடக்கையாலே வந்த ஆநந்தத்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆநந்தத்தைச்சொல்லுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவாளே வென்று கருத்து.

“கரு” “கார்” என்கிற பதங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இருண்டித்யாதி). “கரு” என்கிறதை - கருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). [சூக்யுல் ஸ்ரூதி - சூக்யு- காமயதே ஸர்வைநிதி-காமம்] என்றுதிருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகாலேயித்யாதி). (வெருட்டி) மிரட்டி. (க) கார்

கசஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, எ-பா, படர்பங்கயம்.

பயந்த காணையிறே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம்
புகாநின்றானிறே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்து பெய்து தளர்
நடை நடவாறோ. (சு)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசை
யோடே தளர்நடை நடக்க வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(படரித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற
தாமரைஇலையணையப் பூத்த அந்தத்தாமரை கட்டவிழ மது ஊறித்
துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்)

(க) “புல்லு ஸுய்ய யசுஷீ - ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்” என்னும்
படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகு
மாய்த்து.

“காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து
பெய்து - தளர்நடை நடவாறோ” என்று அந்வயம். (சு)

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பணிபடுகிறதுதுளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிறறிற்று வீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல்போ லுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டுசார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவாறோ(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) பெருத்திருந்துள்ள
தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்
ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது

நாட்டில் அழகாயிருக்கு மவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று
சொல்லிறாய்த்து. எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸவாந்தமித்யாதி).
(ப்ரஸவாந்தம்) என்றது-ஸ்தீஜநங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே
புருஷர்களுக்கும் யௌவநம் கழியும், என்று வசனத்துக்குத் தாத்பர்யமாய்,
அப்படி இவனுக்கன்றென்று கருத்து. (சு)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) “படர்” என்றதின்ர்த்தம் (பெருத்
திருந்துள்ள) என்று. “நெகிழ” என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவ
லம் முகுளாவஸ்த்தையும் சொல்லக்கடாமையா லருளிச் செய்கிறார் (முகு
ளிதமாயித்யாதி). “பனி படு” என்றதின்ர்த்தம் (குளிர்த்தியையுடைத்
தான) என்று. “படு” என்றவநந்தரம் “மது” என்றத்தை அத்த்யா(ஹ்)
ஹரித்து பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மதுவானது) என்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, அ-பா, பக்கம். ௧௪௯

இடங்கொள்கையாவது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வைய
மேமும்கண்டது. (க) *உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத்
தாய் சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாக(X)ம்ருதம் ஊறியூறிஇற்றிற்று
வீழ நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி) கடிய சேவின் கழுத்தில்
கட்டின மணிகள் கணகணவென்று சப்திக்குமாபோலே. கணகணப்
பாவது-கணர் கணர் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின
மணி. (தடந்தாளிணைகொண்டு) அழகியதாய் உறைத்ததிருவடி
களைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை
எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிதே. (எ)

ஸ்வா.-எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம்
மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனை-கருமையுடைய சிறிதாயிருக்கிற மலை
சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி) இட
முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்
தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்
த்யாதி) கடிதான சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வனி
போலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்
திக்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி) ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ருச
மான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை
நடவானே. * (எ)

மு.—பக்கம் கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்ந்தனை
அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ அணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினில்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவானே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கருத்த நிறத்தை
யுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்ஸ்வத்திலேநிம்
று. “சிறு” “துளி” என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தலென்ற மர்த் த மரு
ளிச் செய்கிறார் (சிறுகத்துளித்து) என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் “வீழ்”
என்றத்தை இங்கு மதுஷங்கித்தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று.
“வாய்” என்று-வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) “கரும் சிறுப்பாறை பக்கம்
மீதே” என்றவயித் தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கருத்தவித்யாதி). தார்ஷ்ட
டாந்திகத்தில் “அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ” என்றதுக் கருணை...

கரு0 பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, அ-பா, பக்கம்.

யின்மேல் பார்வ்வத்திலே அருவிகள் நிம்நோந்தமாகச் சூழ்ந்தாப் போலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குவடம்) திருவரையில் சாத்திய வளை மணிவடம் - வெள்ளிமணிவடம். (ஏறித்தாழ) நிம்நோந்தமாக. (அணியல்குல்புடைபெயர) அழகிய திருமருங்கிலைசந்து புடை பெயர. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மறுஷயர் பெற்றறியாத அழகியகுழவியுருவிலே. (தக்கமா மணிவண்ணன்) மாமணி தக்கவண்ணன்-மஹத்தான நீரத்த நிறத்தை யுடையவன். (வாசுதேவன்) அவருமிப்படி வளர்ந்தார்போலேகாணும். (க) *ॐ॥ॐ॥ॐ॥ॐ॥ ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸியிறே.

“மாமணிதக்கவண்ணன் வாசுதேவன் - உலகினில் மக்களைப் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவில் - கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர - தளர்நடை நடவாறே” என்றநவயம். (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணித் திரிவ தொரு ஆணைக்கன்றுபோலே பெருமதிப்புத்தோன்ற வரவேணு மென்கிறார்.

நோந்தமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. (பகர்) ஒளி. (அக்கு இத்த்யாதி) திருவரையில்சாத்தின வளைமணிவடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. (அணியித்த்யாதி) அழகிய நிதம்பப்ர தேசமானது பார்வ்வங்களிலே அசைய. (மக்களித்யாதி) லோகத் தில் மறுஷயர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. (தக்க வித்த்யாதி) தகுதியான நீரத்தநம்போன்ற நிறத்தையுடையனான ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவாறே. (அ)

வி” என்றதுக்குத் தாத்திய மருளிச் செய்கிறார் (நிம்நோந்ததேத்த்யாதி). “அனைய” என்றதினர்த்தம் (போலே) என்றது. (வளை) என்றது-சங்குவளை யென்றபடி. “இழிந்து” என்றும் “தாழ” என்றும் பரியாயமாகையால் தாழ வென்றதுக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாலும்படியாக) என்று. “புடை பெ யர” என்றதினர்த்தம் (பார்வ்வங்களிலே அசைய) என்று. “உலகினில் மக் கள் பெய்தறியா” என்றநவயித்து மக்களென்று மறுஷய பரமாக வர்த்தமரு ளிச் செய்கிறார் (லோகத்திலித்த்யாதி). மணிபதார்த்தம் (அழகிய) என்றது. “உருவில்” என்றஸப்தமி வடிவையுடையவனென்று ப்ரதமையாகக்கடவது. தமிழில் ஒரு விபக்தி எல்லாவிபக்தியிலும் கூட்டலாயிருக்கும். ... (அ)

(க) மந்த்ரப்ரஸ்ரம்-சௌளகண்டம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, கூ-பா, வெண்புழுதி. கடுக

ஸ்வா.—(வெண்புழுதியித்யாதி) தூய்புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கையாலே அனைந்தும் வருவதாய் கரிதாயிருக்கிற இளவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளியபுழுதியை அனைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தைத் திரிவிக்ரமனாகக் கண்டாப்போலே குணஸாம்யத்தாலே இதுவுமது வாகவிதே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்குருகுவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்பொடே தோன்ற (ஒண்போதித்யாதி) கமலவொண்போதலர்த்தாப்போலே யிருக்

மூ.—

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டனந்தோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து ஒண்போதலர்கமலச்சிறுக்காலுறைத்தொன்றும்நோவாமே தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரிய ஆனைக் கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்ரிதனான இந்த்ரன பேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்பட வியர்த்து) ஏறட்டுக் கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. (ஒண்போதித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) யதாஸ்ருதத்தில் “அனைந்ததோர்” என்னுமளவும்வேழத்துக்கும், “கருமை” என்றது கன்றுக்கும்விசேஷணங்களாகத்தோன்றுகையாலே, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஆதாரூபம் ஸித்தியாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் கீழோடேசேர்த்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி). “தெண்” என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி). “வெண்புழுதி” என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே “புகர்பட” என்று பரபா (ஓ)கம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். கோவிந்தனென்றதே “திரிவிக்கிரமன்” என்றதுக்கு ஹார்த்தாபிப்ராயமருளிச் செய்

கடுஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, க0-பா, திரைநீர்.

கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே. (க)
* மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (தண்போதித்யாதி)
குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே.
(தவிசு) படுக்கை. (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமத்த்யேதோன்றின பூர்ண
சந்த்ரனைப்போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(திரையித்யாதி)திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ர
மத்த்யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே, (திருநீ
ரித்யாதி) சந்த்ரனிலும் நீர்மையையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக
யாதி) அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்ததாமரைப்
பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே
ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்தபூக்
களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ, (தவிசு)
மெத்தை. (க)

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்தன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குகட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை
யுடைய ஸமுத்ர மத்த்யத்திலே சலித்துத்தோன்றுகிற சந்த்ரமண்ட
லம்போலே. (செங்கண்மாவித்யாதி). சிவந்ததிருக்கண்களையும்
அதுக்குப் பரபாக(ஓX)மான கறுத்த நிறத்தைபு முடையனாய் ப்ர
திருவடிகளுறுத்தும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே திருவடிகளின் மார்த்
தவாதுகுணமாக மெத்தைமேலே நடக்கவேணுமென்று பரிவுதோற்ற “திரி
வீக்கிரமன்” என்கிறாரென்றுதிருவுள்ளம். “எறட்டுக்கொண்டவித்யாதிக்கு-
திருமேனியில் சிறிது ப்ரதேசமானது புழுதிநனைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத்
தோற்றும்படி” என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது
தாமரைக்கு விசேஷணம். ... (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) “நீர்” என்று ஸமுத்ரமாய்
அத்தாலே திரை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பா (ஓ) வம்
(திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி). இத்தால் சந்த்ர மண்டலத்துக்கு சாஞ்சல்யம்
ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று கருத்து. ஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (அதுக்கு

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து. கடுந்

மண்டலத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடை பெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாசிக்க. (பெருநீர்த்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ர ஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலை யெறியக் கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்தமாய், உபமாநரஹிதமாய், ஸகலப்ரமணவேத்யமாய், சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களோடேகூடி ரக்ஷயரக்ஷகபா(ஓ)வத்தைமாறாடி மங்களாஸாஸநபர்யந்தமானபலத் தைத்தரும் சிறுச்சண்ணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரிய தென்றது - ப்ரபஞ்சாவலம்பேறுதுவாக. (க0)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற் றர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸஸ்தகேசனாயிருக்கிறவன். (மால்)கரியவன். (தன்னித்யாதி)தன்னு டைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தானதிருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலங் கொண்டசைய. (பெருநீர்த்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரிய தாய், அத்விதீயமானதீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத்தளர்நடைநடவாடு. (க0)

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற் றர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றனைத் தாயர்மகிழ்வொன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்தனை வேயர்புகழ்விட்டு சித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார் மாயன்மணிவண்ணன்றாள்பணியும்மக்களைப்பெறுவார்களே.கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபாகமான) என்றது. “திரு” என்ற பதார்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸந்நதை. “துலங்கு” பதார்த்தம் (விளங்குகிற) என்றது. “எங் கும் திகழ்ந்து புடைபெயர்” என்றவயித்தார்த்தம் (எங்குமொக்கவித்யாதி). “திரையெழு” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என் றது. (கங்கையிலுங் காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலக்கைக்காரன்) தோடந்வயம். “.....”

கருசு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து.

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி) ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது-ஸாக்ஷா த் காரபாரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையிறே. ஆயர்குலத்திலே, தோன்றியதிதே - ஜ்ஞாஜ்ஞவிபாக(ஈ)மற எல்லாரும்றிந்தது. இப்படி (தோன்றிய அஞ்ஜநவண்ணன் தன்னை). (தாயரித்யாதி) தாய்மாரான அநுகூலஜநங்கனும், இவர் தாமும் மகிழ். இவனைக் காண உகவாதவளவேயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்றானென்று கேட்ட போதே வயிறெறி கொளுத்திவந்து பூதநாசகடயமளார்ஜுநங்களா கிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, (க) “கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பு” என்னும்படி “அழன்ற சத்ருக்களும் ஒன்றில் அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதம் பண்ணிப்போனவர்களை மீண்டுமவரக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் உருவிய வாளோடே நில்லாநின்றோம்; இன் ஒருபோக்கடியுமிடில்லை; இனி ஸாது மந்த்ரியான அக்ருரனை அழைத் தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்” என்று அக்ருரனை அழைத் து அவர் சொன்னவார்க்கையாலும்மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனை” ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதளருவதிற்காட்டில் சாகவா டென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்குமிறே. அநுகூலித்தாரும் மங் களாஸாஸநுபேண “இவனுக்கென் வருகிறதோ” என்று க்லேசிக் தாலும், க்லேசிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிறே.

வ்யா.—(ஆயரித்யாதி) கோ(ஈ)பகுலத்திலேவந்துஆவிர்ப்பவித்த, ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தமை அடியறிவாரறியு மித்தனையிறே; இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன்தன்னை.) கண்ட வர் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனை. (தாயரித்யாதி) பெற்றதாயான யசோதையும் அவ னோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானமையை யறிந்த கம் ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமைகண்டு

அநு.—பதினோரம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை, “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கி றார் (ராஜகுலத்தில்த்யாதி). பஹுவசந்ததைக் கடாக்கித்து (பெற்றதாயா னவிய்யாதி). “ஒன்றா” - சத்ருக்கள்.

(க) திருப்பாவை-உரு.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, எ-தி, கக-பா, ஆயர்குலத்து. கருடு

அவனுக்கப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி-
நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) “வேயர்” என்று பட்டர்பிராகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணுமிதே; அன்றிக்கே “வேயர்” என்று ப்ராஹ்மணருக்குஸந்த்யாவந்தநம்விசேஷேணநிரூபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் “குழல் கோவலர்” என்று நிரூபகமாகையாலும், இவர்தாம் கோ(ங்)ப ஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்செய்கையாலும், அவன் றுணும் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும்ஆவிர்ப்பவித்தாப்போலே யிதே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்து மிக்கபுகழையு முடையரானபடி. (விட்சிசித்தன்) இவர் “வாஸுதேவன்” என்றாப் போலேயிதே “விஷ்ணுசித்தன்” என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்துநிர் தேசமும் ஆஸ்ரயணீயத்வமும் கூடாதிதே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக் கும் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸ்த்திதி யில்லையிதே. (சிரால் விரித்தன்) சிரால்விரிக்கையாவது - குணூர்ய தர்ஸநமும், குணப்ரகாஸ ஹேதுவும், குணப்ரகாச ப்ரயோஜநமு மிதே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அபியாதிருந்தார் களையாகிலும், இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அநுஸந்திக்குமவர்களும். (மாயன் மணிவண் ணன் தாள்பணியும்) * ஆஸ்சர்யமான கல்யாண குணங்களையும், ஆத்மகுண நானாத்வத்தையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமு “என் செய்யப்படுகிறோம்” என்று பீ(டி)தராய் அவஸந்ராம்படி யாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) (க) * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்தவராகை யாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சிராவித்யாதி) சீர்மையோடே விஸதரித்துச்சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி). ஆஸ்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய், நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திரு

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாநின்றகொண்ட தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி). (க)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

(க) இ-ச-கக.

கடுகூ பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப,அ-தி, பொன்னியல்ப்ரவேசம்.

டையவன் திருவடிகளிலே பணியும். “பணியும்” என்ற வர்த்தமா
 நம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில்ப்ரார்த்தநை
 யாதலே. (மக்களைப்பெறுவர்களே) புத்ரர்களைப் பெறுவர்கள்.
 அவர்களாகிறார்-சிஷ்யவத்புத்ரர்களாதல்; தாஸவத்புத்ரர்களாதல்;
 சிஷ்யதாஸர்களாதல். இதுதான் - சப்தோச்சாரண மாத்ரத்திலே
 கூடுமோவென்னில்; இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்
 ததைஓதி, ஒதுவித்துப்போருமவர்களுக்கும். எங்ஙனெயென்
 னில்,இவர்களாலேதிருந்தின சிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; (க)“ஸுக்
 ஞ்சு- சுகதாதம்” (உ)“இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்” (ங)“நந்
 தன்பெற்றனன்”. கூரத்தாழ்வார்நங்கையார் திருவடிகார்த்தவாறே
 பின்புஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவனில் தம்முடைய
 புத்ரரான ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதி
 னுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வானுக்கு அந்ய
 சேஷத்வம் வரவொண்ணது என்று ஆவர்த்திக்கை தவிரந்தாரிதே.
 அன்றிக்கே ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிதே.

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—கீழே இவருடைய அபிமாந
 த்திலே ஒதுங்கி அதிகாரியானவன் நல்வழிநடக்கவே அறுகூலப்ரீதி
 வடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாறுருபமான வருத்தி விசேஷத்தைப்பண்
 னும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். “மக்கள்” என்று-அவிசேஷமா-
 கச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும்வரும் உபய
 வித புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல் ப்ரவேசம்.

—(*)—

அவ.—அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷடிதத்தினுடைய
 ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில்

அநு.—பொன்னியல் ப்ரவேசம்.—(சேஷடிதத்தினுடையரஸத்தை) என்றது-

(க)

(உ) உ-உ-சு.

(ங) பெரு-தி-எ-ந.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, பொன்னியல். கடுள

யும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் ஸித்திக்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந் தான்-தேஜோவதமும், ப்ராணவதமுமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஜேந்த்ரியங்களும் தானுமிறே. தேஜேந்த்ரியங்ளை தேஜோவதம் பண்ணுகையாவது - அதிகாராநுகுணமாக நியமித்து சிறைப்படுத்தி நியாயமாக்குகை. நிரஸிக்கையாவது- எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் சத்ருவுமாயிருக்குமிறே. கர்மத்தாலன்றிக்கே, காலத்தாலன்றிக்கே, தேசத்தாலன்றிக்கே, இந் த்ரியங்களாலன்றிக்கே “நானேசெய்தேன்” என்றானிறே. இனிமேல் “அச்சோ” என்கிறவ்யாஜத்தாலே அயோக(X)வ்யவச்சேதமும், அப் ரதிஜேதம்முதலான ஆத்மகுணங்களுண்டாகிவிநே அவனைக்கூட லாவதென்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுக்கிறார்.

அவனைக்குறித்து அநுபவித்தாப்போலே, பிற்சாலமாயிருக்கச் செய்தேயும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே தத்தகாலம் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக ஒழுவந்து தன்னை அனைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுப விக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னை அனைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ர காரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். “அச்சோ” என்று - அவன் வந்து அனைத்துக் கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவ னோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்று, பரத்வாதிகளை யெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங் களையும் இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்க ளையும் தர்மயையக்யத்தாலே வஸ்துவிசேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். *

அதினுடைய வழகையென்றபடி. (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவந்தரம் “இவர்பால்யசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கும் காலம்” என்றுசேஷம். (ப்ரகாசி த்து) என்றது - ப்ரகாசிக்கவென்றபடி. (அனைக்கையாகிற ரஸத்தை) என் றது - அனைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு தர்மீதர்மங்களு க்கு அபேதநிர்தேசம் ஓளபசாரிகம். (வஸ்து) என்றது-தத்தகாலாநுபாவ்யமான க்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்து வென்றபடி. ... *

கடுஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, அ-தி, க-பா, பொன்னியல்.

அல.—முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேகம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா—(பொன்னியலித்யாதி) பொன்வடத்திலே கோவைப் பட்டு, ஓசையையுடைத்தானகண்கணியைத்திருவரையிலேபின்னே சாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி) தன்

மூ.—பொன்னியற்கண்கணிக் சுட்டிப்புறங்கட்டித்.

தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட

மின்னியல்மேகம் விரைந்தெதிர்வந்தாப்போல் [வச்சோ.

என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கண்கணிக்) பொன்னாலே இயலப்பட்டகண்கணிக். அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கண்கணியென்றபடி. பொன்னே உபாதாநமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கண்கணியென்னவுமாம். மேலே “சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே, கண்கணியென்றவிது-திருவரையில் சாத்தும் கண்கணியையும், சேவடிக்கண்கணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாடபூஷணம். இவற்றை, “புறங்கட்டி” என்றது-புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்த்தலங்களிலே சுட்டி என்ற படி. “கண்கால்புறமகம்” என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்கு வாசகம்தே. (தன்னியலித்யாதி). திருவரையில் கண்கணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்குஇயல்

அந.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி) (இயலப்பட்ட) என்றது - சமைக்கப்பட்ட வென்றபடி. (பொன்தோய்த்து) என்றது - பொண்ணப்பூசியென்றபடி. “பொன்” என்றுபொன்ஸைத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை-கூடுகையாய் அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “உடைமணிகண்கணென்” என்று சொல்லாதே, கதூத்ரக (நா) ண்டிகைகளுடைய சப்தாதுகாரமான “சலன் சலன்” என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, அவிசேஷேண எல்லாவற்றையுமருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). “புறம்” என்று இடத்தைக் காட்டுமோவென்ன நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி). “தன்” என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது-பாட்டில் “கண்கணிக்” என்று ஜாத்யேகவசநமாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாபாவிகமான வென்றபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, பொன்னியல். கடுக

னிஷ்டத்திலே விளையாடாநின்றால் கண்கணி முதலான ஆபரணம் தவறிக்குமிதே. (சலன் சலன்) - அநுகாரத்வரி.

(மின்னியலித்யாதி) மின்னோடேகூடி ஒருமேகம் கால்படைத்து கடுகநடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாபரணப் ப்ரகாசமும் திருமேனியில் ப்ரகாசமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி) உனக்குப் ப்ரார்த்தநீயமான என்னிடையிலிருப்புக்கு, எனக்குப் ப்ரார்த்தநீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தனைக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய ஹஸ்தமுத்ரை பரமபக்தி ப்ரயத்தமானாலும், அவனுக்குவேண்டுமது அப்ரதிஷேதமிதே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகராய், வானத்வரி சலன் சலனென்று த்வரிக்க. “சலன்சலன்” என்கிறவிதது அநுகாரசப்தம்.

(மின்னியலித்யாதி). மின்னைஇயல்வாக வுடைத்தான மேகமானது கால்படைத்துக் கடுகநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ்-“கண்கணி சுட்டி” என்றவை, (க)“செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஓX)மான அவ்வாபரண தேஜஸ்ஸோடே கூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகைகூறையப்பற்ற இந்த த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடையித்யாதி). என்னுடைய ஒக்கையிலிருப்புக்காசைப்பட்டு ஒடிவந்து என்னை அனைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகால் சொல்லுகிறது - அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வெண்

(மின்னைஇயல்வாக) என்றது - மின்னைஸ்வபாவமாக; அதாவது - நிலைநின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஒடிவருகைக்கு ஹேதுவாக காலையுண்டாக்கிக்கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ (ஓ)தோபமை சொல்லிற்றாய்த்து. பொன்பூசின கண்கணிப்புக், மின்புக் நேர்நில்லாமையாலும், சுட்டி சிறியபூஷணமாகையாலும், ஸகலாபரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி). “ஓட்டரா” என்றதினர்த்தம் (ஒடிவந்து) என்றது. “வாரா” என்றது - வந்தென்றவர்த்தத்தைச் சொல்லுமாபோலே யிருக்கிறது. (க)

“எப்போதோ அழைப்பார்” என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனை, “வாரா” என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச்சோவச்சோ) என்றது-சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஸலேஷஸாபேக்ஷ ராயிருப்பார் உகந்துசொல்லும் பாசுரமிறே. (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தேகவியும் படிக்கெடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(செங்கமலமிய்யாதி). தன்னிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலேவண்டுகள்மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளிய்யாதி) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கிய்யாதி) மங்களாசாஸநபரரான ப்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் தரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபிரிவேசத்தின் மிகுதியாலே “ஆரத்தழுவாய்” என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தநபிரம்பணம் செய்தால்

கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. (க)

பூ.—செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணுமவண்டேபோல்

பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்பச்

சங்குவில்வார்தண்டு சக்கரமேந்திய [வச்சோ. (உ)

அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோ

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமிய்யாதி) செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போலே. (பங்கிகளிய்யாதி) சுருண்ட திருக்குழல்கள்வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. (சங்கிய்யாதி) ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைப் பூவேந்தினாப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழி

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாதரஸ்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (சுருண்ட) என்று. “பங்கிகள்” என்றதின்ர்த்தம் (குழல்கள்) என்றது. “அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவ வாய்” என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). “அம்” என்றது - ஸ்வபாவிகமான அழகைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (அவைதானுமிய்யாதி). “ஆரத்தழுவவாய்”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, ஈ-பா, பஞ்சவர். கசுக

அவர்கள் அந்த பேரகாதிசயத்தாலே சொல்லும்பாசுரம்போலே யிருக்கிறது காணும். (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவர வேணுமென்றார்கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணு மென் கிறார்.

ஸ்வா.—(பஞ்சவரித்யாதி) அவனுக்கு ப்ரார்த்த ரீயமிதே இது தான். (க) “மூன்றோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - அவனே - இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றிதே ஜீயர்க்கு பட் டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய் துர்யோதநாதி கள் பக்கவிலே சென்று “இவர்களுையும் ஸமாதாநம் செய்யலாமோ”

க்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி) அபர்யாப்தமாக வன் றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக் கொள்ளவேணும். (உ)

மூ.—பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதம்கைசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [வச்சோ.

அஞ்ஜவண்ணனேயச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோ.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) துர்யோதநாதிக ளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை இழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந் த்ரனாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து, துர்யோதநாதி கள் பக்கவிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும்சேர்க்கப்பார்த்த

என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபர்யாப் தேத்யாதி). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆதராதிசயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆதராதிசயத்தாலே ஆரத்தமுலவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, “வந்தச்சோவச்சோ” என்ற தென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவனோட்டை ஸ்பர்ஸம் அபிமதவிஷயஸ்பர் ஸம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. (உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் அஞ்சபேரே யாகைக்கும், இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதனாகைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச் செய்து கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (துர்யோதநேத்யாதி, சொல்லிப்

(க) தி-மொ-உ-உ-ஈ.

ககூஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி க-பி, அ-தி, ஈ-பா, பஞ்சவர்.

என்று மத்தியஸ்த்தபுத்தியாலே பார்த்தவனவில் அவர்களெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணாமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச் செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்யாதி) நல் பொய்கைபுக்கு-கிடந்த - நஞ்சுமிழ்நாகம் - அஞ்சப்பணத்தின்மேல்-பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையாயிற்று.

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அதுகூல ஜநங்களான திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரரும், அதித காலத்துக்கும் உத்தரகாலத்திலே வயிறு மறுகும்இவர்தாமும் அஞ்

விடத்தில், அவர்கள்இசையாமையாலே, “ஆனால்யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்” என்று சொல்விப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தைநடத்தி. (நஞ்சித்யாதி) விஷத்தையும்மூர்நின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “நற்பொய்கை” என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதுவித மாகையாலே க்ஞரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்யாதி). (க) “ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட” என்கிறபடியே இந்த வருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட அதுகூல ஜநங்க ளெல்லாரும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று பயப்படும்படியாக (உ) “ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே” என்கிறபடியே அந்

போந்தென்னுமளவும்). “பஞ்சவர்தூதனாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சப் தார்த்தம் காட்டுகிறார் (பின்பித்யாதி). (கையும் அணியும்) என்றது - முன் வ்யூஹத்தையும் பின்வ்யூஹத்தையும், சொல்லுகிறது. வ்யூஹமாவது-ஸேநா நிவேசம். “கைசெய்து” என்றதின் பலிதார்த்தம் (யுத்தத்தை நடத்தி) என்றது. “நல்” என்றது - கொடுமையைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நற்பொய்கையித்யாதி).

“அஞ்சு” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் ; அதுகூலரஞ்சுவென்றும், ப்ரதி கூலனான காளியனஞ்சுவென்றும். அதில் முந்தினதை ப்ரமாண பூர்வகமரு விச்செய்கிறார் (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி). “பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஐந்தலையவித்யாதி).

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-பி, அ-தி, ச-பா, நாதியசாந்தம். கககங்

சுவென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றான் பராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சுவென்னுதல். (பணத்தின்மேல்) அதிநுடையபணத்தின்மேலே. (பாய்த்திட்டருள்செய்த) அவன் சரணம்புக்கவாறே அருள்செய்தது தம்பெறாக நினைக்கிறார். (அஞ்சுவண்ணனே) அஞ்சினுரை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமென்று அஞ்ஜுவண்ணமேனி புகர்பெற்றுச்செல்லுகையாலே “அஞ்சுவண்ணனே” என்கிறார். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினார்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் நிர்வாஹகனாய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிறார். (க.)

தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்து அவனை இளைப்பிடுத்து, (க) “க்யூபா க்யூபா க்யூபா க்யூபா - கர்பா மாந்ர மநோவ்ருத்திப்பரஸீதமே” என்று தன்னுடையப்ராணாக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. “அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றது- காளியன்றான் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலேபாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சுவண்ணனே) சரணாக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனே அச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமரர் பெருமானான மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையை யுடையவனே அச்சோவச்சோ. (ங)

மூ.—நாறிய சாந்தம் நமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவனும் திருவுடம்பில் பூச

ஊறிய கூனின் டுள்ளே யொடுங்கவன் [வச்சோ.

தேறவுருவியைச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ

(2) “சூகீக்ஷி-சதைகசீர்ஷ்ண” என்றபணங்களநேகங்களென்றுசொல்லியிருக்கையாலே “பணத்தின்மேல்” என்ற ஏகவசரம் ஸமஷ்டிபாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின்மேலே) என்றது. ஆகையாலே “ஐந்தலைய” என்ற பாசரத்திலுமுபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “அருள்செய்த” என்ற துக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தம் (க்ருபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சவென்றதினிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சலித்யாதி). “அருள்செய்த” என்றத்தைக் கடாசுபித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சரணாதேத்யாதி). (ங)

(க) வி-பு-தி-எ-எய்.

ககசு பெர்யாழ்வார்திருமொழி க-ப,அ-தி, ச-பா, நாளியசாந்தம்.

அவ.—நாலாம்பாட்டு, கூனிசாத்தினசாந்தின் நாற்றத்தோடே
வரவேண்டுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாரியவித்யாதி) கூனியைச் “சாந்துதா” என்ன அவள் மட்டமான சாந்துகளைக் காட்டி; இவை ஆகாடுதன்று நீக்கி, “சூடு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்தயாதி) ஈரங்கொல்லியைக் கொண்டு பரியட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீ மதுரையிலே போய்ப்புருந்த வளவிலே, கம்ஸனுக்குச்சாந்திட்டுப்போரும் கூனி, சாந்துகொண்டு பொகா நிற்கச்செய்தே வழியிலேகண்டு, “அண்ணார்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்க மாட்டாமையாலும் “வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசியறிவார்களோ” என்னுமத்தாலும், மட்டமானசாந்து களைக்காட்ட; (க) “सुखं लब्धं चैव - ஸுகந்தமேதத்” இத்தயாதிப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக்கழித்து, (க) “सर्वं यत्” [சர்வம்] ஸர்வம் ஸர்வம்—ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமதலே

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவீதியாதி) (உ) “பிசம் விக்ஷமாநஸ்ய கஸிதீ”
 டீசகீஸுதஃ ரஜக்ஸ்யகராகீஸ ஐரஃ காயாநஸாநஸீ - எவம் விசத்தமாநஸ்ய
 குபிதோ தேவகீஸாதி ரஜகஸ்ய கராக்கீரண ஸிரிகாயாதபாதயத்” என்கிற
 ப்ரமாணத்தைக் கடைக்கித்து (ஈரங்கொல்லியைக்கொண்டு) என்றது. (ங)
 “மஸ்தாஸ்யுபிதீயஸ்தீ” க்ஷயஸ்யுபிதீஸு தா- வஸித்வாத்மபிரியே வஸத்ரேக்ருஷ்
 ணஸஸங்கர்ஷணஸ்ததா” என்கிறத்தைப்பற்ற (பரியட்டங்கள்சாத்தி) என்
 றது. [வஸித்வா]-சாத்தி. (ச) “அஃப்ரஹ்நாஜயதீந் மாஃஸ்யஸ்யம் ரூபீ
 தாஃஸிவஸாநாந்” அஃக்ஷயஸ்யம் யஸ்யஸிம் வஸாநாந் வஸ்யஸ்யாநிம்
 வஸ்யஸ்யஸ்யம் - அதவ்ரஜாந்ரஹ்பதேநமாதவஸஸ்த்ரியம் க்ருஷிதாங்கவிலே
 பபாஜநாம், ஆலோக்ய குப்யாந்யவஸிம் வராநநாம் பப்ரஸ்யாநஸிம் ப்ரஹஸந்
 ஸப்ரதஃ” என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையீதியாதி).
 “சாந்தம்நஸ்கு” என்னவமனத்திருக்க “நாறிய” என்று விசேஷிக்கைக்கு,
 அவள் வேறே ஏதேனுமொரு சாந்தைக் கொடுத்தாளோவென்ன, அத்தை
 ஹேதுபூர்வமாக வருளிச்செய்துகொண்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தாய்
 மருளிச் செய்கிறார் (அபேக்ஷித்ததிதியாதி). “இறை” என்றதின்ர்த்தம்

(க) வி-பு-ரு-உ-சு.

(உ) பாக-க0-சுக-நுள்.

(12) பாக-க0-சுக-ந.சு.

(சு) பாக-க0-சஉ-க,

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, அ-தி, ச-பா, நாரியசாந்தம். கசுரு

ந்து நாரிய சாந்திலே ஓரல்பம்தர” என்றபேக்ஷிக்க; அவளும் பிள்ளைகளை “சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்” என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது-கம்ஸனால் வரும் நஷிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக் கொள்ளுதல்; அவள் தான்திருமேனியை பா (ஞ) வபந்தத்தோடே தொட்டுச் சாத்தினொன்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளொன்னுதல். இப்படி சாத்தினவளவில்;

(ஊறியவித்யாதி) இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ” என்பதம்” என்று “அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் “கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில்செய்வதென்” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியவித்யாதி) அநயப்ரயோஜனமாக அவள் கிஞ்சித்கரிகையாலுண்டான ப்ரீதியாலே “இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்து விடக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவள்முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிற கூளை அவள் சரீரத்தினுள்ளே ஒடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே

(அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இஃள்திருவுடம்பில் பூசக் கூடுமோ? ராஜதண்டநயீதியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதிசயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்தினொன்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் “நாரிய இறை நல்கு நமக்கு” என்கிற பதங்களைக்கடாக்கித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு, தேறியித்யாதிக்கீ கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சாந்தைத்தரமிட்டு இத்யாதி).

(க) “पुत्रं नैवैवृक्षन् नृणां प्रियं तु रूचिषा नृणां योज्यं कुरुषु नृणां द्रव्यं नृणां द्रव्यं नृणां - ப்ரணந்நோ பகவாந் குப்ஜாம் த்ரிவக்த்ராம்ருசிராந நாம் | ருஜ்வீகர்த்தம் மநஸ்சக்ரே தர்ஸயந்தர்ஸநேபலம்” என்கிறத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (அநயப்ரயோஜநேத்யாதி). “ஊறிய” என்றதுக்கீர்த்தம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே) என்ற

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, இ-பா, கழல்மன்னர், ககௌ

னோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றனுகொண்டு ஸிம்ஹாஸ
நத்திலேயிருந்து, “க்ருஷ்ணன்வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருத்தல்,
குசலப்ரஸ்ரம்செய்தல் தவிருங்கோள்” என்று நியமித்துப் பொய்
யாஸநமிட்டு தூர்யோதநைருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள்,
இருந்த ராஜாக்களடங்க (க) “अक्षय प्रदीप- அவசாஃ ப்ரதிபேதி
ரே” என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதிகளைச்செய்து க்ருஷ்ண
னெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்கக் காண்கையா
லும், அதிசூபிதசலிதஹ்ருதனயக்கொண்டு “முன்பு செய்து
வைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது” என்று இங்கிதங்களாலே
தான் நிறுத்திவைத்த மல்லரைநியோகிக்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞனாகையாலே தன்னையும் அழலநோக்
கின தூர்யோதநை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கேயாம்படி
லும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, “க்ருஷ்ணன் வந்
தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரஸ்ரம் பண்ணுதல் செய்
யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு
வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது,
இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) “अक्षय प्रदीप- அவசாஃ ப்ரதி
பேதிரே” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக,
தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்தியோகித்து, மீண்டும் கரு
வுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி
வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த தூர்
யோதநை, உன் அகவாயில் சிற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே
தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ.
வியத்யாதி). மன்னர் சூழ்ந்திருக்கிற வளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு
ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஸிம்ஹாஸநந்தேத்யாதி). எழலுறுகை -
எழுந்திருக்க உத்தியோகிக்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவை
யருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனியத்யாதி).

“சுழலை” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது.
“பெரிதான சுழலையுடையனாய், உன்னையோக்கும்” என்றவயித்துத் தாத்
பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பொய்யாஸநம் முதலாக வியத்யாதி). “சுழலை” -
(சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருத்ரிமம். (இ)

(க) பா.

அழலவிழித்தானே யென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) † அப்போது திருக்கையில் திருவாழியிலழற்றி தண்ணீரம்ம்படி திருக்கண்களாலே அழலவிழித்தானேயென்கிறார்; “துச்சோதகன்” என்கையாலே அவன் நெஞ்சு ஒருவராலும் சாதிக்க வரியதென்கிறார். (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்தயாதி) பாண்டவர்களுடைய ஏழுஅகேக்ஷாஹிணிகளையும் அஞ்சராஜாக்களையும் கொண்டுபதினொரு அகேக்ஷாஹிணியையும் நூறுராஜாக்களையும் கர்ணபீஷ்மத்ரோணாதி களையும் ஸமமாக்கிப் பொருவதாக அத்தயவலிக்கையாலே; அவர்க ளுடைய ப்ராதிசூல்யமும் இவர்களுடைய ஆதுசூல்யமாத்ரமன் (ஆழியங்கையனித்தயாதி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. (டு)

மூ.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்

தேரொக்கஜூர்தாய்! செழுந்தார்வியற்காய்க்
காரொக்குமேனிக் கடும்பெருங்கண்ணனே [வச்சோ.

ஆரத்தமுவாய்வந்தச்சோவச்சோ ஆயர்கள்போரேறேயச்சோ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி)பதினொருஅகேஷாஹிணி பரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷம்த்ரோணதிகளுமான அத்திர னோடு ஸமமாக ஏழகேஷாஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்கள் ஐவரையுங்கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களு க்கு ஓர்கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதாச வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலேபொருந்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்தயாதி) “ஒக்கப்போர்பண்ணி” என்றவ யித்து “ஒக்க” என்றது-ஸமமாக வென்றபடியாய், விஷமமாயிருந்தாலன்றே இப்படி விசேஷிக்கவேண்டுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதினொரித்தயாதி). போரிலே ஒக்கப் பொருந்தப்பண்ணி பென்று விவகசித்து அர்த்தார்தம் (பாண்டவர்களித்தயாதி). (கோல் குத்துநிலம்) இது ஸுச்சியக்ரத்துக்கு முப லக்ஷணம். (க) “யூஷ்டி சூஷ்டி ஸீஷ்ட்யா ஶீஷ்டிரௌ ஜநாஸ்சாஸதஶ்ய பரஸூஷஸூப்ரஸுமஸ்சாஸ்வாஸூபி - யாவத்தி ஸுச்சியாஸதி க்ஷண்யா பிந்த்யா தத்ரம் ஜநாதந! நாவதப்பயபரித்தயாஜ்யம் ப்ரமத : பாண்டவான்ப்ரதி” என்றது அதுஸந்தேயம். (வெட்டிதாக) கடிநமாக. உக்தார்த்தத்துக்குப் ப்ர

† (பா) திருக்கண்களாலே அழலவிழித்து விரோதிகளை நிரஸிக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குத் தரித்தவயித்தனை. (க) பார-உத்யோ.

அ இதுக்கு ஹேது; பூபாரநிரஸம் ஒன்றுமே ஹேதுவென்கிறார். (க) “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கேவடமதுரைப்பிறந்தான்” என்றும், பூமிதேவி (உ) “ஸ்பரோஸஸாKஸா - நபாரம் ஸப்தஸாகரா” என்று “கடல்களும் மலைகளும் எனக்கு ஒருபாரமன்று; கரணப்ரதானம் முதலாக அவன் செய்த உபகாரபரம்பரைகளைப் பாராதே அறும் மமதைகளாலே க்ருதக்க்ரநா யிருப்பாரைச் சுமவேன்” என்கையாலே அந்தக்ருதக்க்ரநை “மண்ணின் பாரம்” என்கிறது. அந்தபா(ஈ)ரம் நீக்குதற்கு அவர்களுடைய அநேகம் தேர்களுக்கும் துல்யமாகத் தன்னுடைய தேரை ஊருகையாலே உபயஸேனையும் முடிந்ததிறே. (செழுந்தாரித்யாதி) மதுமாறாத கொங்கும் வாகையும் அவன் தோளிலேயிட்டு ஜயத்தை அவனதாக்கித் தான் அவன் பரிகரமாயிறே முடித்தது.

(க) தி-வாய்-க-க-க-க, (உ) பார, (ச) தி-வாய்-ந-உ-ந

... .. தருமமாழி சு-ப, அ-தி, எ-பா, மிக்க.

(காரித்யாதி) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனி கருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கையாலே திருக்கண்களில் பிறந்தவிகாஸத்தைக்கண்டு மிகவும் பெருங்கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தமுவாய்வந்து) என்னுடைய அபிநிவேசமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கன்போரேறே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். (சு)

அவ.— ஏழாம்பாட்டு. மஹாபவியஜ்ஞவாடத்திலே சென்ற வாமநவேஷத்தோடே திவ்யாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வர வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (மிக்கவித்யாதி) ஓளதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய முயேஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிறதிருக்கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்-பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆஸ்ரிதனை அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படிநின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி) என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) கோ(ஈ)பர்க்கு ப(ஃ) வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோர்முகமான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (சு)

மு.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாநம்விலக்கிய

சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய

[சோ.

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி) ஓளதார்யத்தாலே

வித்யாதி). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருத்து.

“தேரொக்கஜூர்த்தாய் - காரொக்குமேனி கரும்பெருங் கண்ணனே” என்றமைபிவ்யாஹாரபலிதம் (இத்தாலித்யாதி). ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி). மேலே தாநமென்றிருக்கையாலே ததநுருணமாக “மிக்கபெரும்புகழ்” என்றதுக்கர்த்தம் (ஓளதார்யத்தாலுமித்

புகழையுடையனாமஹாபலியஜ்ஞத்திலே இந்த்ரனுக்காகவாமநவேஷத்தைக்கொண்டுசென்று (க) “கொள்வன் நான் மாவலிமுவடிதா” என்றருளிச்செய்தவார்த்தை அநவ்யமாய் தோற்றுக்கையாலேசிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் ப்ரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்த வளவிலும், முகத்த(நீ)ஜல்பத்தாலும் (உ) “புலன்கொள்மாணய” என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு “இவனுடைய அர்த்தித்வமும் உன்னுடைய ஔதார்ய ப்ரியாலே நீ கொடுக்கிறதாவும் தகுதியன்று காண்” என்ன; “ஔதார்யத்துக்கும் தகாததுண்டோ” வென்ன; “இது தக்கதன்று” என்று தாநத்தை நிஷேதித்து நியமிக்கவும், அவன் நியாமயனாகாமல் உதகம் செய்யப்புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உதகம்விழாதபடி உதகபாத்ரத்வாரத்தைத்தகைய “இதுக்கடியென்” என்று திருக்கையில் திருப்பவித்ராக்ரத்தாலே த்வாரசோதரை பண்ண, இவன் தாநத்

மிக்கவும் பெரிய புகழையுடையனா மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று (க) “கொள்வன் நான் மாவலி முவடி தா” என்ன; (உ) “புலன்கொள்மாணய” என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடைய அழகாலும், அநர்விதமாகச்சொன்ன முகத்தோ(ஸ்நீ)க்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனாய், இவன்பேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன் இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாதுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிற விது தகுதியன்று” என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அது கேளாதே உதகம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ரத்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாதபடி தகைய; அந்தத்வாரசோதரம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப் பவித்ரத்தி

யாதி). “தக்கது இதுஅன்று” என்றதுக்கருணமாக உபோதக்காதம் (இந்த்ரனுக்காக வித்யாதி, அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). “இதுதக்கது அன்று” என்றவயித்து சப்தார்த்தம் (ஆனபின்பித்யாதி). துரும்பால் கிளறின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்தயதருணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவ

துக்குக்கண்ணழிவுசெய்தவாறே அந்தஅக்ரம் *கருதுமிடம்பொருத சக்தியை யுடைத்தாய் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

“ஸத்பாத்ரத்தில் அபீஷ்டதாநம் செய்தவனுக்கு நிக்ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது ; ‘இது மாயாநுபம், தகுதியன்று’ என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?” என்ன ; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி. “அவனுக்கு தோஷம் - குருவசநம் கேளாமை. இவனுக்கு தோஷம் - தாநம்விலக்குகை ” என்று. (க) “கள்ளக்குறளாய் மாவலியை” (உ) “கொடுங்கோளால் நிலங் கொண்ட” என்கையாலே இவனும் க்ருத்ரிமதையையும், ந்யாய நிஷ்ட்ரேதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில் ; (ங) “பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்” என்கையாலும் (ச) “மதியினால் குறள் மாணய்” என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பரார்த்தமானால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜல பாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்தரும்பிடவேணுமிதே.

ஹுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

“துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்” என்கையாலே - “அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப்புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று “(ரு) * கருது மிடம் பொரும் திருவாழி” என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத் தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ப்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரி வில்லையிதே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலேதோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றுமபடியாயிதே யிருப்பது. (அச்சோ னித்தயாதி). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்குவிசேஷணம்.

சக்கிரன்கண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே “சக்கரக்கையன்” என்ற துக்கு பவிதமருளிச் செய்கிறார் (துரும்பாலித்தயாதி). இப்ப்ரகரணத்திலே சங் கத்தைச் சொல்லுவாவினன்னென்ன ; ஸாஹசர்யத் தாலருளிச் செய்தாரென் கிறார் (ஒருகாலுமித்தயாதி). ஆயுதாசாரத்தாலேஇங்குப்ரயோஜகமில்லையென்று கருத்து. அணைக்கும்போதையிலழகுக்கு இரண்டு முண்டாகையாலே ப்ர

(க) தி-மொ-ரு-க-உ. (உ) தி-வாய்-ச-அ-ஈ. (ங) திருமலை-கரு.

(ச) தி-வாய்-க-ச-ந.

(ரு) தி-வாய்-க-ச-அ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, அ-தி, அ-பா, என்னிது. கஎங

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருவபிஷேகத்தில் ப்ரபை தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (என்னித்யாதி). தடைநீக்கி தாநம் பெற்ற பின்பு “சுக்ரசிஷ்யர்கள் விநோதிக்கக்கூடும்” என்றுபதறி அளப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விநலிக்கப்புக்கவாறே, அவனுக்கு மகனும் இவனுக்கு சிஷ்யனான நமசிவானவன் “இது என்” என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் “இது என்னடா நீ தகைகிது” என்ன; “நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாரூபவிகாரம்” என்ன; “நான் ப்ரஹ்மசர்யம் குன்றாமல் அதுஷ்ட்டித்து வேதசாஸ்த்ர பரிகைச்சொல்லி உன்பிதாவானவன் பரிகணரை பண்ணித் தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ” என்ன; “என்னப்பனறிந் வச்சோ” இப்படி யிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தி யோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. (எ)

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன

மன்னுநமுகியை வானில்சுழற்றிய

[வச்சோ.

மின்னுமுடியனையச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமசிவனவந்து “இதுவென்” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ” என்ன; “நீ செய் தது க்ருத்ரிமமன்றோ” என்ன; “நீக்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னு டைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன் யோஜநமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (எ)

உரு.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). தாநம்பண்ணின வந்தரம் நமசிவந்து “என்னிதுமாயம்” இத்தயாதியைச்சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி). “இதுவென்” என்றும், “மாயம்” என்றும், “என்னப்பன் அறிந்திலன்” என்றும், “முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமசிவனுடைய உக்திகளுக் கதூரூபமான ப்ரத்யுத்திகளையும் தர்சிப்பியாரின்று கொண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி). “மன்னு” என்று நமுகியை

சென்னை, 10-11-1988. திருமொழி, க-ப, அ-தி, அ-பா, என்னிது.

திலன், பக்வனானென்னையொழிய அவன்தாநம்செய்தது அறிவோ”
என்ன; “அடா! குருவசநம் கேளாதவன் உன்னைக்கூட்டியோ
தாநம் செய்வது” என்ன; “தாநத்துக்கு விக்கநமுண்டானல்
மீளவும் கூடுமே” என்ன; “நீஎன்ன சொன்னாய், நான் உன்னால்
வரும் விக்கந பரிஹாரமாக வன்றோஸ்தையோதசாஹந்யாயமாக பரி
க்ரஹித்தது” என்ன; ஆனால் “நீ முன்னைய வண்ணமே கொண்டு
அளவாய்” என்ன; “முன்னைய வண்ணம் கூடுமோ?, ஸததபரிணாம
மாய்க்கொண்டு வளருகிறகாலமன்றோ” என்ன; அப்போது “இந்த
லோகத்திலே வளரும் க்ரமத்திலே வளரக்குறை என்” என்ன;
“வளர்த்தி ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ” என்ன; “இனிஉனக்கு தாநம்
செய்த என்பிதாவை வெறுக்குமத்தனை யொழிய உன்னையோ”
என்ன; “தாநம்செய்தவனை வெறுக்கிறதென், (க) ‘ಅಶ್ವತ್ಥಂ ಪುಷ್ಪಂ
ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி’ என்கிறபடியே அவன் தாநத்துக்குப்
ப்ரியப்படாதபோதே நீ ஸங்கரஜாதன், அவனுக்கு நீபுத்ரனுமன்று,
அவனை அறியாதவனாக என்முன்னே தூஷிப்பதும் செய்தாய், ‘நீ
என்னப்பன்’ என்ற வளவு போராதாகான், உனக்கு உத்பாதகனை
வனும் இனி உன்னை ‘புத்ரன்’ என்றங்கீகரியாமல் ஸங்கரஜாதனென்
னே காண் சொல்லுவது”.

இந்த உத்தரப்ரத்யுத்தரங்களுக்கெல்லாம் அவஸரந் தானுண்
டோ? (உ) ஸ்லண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பி
லாரங்கை தோயவடுத்து நிமிர்ந்தன்றோவளர்ந்தது; ஆயிருக்கச்செய்
தேயும்நமுசியோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரமுண்டாகவுமருளிச்செய்தா
ரிதே. சீக்கரகதித்வம தோன்றஸமுத்ரலங்க்கநம் செய்கிறவனுட்பட

னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?” என்ன;
“என்னுடைய பிதாவானவன்உன் னுடையவஞ்சநத்திலே அகப்பட்டு
உன்னுடையபடியொன்று மறிந்திலன்” என்ன; “நான் செய்தது
வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?” என்ன; “வஞ்சந
மன்றாகில் நீமுதப்பட்டவடிவைக்கொண்டு அளவாய்” என்ன; “முன்
னையவண்ணம்கூடுமோ, விகாரியானசரீரமன்றோ” என்றவளவிலும்.

விசேஷித்ததுக்குப் ப்ரஸக்தி முகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (முன்னைய
வண்ணமிய்யாதி).

(க) மந்த்ரப்ரஸ்ரம்-செனள.

(உ) க-திருவ-எக.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, அ-தி, கூ-பா, கண்டகடலும். கஎரு

மைநாகபர்வதத்தோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும்ஸ-லக்ஷ்ம ஸ்த்தூல சரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்பட்டா நென் கையாலே ஸர்வசத்திக்குக் கூடாததுண்டோ?. இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கலாகாஷ்ட்டாதிகளால் பரிகணிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும் இடை வழியில் உபஹாரதர்ஸநம் செய்து போகாநின்றானிறே.

இப்படி கிட்டி நிலேதித்த நமுகியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துஅந்ய சேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் போக்கின பின் பிறே ஆதிராஜ்யஸ-லசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்கையாய்த்து வேங்கடவாணனாகையாலே; அதுதா னும் பலபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோவிலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனாவது-இவரோடேகூடினவிறே.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில்திருமருவு தோன்ற வர வேணுமென்கிறார்.

தான்பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுகியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான திருவபிஷேகத்தையுடைய வனே! திருவுலகளந்த வருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களை அறுத்தபின்பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி) (க) “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமா மலை” என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன் றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனய் நிற்கிறவனே!அச்சோவச்சோ. (அ) மூ.—கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும்

முண்டத்துக்காற்ற முகில்வண்ணவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள [சோவச்சோ.

மண்டைநிறைத்தானையச்சோவச்சோ மார்வில்மறுவனே யச்

வானில் சுழற்றின வந்தரமோ மின்னு முடியனானதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (வாமநாவதார சேஷ்டிதமடைய) என் றதுக்கு வடிவழகாலே வசிகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதியைப் போக்கு கையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. (அ)

(க) தி-வாய்-ந-ந-அ.

..... தருமபாழ, க-ப, அ-தி, கூ-பா, கண்டகடலும்.

ஸ்வா.— (கண்டவித்யாதி) (க) “முந்நீர் ஞாலம்படைத்த முகில்வண்ணனே” என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமலகே மும். (இண்டைச்சடைமுடி ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங்கினஜடை. (ஈசன்) உலகேமும் திரியும் பெரியோனான பிச்சைப்பெருமாள். சாபோபஹதனய்த் திரிந்து பிஷ்நாநம் உளைந்து வளர்ந்து புஜித்து அதுக்காற்றமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில் வண்ண ஓ) “உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை” என்று

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) கண்ணல்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதா யிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிட மெங்கும் பிஷ்நாபுகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணமையாலே இதிலு டைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும் மலையு மலகேமும் தட்டித்திரிந்து பிஷ்நாபுகுந்த விடத்திலும் என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில் வண்ண) ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஓளதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கி லொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓ வென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி) நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடை

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி). கண்டகடலுயித்யாதிக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - ஸமுத்ராதிகளையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதே யென்று அத்தியுத்தி முகேநவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வ்ருத்தகநமுகேநவும் துஷ்பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது (கண்ணலித்யாதி). இரண்டாம் தாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). முந்தின தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி ப்ரதமாந்தமாய், ஆற்றுவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி - த்விதீயாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவநந்தரம் “அந்த பிச்சை” என்று அத்த்யாஹரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

“ஈசன்” என்று ஸ்வாபாவிகமான ஈஸ்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்

(க) தி-வாய்-ந-உ-க.

(இரங்குகொள்ள) இரந்தவனவிலே. “நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை” என்று (க) “அறற்குப் பிச்சை பெய்கோபால கோளரி” என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அஸாதாரண முத்தரையோடே வரவேணுமென்கிறார்.

யனாய் சுஸ்வராபிமானியான நூதரன். இத்தால் - இவனுடைய சுஸ்வரத்வம் தப்பிபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடைய துர்மாவும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) (உ) “**अत्र प्रसूनायः प्रीतिः सुयुधिः सुप्रयुधिः** - தத்நாராயணஸ்யஸ்ரீமாத் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதம்” என்கிறபடியே வருந்தி பிணக்கூஇரக்க. “இரக்கொள்ள” என்று ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) (ங) “**वृष्णप्रसूनानुप्रीतिः कसालं तत्पुष्पप्रदा ! सुषुप्तिं कसालं दायुषं स्रष्टु लघुदंशं यथा - विष्णुप्रसूना तदात् सौख्यं रोणी कपालम् तत्सल्लस्रतथा - स्रष्टु तम् पल्लुतथा यत्तम् स्रष्टु नलपत्तम् तन्म यथा**” என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழி தெரியாதே போம்படி, (ச) “**एतु स्रष्टु क्रुति याल नितैतत्**” என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறைத்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஸ்வரத்வசிஷ்மமானபுரீஷத் ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே! அச்சோவச்சோ.

யாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே “இன்டைச்சடைமுடி” என்றதுக்கும்“சுறண்” என்றதற்கும் பரஸ்பரஸமிப்யாஹாரத்தைக் கடாஷித்து, இது ஓளபாதிகமென்றும், அதவனார்மாறி யென்றும் பலித்தென்கிறார் (இத்தாலினனுடையவித்யாதி). (செங்குருதியாலே) என்றது-சிவந்தரத்தமென்றபடி.

(௫) “**ॐ** சத் சைஸ்வகஞ்சார்ய வ்ஞாநீஹவா ரித் மீ குகூதிஸ்ரவீதா ரா ச்ஞாந் த்ஸ்ரவீஸ்ரவீஸ்ரவீ - ததஸ்தேநஸ்வகம் பார்க்ஸ்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம்; மஹதீஸ்வர தீதாராதஸ்யரத்தஸ்யவிஸ்த்ருதா ” என்றது அதுஸந்தேயம்.

(ரு) மாத்ஸ்யபுத்

கௌ பௌயாழ்வார் திருமொழி க-ப, அ-தி, கூ-பா, கண்டகடலும்.

பார்களில்லை” என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே (க) “ஶக்ஷாஸ்திரேஶ்வரஶ - மோஹஸாஸ்தராணி காரய” என்றது. அத்தாலே அந்தஸாஸ்தர தத்பரரானவர்களை பகவத் ஸங்கல்பாது குணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைநெகிழ்ந்தனையும் ஈஸ்வரத்வம் கூடுமிதே. (ஆற்றாதிர்கொள்ள) பிஷாந்நம்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக்கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்டகாலத்துத் “தானும் வயிற்றிலே ஒருவன்” என்று உண்மெழ்ந்த எச்சிலுக்குச் “சிவன்” என்று பேராவதே?, என்று தன்னுடைய ஸம்ஹாரகர்த்தருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தேஹவிமோசக ஸாபேகஷதைதோன்ற “முகில்வண்ண ஓ” என்றதுக்கிறே மண்டைநிறைத்தது. ஆற்றமைதீர ரக்ஷித்திலனாகில் அரக்ஷகனாகக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது “அத்து” என்கிடக்கிறது. அத்தம், குவும்சாரிகையாய் - அதுதாபத்தைக் காட்டுகையாலும்

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, கண்ட வித்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனய்க் திரிந்து பிணைப்புக்கு (உ) “முடைத்தலையூன்” என்கிற படியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை உளைந்துளைந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையை யுடைய ஈஸ்வராபிமாரியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, “முகில்வண்ண ஓ!” என்று - உன்னுடைய ஓளதார்ய குணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, “இத்தைப் போக்க வேணும்” என்று அர்த்தித்தவளவிலே, “நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை” என்று (ங) “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி” என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். (கூ)

“உண்டத்துக் காற்றா இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ண ஓ வென்று இரக்கொள்ள” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலும்த்யாதி களை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்ற வந்தரம், “திரிந்துபிணைப்புக்கு” என்று பாட்டிலத்த்யாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அதவேத்யாதி). (உளைந்து) துக்கப்பட்டு. (ஜீவித்து) ப(ஷ்)கஷித்து. ... (கூ)

(க)

(உ) இரா-நா.

(ங) தி-வாய்-உ-உ-உ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, க0-பா, துன்னிய. கஎக

இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். (க) “அருளாலளிப்பாரார்” என்ற போதே இரப்பில் அதுபாயத்வம் தோற்றுமிதே. “நாராயண ஓ” என்றாப்போலேயிதே “முகில்வண்ண ஓ” என்றதும். (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. †என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(துன்னியவித்யாதி) (உ) “अनुते ननु-அந்தாவை வேதா” என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் பூர்வோத்தர விபாக (ஈX) ம் தோன்றாமலிதே மறைகையாவது. நித்ய நிர்ந்தோஷ ஸ்வயம் பிரகாசமான வேதங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்ஸினுடைய அபாவத்தில் திமிரம் மேலிடுமாபோலேயிதே துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துலகை மூடினபடி. துன்னுகை - உள்ளிருளும், உலகைச் சூழ்ந்துமூடும் பேரிருள் - புறவிருளையிதே. உள்ளிருளாவது - உத்தரபாக (ஈX)பிரகாசாபாவம். புறவிருளாவது -பூர்வபாக(ஈX) பிரகாசாபாவம். (பின்னித்யாதி) இப்படிவேதங்களும் மறைந்து அந்தரீகதமாயும் பஹிர்க்கதமாயும் இருள்சூழ்ந்து மூடினபின்பு.

மு.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட

மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திடப்

பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்கீங்கவன்

[சோ.

நன்னமதானாயச்சோவச்சோ அருமறைத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) தேஜஸ்ஸினு டைய அஸந்திதாரத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே,கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் கண்காட்டியான வேதம்போகையாலேநெருங் கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோகத்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி) நித்ய மாய் ருகாதி (युक्त) பேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட. (பின்னித்யாதி) பின்பு இந்த

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) பேரிருள் மூடுகைக்கு “மன்னிய நான்மறைமுற்றும் மறைந்திட” என்றத்தைக்கடாக்கித்து ஹேது வை த்ருஷ்டாந்தமுதே அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய் கிறார் (தேஜஸ்ஸினித்யாதி). (கண்காட்டியான) என்றது-ஜ்ஞாநஜநமான வென்றபடி; இதுமறையினுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. “அன்று-அது-அன்

† (பா) வேதப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரம் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்,

(க) தி-உ-ப-உ-உ-உ.

க.அ0 பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப, அ-தி, க0-பா, துன்னிய.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்கள் பழுதறநடப்பது - பாரத வர்ஷத்திலே யாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகு கள் போக (ஃK) ப்ரதாநமாகையாலே “இவ்வுலகு” என்கிறார். இப் படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திரு வள்ளம்பற்றியருளி. (அன்று) ப்ரஹ்மாதிகள் “கண் இழந்தோம், தந மிழந்தோம்” என்று கூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸார விவேக யோக்ய மான ஹம்ஸஸூபியாய், (க) [பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், ஸநகாதிகளுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாக வன்றிக்கே, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே “அது” என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே (அது) என்னுதல். ஆகிறுனென்னோதே “ஆணை” என்கையாலே - அவர் கள் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டித்த மாம்படி வேதாதிகளை உபகரித்த வித்தியா மூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபதத்தில் குறைவில்லை யென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்த தெல்லாம் தம்பேறாக நினைத்து (அச்சோ) என்கிறார். (அருமறையித்யாதி) * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்களாசாஸந மாகையாலே “அருமறை” என்கிறார். “தந்தான்” என்கையாலே - ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; உபதேசஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான * மயர்வற மதிரலம்தாமே பெற்றதென் கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன் றுனொன்னில்? ஹம்ஸஸூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய் * பீதகவாடைப் பிராரூராய், வில்லிபுத்தூரிலினிதமர்ந்த வடபெருங் கோயிலுடையானென்கிறார்.

லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. (அன் றித்யாதி) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாராஸாரவிவேகசத்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே! (அருமறையித்யாதி) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேத த்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. (க0)

னம்” என்றவயமாக்கி, அந்ததச்சப்தத்துக்கு-ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வபாவத் தைத் திருவள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி). ப்ரஹ் மா வேதத்தை இழந்து அதை தலபிக்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரனைச் சரணமடைகை யாலே வேதமே துர்லபமென்று (உன்னையித்யாதி) வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, கக-பா, நச்சுவார். கஅக

அவ.—பதினேரம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ.—(நச்சித்யாதி) நாராயண சப்தத்தில் யோகம்தோன்று நிற்கச்செய்தேயும் “நச்சுவார் முன்னிற்கும்” என்கையாலே ரூபிப்ர ஸித்தி ஸாதாரணம்பாத்தேயமாய்தோன்றுநின்றதிதே. “தன்னை” என்கையாலே-வஸ்துநிந்தேசம். “அச்சோவருக” என்கையாலே ப்ராப்யநிந்தேசம். இதுதான்ஸித்திப்பது - நச்சுவார்க்கிதே. “நச்சுவார் முன்னிற்கும்” என்கையாலே ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம். “அச்சோ” என்கையாலே - அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமான அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) அவ

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை

அச்சோவருகவென்றுச்சியுரைத்தன

மச்சணிமாடப்பு துவைக் கோண்பட்டன்சொல்

நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரை.

(கக)

வ்யா.— (நச்சுவாரித்யாதி) ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாக(ஈX)ம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக்கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணந்தன்னை. (அச்சோவித்யாதி) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால்வந்த ஸைஸவாதுகுணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைதோற்ற “அச்சோவச்சோ” என்றும், ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுக க்ருபாவாகையாலே அவனைப்பெறிலும் இதுதூர் லபமென்று கருத்தாகவுமாம்.

அரு.—பதினேரம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி). “நச்சுவார்” என்று ஆராமாத்ரத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மேத்யாதி). “முன்னிற்கும்” என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்னிற்கையே - நசைக்கு விஷயமென்றுஅருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). “நச்சுவார்” என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்றாமையாலே, அந்தபதத்தைக் கடைக்கித்து “முன்னிற்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்பரான நாராயணனை “அச்சோவருக” என்று சிசுக்களை அழைக்கும் பாசரத்தாலே அணைக்கைக்குஅழைக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்தினித்யாதி). (சைசவாதுகுணமாக)என்றதுக்கு (யசோதைபிராட்

க.அ.உ பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, அ-தி, கக-பா, நச்சுவார்.

னுடைய அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலும், அவனுடைய புத்தவ்
சிபந்தமான அபிமானத்தாலும் யசோதைப்பிராட்டி சொன்ன ப்ர
காரத்தையும் தம்பேறுகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்தரை
யாலும், திருத்தோள்களாலும் தடமுடையதிருமார்பிலே அணைக்க
ப்ராத்திக்கிறதற்கு ரூடிப்பேர்-அச்சோவிதே.

(மச்சணி மாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்) (க) “நீணிலாமுத்
தம்” என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு
டைய திருமானிகைகளென்னுதல் ; வடபெருங்கோயிலுடையான்
தான் கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் பக
வத்பரத்வமும் பாகவதஸீமையும் தோற்றுகிறது.(உ) “நாட்கமழ்ப்பூம்
பொழில் வில்லிபுத்தூர்” என்றருளிச் செய்ததையிதே “புதுவை”
என்கிறது. ஆக “புதுவைக்கோன் பட்டன்” என்று - திருமானி
கைக்கு நிர்வாஹகரானஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது-
பட்டனாய், ஸத்யவாதி யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவ
ருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய பா(ஈ)வ பந்தமில்
லையேயாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அந்ய
பரதை அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) (ங) “ஆண்மின்கள் வானகம்”
என்கிறபடியே மேல்காலதத்வமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற
பரமபதத்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். “ஆச்சுஉரைத்
தன்” என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச் செய்த

“வருக” என்றும் தாயானயசோதைப்பிராட்டிசொன்னபாகரங்களை.
(மச்சணியித்யாதி) பலநிலமான மாடங்களுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூ
ருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்
செய்தவறித்தை. (நிச்சலும்பாடுவார்) ப்ரீதியுத்தராய்க்கொண்டு
போக (ஓக்) ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலதத்வமுள்ளதனையும்
பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்

புசொன்ன) என்றத்தோடந்வயம். (பலநிலம் என்றது)-க்ருஹத்தின்மேல் க்ரு
ஹம். “பாடுவார்-நிச்சலும்-நீள்விசும்பு ஆள்வர்” என்றந்வயித்து அருளிச்
செய்கிறார் (ப்ரீதியுத்தராயித்யாதி). “நிச்சலும்” என்றதினர்த்தம் (காலதத்
வமுள்ளதனையும்) என்றது. ஈஸ்வரனன்றோ நீள்விசும்பாவ்வான், இவர்களா

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சு-ப, சு-சி, வட்டுப் ப்ரவேசம். சு-அ-ந.

தொழிய த்ரிபாத்வியுதி பார்பெல்லாம் பார்ப்தியோடே நியமித்
தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்வா.—வட்டு நடுவின்ப்ரவேசம்.—கிழே “அச்சோவச்சோ”
என்கிற வ்யாஜத்தாலே (க) “ಯಸ್ಯ ರಾಸುಂಘ್ರೇಣ - யஸ்சಾರಾಮநಭಸು
ಯேತ್” என்கிற குறை தீரத் தம்முடைய அபிதிவேசமும், அவனு
டைய ஸௌஸீல்யமும், அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இவ்விமல்
(க) “ಯಸ್ಯ ರಾಸುಂಘ್ರೇ - யஞ்சராமிநாநಭಸுயதி” என்கிற குறைதீர
பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகலபோக(ಭೃಗು)த்துக்கும் தாங்
களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
வட்டுப் ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்ந் திருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி-, இவனு
டைய சைசவாதுகுணமாக முன்னே ஓடிவந்து மேல்விழுந்து அணை
த்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு “அச்சோ”
என்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும், அதுக்கு அநுகுணமான தன்
னுடைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணு
மென்று அவனை அபேக்ஷித்து, அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தபடியை,
எக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்தயாதி). நியமுக்தே
ஸ்வரர்களுடைய அபிப்ப்ராயத்தாலே (உ) “பொன்னுலகளீர்” இத்யாதிப்ப
டியே கைலபோக(ಭೃಗು)த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே (ங) *
ஒழிவில் காலமித்தயாதிப்படியே கைலகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷி
க்தராவர்களைன்னவுமாம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—வட்டு நடுவின்ப்ரவேசே. (ஹஸ்த முத்ரையாலும்) என்றது
அச்சோ வென்கிற உக்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கைக்
(க) ரா-அயோ-க-எ-சு. (உ) தி-வாய்-சு-அ-சு. (ங) தி-வாய்-ந-ந-சு.

கஅச-பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, வட்டுநடுவே.

அவனுடைய அபிரிவேசத்துக்கும், ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கும் ஸௌசில்யத்துக்கும் தாம் விஷயமான படியை “புறம்புல்குவான்” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத் துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவ தான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்ரத்திலே மஹார்க்கமாயிருப் பன சில முத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதா தம்முடைய ப்ரேமாதுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அதுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப் பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டதரஸத்தையும் அதுபவிக்கவாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படி செய்ய, அவளனுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத் தையுடையதாம், அந்தசேஷ்டதத்தை அதுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையும் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்” என்று பலகாலம்பேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தர்ஸித்து ப்ரீதராயதுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். *.

பூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநுனையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல்

சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கவென் [வான் குட்டன்வந்தெண்ணப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனெண்ணப்புறம்புல்கு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலரத்நவட் டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டி

தருபபான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச்சொன்னபடி. (அவ்வளவும ல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதிகமானவென்றபடி; மேன்மை யும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்தவராகையாலே ப்ரேமாதிச்யமென்று திருவு ன்ளம்.

அநு.—முதற்பாட்டு (வட்டித்யாதி) “மாணிக்கமொட்டு” என்றுமேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி நிறத்தாலும் (நீலரத்ந வட்டின் நடுவே

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, கூ-தி, க-பா, வட்டுநடுவே. கஅரு

மர்போலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப் பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாராதல்; நீலரத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து மாணிக்க மொட்டென்கிறாராதல். “வட்டு” என்று-நீலக்கழல். (க) “கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்” என்று திருப்புவியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக “கருமாணிக்கமலை” என்றுநீலபர்வதத்தையருளிச் செய்கையாலே நீலமாணிக்க மொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை-அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி, - ராஜகோஷ்டடியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக “சைசவாவஸ்த்தையைப் பேசினபடியென்” என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் “இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப்படும்தாகவிரந்ததோ” என்ன; அத் தைக்கேட்ட ப்ரஸாதவிடைக்காரன் (உ) “அதிர் முகமுடையவலம் புந்ருமிழ்த்தி” என்கிறபாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றோவென்ன; அத் தைக்கேட்டு ராஜா “அங்ஙனே கொடுவென்றான்” என்று. (என்குட்டனித்யாதி) என்மகனென்றாப்போலே, என்குட்டனென்கிறார். (என்னைப் புறம்புல்குவான்) என்முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; கட்டிக்கொள்கிறா நென்கிறாராதல். அவன் இவர் திருமால்வை விரும்பினாப்போலே, திருமுதுகையும் விரும்பினானே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்களாசாஸனம்செய்வது. அல்லாத போது (ங) “உடம்பினால் குறைவிலமே” என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிர்தன்) ஸுலபன். (க)

ஹுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது-நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. (சொட்டித்யாதி) உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. “சொட்டுச் சொட்டு” என்கிற விதுஅநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி) என்பிள்ளை வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிர்தன்) ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது-தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேகழிக்கை. அன்றிக்கே, புல்கு என்றது. இத்திருமொழி ப்ரவேசத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகுணமாக ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து யோஜநாத்நம் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-க-க. (உ)ச-எ-ந. (ங) தி-வாய்-ச-அ-க.

கஅசு பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப கூ-தி, உ-பா, கிண்கிணி.

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நானாவான திருவாபரணங்க ளோடே வந்து அபேக்ஷித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை நாணிலே கிண்கிணி யைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி, கையினில் கங்கண வார் என்றது - புல்குகிறவனென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது, (க) “ஆழிப்பிரான்புறம்புல்கிய” என் கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். (க)

மூ.—

கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் துடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து [சுவான்
என்கண்ணென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப்புறம்புல்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை யிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி.

*உய்யவுலகுதொடங்கி அபேக்ஷித்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டு வர, இப்படி ஸ்வரூப கீர்த்தநமாக அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதெ ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதாழிப்பிரானித்யாதி).

அவன்றனே வந்துபுறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலேநிர்ஹேது கமாகப் புறம்புல்குவெனன்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம் அதிஸ்வரஸமெ ன்று கருத்து. இப்படியாகில் *துடர்சங்கலிகை நிகமத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேக்ஷியாமல் தளர் நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அங்குதளர்நடைநடவா ளே” என்று பவிய்யதர்த்தமாகப் பார்த்ததைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக் கையால் அப்படி கொள்ளக் கூடாமையாலே அபேக்ஷித்ததாகவே கொள்ள வேணும். இந்தத்திருமொழி ஸாதாரணமாக விருக்கையால் இந்தஸ்வாரஸ யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தினயோஜனைக்குப் பரகரண ஸ்வார ஸ்யமென்று திருவுள்ளம். ... (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) “கிண்கிணிகட்டி - கையினில்-கிறிகட்டி” என்றவயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருவரையிலே யித்யாதி). (உ) “சுருதம் ச்ருதம் - கங்கணம் கரபூஷணம்” என்று கையிலாபரணமாகில் கிறியென்றத்தோடு பெளருகத்தயம் வருகையாலும்,

(க) க-க-கௌ.

(உ) அமரகோசம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, கிண்கிணர். ௧௮௪

மிட்டு, திருத்தோளிலே சடகவளை சாத்தி, கழுத்தில் துடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாபரணத்தைச் சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணத்தன்னுடைய சவாத்தாலே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அதுகத்தமான திருவாபரணங்களை யும் கூட்டி, “கணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்து நான் அறிபாயிடுமின்னே நடந்து வந்தென்னுதல். “அத்து” சாரிகை. என்கண்ணென்னைப் புறம்புலஞவான்; ஸுலபன். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ஆன்ற பக்ஷபாகம் தொன்றவந்து புறம்புலகவேணுமென்கிறார்.

(கிறி) சிறுப்பவள வடம். (கங்கணமித்யாதி) திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற ஆபரணத்தைச் சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணத்தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அதுகத்தமான திருவாபரணங்களை யும் கூட்டி, “கணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரியை. (சதிராநடந்துவந்து) நானறிபாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு ஸுலபனாவன், என்னைப் புறம்புலஞவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புலஞவான். (உ)

தனித்துக் கீழும்மேலும் ஒரோ அவயவங்களுக்கு அலாதாரணமான ஆபரணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்வளையிட்டு என்று). நாலேச்சொல்லி இவற்றை கொ (நீ)ணமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாபரணத்தையாதி). நாலேச்சொல்லுகிறது * செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாபரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். “தன்கணத்தாலே” என்றவிடத்தில் “தன்” என்றத்தை ஆபரணமாகி, “ஆலே” என்றத்ருதீயையை (ஒடே) என்றத்ருதீயையாக்கி, அர்த்தமருளிச்செய்து, “தன்” என்றத்தைக்ருஷணவிஷயமாக்கி “என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டே” என்றத்தயாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாத்ர மருளிச் செய்தோ (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அழகிதாக நடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாற்பரியம்—இவர்தம்புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அதுப்பீத்துத் தனக்குச் சொல்லில் அதுபவிக்கலாமென்று. ... (உ)

கஅஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப, க-தி, க-பா, சுத்தக்கதித்து.

ஸ்வா.—(சுத்தவித்யாதி) அஹம்மமதைகளாலே “உனக்கு” “எனக்கு” என்றுபிணங்கும்படி மிகவும்திக்குந்து மிகவும் பெரிதாய் கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாதே, தனக்கு பந்தா(ஈஸ்வர)மூண்டு-நூறு ராஜாக்கள் ப்ராதாவாகவுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம்பாந்தலைவன் ; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆள

மு.—சுத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்

ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு ண்ணதுமண்ணுள்வான் .

கொத்துத்தலைவன் குடிக்கெடத்தோன்றிய [புல்குவான்.

அத்தன்வந்தெண்ணிப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென் புறம்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுத்தவித்யாதி) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு, எனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைஸ்வர்யத்தை. சுதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, “தக்கத் தடித்து” “பக்கப்பருத்து” என்னுமாபோலே, சுத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைஸ்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி) பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணுள்வான்) பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.

(கொத்துத்தலைவன்) துஸ்ஸாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு ப்ரதாநு

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (சுத்தவித்யாதி) “சுத்த” என்றதுக்கு- பிணங்கும்படியென்றத்தமாய், அத்தை ஸஹைதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). பிணங்குகை-விவாதம்பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது- ஸம்ருத்தமாயிருந்த வென்றபடி. “सुखं कृतं नृणां सुखं - மஹதாம் குபேராதிநாமைஸ்வர்யம்” என்றும், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே மஹத்தம் பா(து)வப்ரதாநநிந்தேசமாய், அதின்மேலே, “विप्रीक्ष्य”என்றிதது லுப்தமாய், மத்த்யமபதலோபஸமாஸமாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றாகவுமாம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (மஹதைஸ்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்றுகில் மஹைஸ்வர்யமென்று சொல்லவேண்டியுறும். “ஒத்து” என்றும் “பொருந்திக்கொண்டு” என்றும் அர்த்தத் புருத்தமாகையாலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகளுபேண்பேதம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களானவித்யாதி).

(நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு ப்ரதாநாயிருந்துள்ள) என்றது-இஷ்டப்ராப்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப,க-தி,ச-பா, நாந்தகமெந்திய. கஅக

வேணுமென்று பாரித்தவனுடைய (குடிசெட) குலம் நசுக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி) “பார்த்தஸாரதி” என்று ப்ரஸித்தமாம்படி. தோன்றிய என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் வந்து (ஆயர்களைப் புறம்புல்குவான்) இடையர்க்கு நியந்த்ருத்வத்தாலே நியாமயனான மேனாணிப்பையுடையவன்; அன்றியே, கதித்தல்-கோபமும், பொருமையுமென்னவுமாம். (க)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. மேன்மைதோன்றவரவேணுமென்கிரார்.

ஸ்வா.—(நாந்தகமித்யாதி) திருக்கும்றுடைவான். (க)“சார்ங்கவில்” என்னுமாபோலே, “நாந்தகம்” அஸாதாரணமானவான். (ஏந்திய) பூவேந்திடுப்போலே. (நம்பிசரணித்யாதி) ஸௌர்யாதி குணபூர்த்தியை யுடையவனே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்

யிருந்துள்ள தூர்யோதனுடைய. (குடிசெட) குலமாகநசுக்கும்படி, (தோன்றியவித்யாதி) (உ)“ഘൃണാദിபுஷ்பாദിபுஷ்பாദிபுஷ்பாദி - பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சலாரதிம் ஸர்வலோகலாக்ஷிசம் சகார” என்கிறபடியேபார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டுப்ரகாசகனான ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். (ஆயர்க ளித்யாதி) கோ(நீ)பர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (க)

ழ.—நாந்தகமெந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்செயற்காகித் தரணியில்

வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர் [ம்புல்குவான்.

ஊர்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான்உம்பர்கோனென்னைப்புற

ல்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) நாந்தகமென்னும்

பேரையுடைத்தான திருக்கும்றுடைவானே, ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸுறையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திடுப்போலே திருக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்கூர்ப்பூர்ண னாயிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. (தாழ்ந்தவித்யாதி) ப்ர

த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக்கடவனுயிருந்துகொண்டு, ஸ்ரேஷ்ட்டனாவனென் றபடி. (ப்ரகாசகனான) என்றது - ஸ்வார்த்தே(ஃ)கப்ரத்யயமாய், ப்ரகாஸ னான வென்றபடி. இப்பாட்டிலும் கீழ்மேல்பாட்டுக்களிலும் “என்னைப்புறம் புல்குவான்” என்றிருக்கையாலே “என்புறம்புல்குவான்” என்றதாக்கும் ஆது ஸுப்யஸித்த்யர்த்தமாக (என்னை) என்றது. (உ)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) (திருக்கும்றுடைவானே)

(க) ரு-ச-ச.

(உ) தோபாஷ்யஅவதாரிகை.

ககர உபாயாவதவா திருமொழி, க-ப, கூ-தி, னு-பா, வெண்கலம்.

செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், துர்யோதனபக்ஷபாதிகளாய்நின்றவர்கள் உளைந்திடுமபடியாக. (விசயனித்யாதி) அந்த வர்ஜுநனுடைய வழகிய தாய் திண்ணியதான தேரை ஓட்டம் கண்டவளவிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயே உம்பர்கோனானதும். (ச)

அவ.—வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (வெண்கலமித்யாதி) திருவரையிலே ஜாத்யுசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி) திருமுடியிலே பீலிகளைச் சாத்தி, பதம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்த்யத்தையுங்கண்டு “நாம் இனிஜீவிகையென்ப தொன்றுண்டோ?” என்று நெஞ்சுருக்கும் படியாக. (விசயனித்யாதி) அர்ஜுநனுடையஅழகியதாய்த்திண்ணியதானதேரை, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்பறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி)இப்படி துவர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபா(ஈஹ)ரத்தைப்போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுனவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். (ச)

ஸ்வா.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக்

கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்

பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு [புல்குவான் மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமநென்னைப்புறம்

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) வெண்கலத்தாலே பண்ணின் பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி) பலபீலிக்கண்களையு என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. “வேந்தர்கள் உட்க” என்றதுக்கு “தருஜயர்க்காகி” என்றத்தையும் “திண்டேருந்தவன்” என்றத்தையும் கடாஷித்து அத்தைஹேதுவாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமியிலித்யாதி). (உருக்கும்படியாக) சிதிலமாம்படியாக. ... (ச)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) “பத்திரம்” சொட்டைக் கத்தி. “பல-கண்-பெய்தகருந்தழை” என்றவயித்து அர்த்தம் (பலவித்யாதி).

பெரியாழ்வார்திருமொழி, க-ப, கூ-தி, தி-பா, வெண்கலம். ௧௯௧

(கருந்தழை) பீலிப்பிஞ்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் கண்களுமிறே சாத்தாவது. (சு) * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்நாபஹாரியிறே. (கண்) பீலிக்கண்; அன்றிக்கே “கருந்தழைக்கா” என்று சொல்லிலே கூட்டவுமாம். அப்பொது பெரியகழைக்கா வென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல், இப்படியிருக்கிற காவின் கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி) பண்கள் பலவாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபாடிச்சாத்த. (உ) “சூட்டினென்சொன்மலை” என்னுமாபோலே. (கூ) “सङ्क्षेपेणैव” - ஸங்கைஸ்ஸுரானாம் திவிபூதலஸ்த்தைஃ” (சு) “திசைவாழியெழ” (பண்டித்யாதி) மஹாபலி பக்கலிலே வாமநருபியாய் அபேக்ஷித்த காலத் மிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிழலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இடுதலாய், அத்தையிட்டுச்சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. (கருமை.) பெருமை. (தழை) குடை. அதை, “கா” என்கிறது-பீலியினுடையதழைவால்வந்தகுளிர்த்ததியைப்பற்றி; அன்றிக்கே, “கண்பலபெய்து” என்றுபாடமானபோது, “கருந்தழை-கண்பலபெய்து” என்றுஅவயித்து-பலபீலிக்கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை-பீலிப்பிஞ்சம், கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக்கண்கட்டுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியிறே. (காவின்கீழ்) இப்படிக்கொத்தஅலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி). (கூ) “सङ्क्षेपेणैव” - ஸங்கைஸ்ஸுரானாம்” என்றும் (சு) “திசைவாழி யெழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குக்கள்தோலும் அதுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸனம் பண்ணஇசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி. (பண்டித்யாதி) மஹா பலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்றப் பெற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் (பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். “பெய்த” என்று தழைக்குவிசேஷணமாக முந்தினபாடம். பாடாந்தரம் “பெய்து” என்றுல்பந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்) மயிறேகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம் (தலையிலேயித்யாதி). “மண்பல” என்றதுக்கு “மண்” என்று - பலலோகங்களென்று, இவற்றைக்கொண்டானென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). ... (கூ)

(க) ரா-அ-ஈ-உக. (உ) க-திருவ-க. (கூ) (சு) தி-வாய்-எ-ச-க.

கக௭. பொய்யாழ்வார் திருமொழி, க-ப,க-தி, சு-பா, சத்திரமேந்தி.

திலே பதினாறு லோகங்களை யு மளந்து கொண்டவன், த்ரிவிக்ரமாப
தாரம் தொன்று நிற்கச் செய்தேயும் வாமநவேஷத்திலேயேறே திரு
வுள்ளமுற்ற் ருந்தது. (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தே
புறம் பாரளந்தானென்று த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பின்ராட்டினபடி.

ஸ்வா.— (சத்திரமித்யாதி) மௌஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணஜிரமும்,
திருக்கையிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்விதீயமான வாமந
வேஷத்தையும் கொண்டிறுமஹாபவியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே
சென்று புக்கது. அத்விதீயமான ஓளதார்ய குணத்தையுடையனும்,

திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்)
அளப்பதற்கு முன்னே ஓர்க்கைக்கு வாமநனைவன், என்னைப் புறம்
புல்குவான். (௫)

பு.—சத்திரமேந்தித் தனிமொருமாணியாய்

உத்தரவேதியில்நின்ற வெருவனைக்

கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட [வான்.

பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்கு

ப்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). சத்ரத்தையும் கை
யிலே தரித்துக்கொண்டு, அஸஹாயனாய், க்ருஷ்ணஜிரமும்யஜ்ஞோப
வீதமும் மௌஞ்சியுமானவிநீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும், அத்
விதீயமான வாமநனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று.
(உத்தரவித்யாதி). அத்விதீயமான ஓளதார்யகுணத்தை யுடைய

அற.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). (சத்ரத்தையும்) என்றச(சு)கா
ரம் க்ருஷ்ணஜிராதிக்களையும் ஸமூச்சயிக்கிறது. “தனி” என்றும் “ஒரு” என்
தும் அர்த்ததஃ புரருத்தமாகையாலே “அஸஹாயமாக” என்றும், “அஸத்ருஸ
மாக” என்றும்விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அஸஹாயேத்யாதி). *மாணிபத்
தையும் “பத்திராகாரன்” என்றபத்தையும் கடாக்கித்து, அஸத்ருஸாதையை
உபபாதிக்கிறார் (க்ருஷ்ணஜிரமித்யாதி). மேலே “உத்தரவேதியில்” என்றி
ருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. “உத்தர
வேதியில் நின்றஒருவனை” என்றுயதாஸ்ருதமாகஅர்த்தம் சொல்லுமளவில், யஜ்
ஞகால ப்ரயுக்தமென்று தோன்றுகையாலே ஸோபாதிகமாமென்று திருவுள்
ளம்பற்றி, “நிருபாதிம் ஓளதார்யகுணம்” என்றுதோன்றுகக்காக “ஒருவனாய்
உத்தரவேதியில் நின்றவனை” என்றநவயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அத்வி

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, ஆய்ச்சியன்று. ௨௦௧

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி)வேய்த்தடந்தோளியானவாய்ச்சி. “ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்” என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை. (விட்டுசித்தன்) அவன் சொல்லியசொல்லை அவன் சொன்னவன்று கூடநின்றபுப்போலே தாமும் “புல்குவான்” என்றுப் பார்த்தித்து. அவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமாய்தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை. விட்டுசித்தன் ப்ரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழிவை ஈரார்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன்மக்களையும்பெற்று, அவர்கள் மங்களாசாஸனம்பண்ணக்கண்டுமகிழ்வரென்கிறார். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றது-ஃஅரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது-ஸாபிப்ராயமாகவென்றபடி. “வாய்த்தமக்கள்” என்றது-புத்ரர்களை. “நன்மக்கள்” என்றது-சிஷ்யர்களை. ப்ரத்யயத்

மூ.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய

வேய்த்தடந்தோளியொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து

ஈத்ததமிழிவை ஈரார்தும்வல்லவர்

வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே.

(௧௦)

வ்யா.—(ஆய்ச்சியித்யாதி) வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்ப்போலையாய்ப் பெருத்திருந்துள்ளதோள்களையுடையனானயசோதைப்பிராட்டி. (அன்றித்யாதி). அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுகுணமாகத் தன்னைப்புறம்புல்கி ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. (விட்டுசித்தனித்யாதி). பெரியாழ்வார் தக்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய்,அதுதன்னைஎல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய்,ஸர்வாதிகாரமானத்ராவிடமாயிருக்கி இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். (வாய்த்தவித்யாதி). ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மங்களா

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துணதை. “தடம்” என்றதின்ர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள) என்றது. “புறம்புல்கியப்ரஜையைச் சொன்ன சொல்” என்று அத்தயாஹரித்தந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). “ஈத்த” என்றதின்ர்த்தம் (அது தன்னையித்யாதி). (அதுதன்னை) என்றது - யசோதை சொல்லை யென்றபடி. “மகிழ்ந்து சொல்ல வல்லவர்கள்” என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி).

(௧௦)

௨.௦௨ பெரியாழ்வார்திருமொழி க-ப, கூ-தி, ௧௦-பா, ஆய்ச்சியன்று.

திலே சிஷ்யர்களுக்குப் ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டிறே. (க) “புத்ரஃ புத்ரந்ஸந்தயஜ்ய” என்றது - காரணகார்யபாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. அது தானறிந்த மாத்ரமிதே. இங்கு கார்யகாரண பாவஸம்பந்தமாகை மாலே உபாதேயமாமிதே. தா (ஈ) த்வர்த்தத்தால் வந்தரக்ஷயத்வம் சதுர்த்திதோற்றினூலிறே தோற்றுவது. (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சாஸநம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால்வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். (௧௦)

—o—o—o—

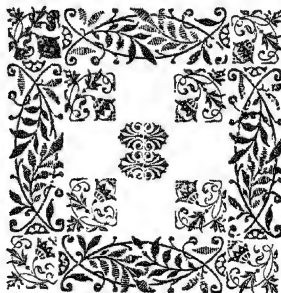
பெரியஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

—+—+—+—

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து,

முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம் பத்து முதல்திருமொழி
மேச்சுது ப்ரவேசம்.

மேச்சுதுப்ரவேசம்.—ஆழ்வார்களிலே சிலர் தாங்களும் யுவ
திகளாய், பிராட்டிமார வஸ்தையையும்பாவித்து அவனையும் பஞ்ச
விம்ஸிதிவார்ஷிகனான யுவாகுமாரனாக பாவித்தால் பிறக்கக்கடவ
ஸர்வாங்க ஸம்ஸலேஷத்தை, தம்மைமாதாவாக பாவித்து அவனு
டைய நீர்மையைஸ்வரூபமாக்கி, அத்தாலே அவனைத் தமக்குப்புத்ர
னாக்கி, அவனுடையமேன்மையைகுணபாவமாக்கி, அவனுடையஅவ
தாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்ற நின்ற சைஸவாவஸ்தையை யசோ
தைப்பிராட்டி முதலானார் அநுபவித்தப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கி*
வண்ணமாடம் துடங்கி அநுபவித்துக்கொண்டுபோந்து, “அச்சோ”
என்றும், “புறம்புல்குவான்” என்று மிரண்டு திருமொழியாலும்
ஸர்வாங்க ஸம்ஸலேஷத்தைப் பெற்றாராய் நின்றார்மீழ். இதில்
அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சி காட்டி விளை

அவ;—கீழிரண்டு திருமொழியிலும் - “அச்சோ” என்றும்,
“புறம்புல்குவான்” என்றும்அவன், ஸைஸவாநுகுணமாக ஓடிவந்து
மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க
வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி
செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே, அந்த சேஷடி
தங்களினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்
படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியரானார்;
சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்
தின் மெய்ப்பாடுதோற்ற அவன்ஆசரித்தத்தை, தத்காலத்திலுள்ளார்

அந்.—மேச்சுதுப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியிலும், முன்னேய
ணைக்கை, பின்னே யணைக்கையாகிற அவாந்தரார்த்த பேத (நீட்ச)முண்டானா
லும் அணைக்கையாகிற ரஸம் ஒன்றாகையாலே அவற்றை ஒரு பேடிகையாக்
கிக்கொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணஸங்கத்யர்த்தம் வருத்தகீர்த்தநம் செய்தருளு
கிறார் (கீழித்தயாதி). (தத்காலத்திலுள்ளார்)என்று ஸாமான்யமாக வருளிச்செய்
கையாலே-யசோதை முதலான நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளார் ரெல்லாருமென்றபடி.

உரச பெரியாழ்வார் திருமொழி உ-ப க-தி, க-பா, மெச்சு துசங்கம்.

யாடி எஸிப்பித்த நிஷ்ப்ரியோஜனவ்யாபாரத்தைத் தமக்கும் அவன் காட்டக்கண்டு அதுபவித்தாரென்னுதல்; அன்றிக்கே(க) “பண்டவன் செய்த கிரிடை” என்கிறபடியே அக்காலத்திலே தாமும் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே அதுஸந்தித்தாரென்னுதல்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சுதித்யாதி) “ஆஸ்ரிதபரதந்தான்” “பாண்டவபகூபாதி” என்று இரண்டு திறத்திலுள்ளாரும் விஸ்வஸிக்கும் படியாக முன்னேதெளிவித்து ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு இடத்திருக்கையை நிரூபகமாக்கினவன். திருக்கைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் நிரூபகமாகையன்றிக்கே, திருக்கை நிரூபகமாகையால் விஸேஷண நிரூபகம் குணபரமாகையாலே மாறியருளிச் செய்யவு ராதுபவித்து ஹ்ருஷ்டாயிப் பேசினாப்போலே பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தக்காலம்போலே தாமும் அதுபவித்துப்பேசிறுஷ்டராகிறுத்திருமொழியில்.

மூ.—மெச்சுதுசங்கமிடத்தான் நல்வேயுதி

பொய்ச்சுதித்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்

புத்தூர்பெருதன்று பாரதம்மைசெய்த

[ன்.

அந்நூலுண்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்ற

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சுது சங்கமிடத்தான்) “ஆஸ்ரிதபரதந்தான்” “பாண்டவபகூபாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலேயுடையவன். “மெச்சு” என்கிறவிது, “மெச்சு” என்று கடைக்குறைத்த லாய்க் கிடக்கிறது. மெச்சு ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல்-கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வரிதான் ப்ரதிகுலர் மண்ணுண்ணும் படியும், அதுகலர்வாழும்படியுமாயிறே யிருப்பது. (உ) “यस्यैवाङ्गं बलवन्निष्ठम् ! तैवाङ्गवद्भूषणं यौगन्धेयस्य नातेन तैव्यारामं बलवन्नातिरज्यायत, तैव्यारामवत्ருते तेजो प्रलभ्यतेऽसौ योकिताम्.” என்கிறபடியே. (நல்வேயுதி).

அரு;—முதற்பாட்டு. (மெச்சுதித்யாதி). பாஞ்சஜந்யத்வரியைக் கேட்டவாதே கொண்டாடும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யேத்யாதி). (என்கிறபடியே) என்ற துக்கு, (வாழும்படியுமாயிறே இருப்பது) என்றத்தோட்வயம். க்ருஷ்ணனுக்கு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, உ-ப, சு-தி, சு-பா, மெச்சுத் துசங்கம். ௨௦௫

மாமீறே. (நல்வேயுதி) ப்ராஹ்மணர்க்கு சிகாயஜ்ஞோபவீதாதி களும் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளும் விசேஷண நிருபகமாமாபோலே, கோபகுலத்துக்கும் குழலும் குழலுதுகையும் நிருபகமாயிறேயிருப் பது. ஸ்வரூபநிருபகத்திலும் விசேஷண நிருபகம் ப்ரதாநமாகை யாலே “நல்வேய்” என்கிறார்.

(பொய்ச்சுநிலித்யாதி). சூதுபோருகைலீலாரஸமாத்ரமன்றிக் கே, அதுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு துர்யோதநாதிகள் பராதர்த்த சிந்தனை செய்கையாலே “பொய்ச்சுது” என்கிறார். துர்யோத இதிறே அவதாரத்துக்கதுருணமான நிருபகம். அதுகூலர் வாழும் படி நல்லகுழலை ஊதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது -(ச) “நன் னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து” (௨) “மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்” இத்தயாதிப்படியே தன்னு டைய ந்வந்யாலே சேதநாபசேதந விபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றுகை. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலுமிரண்டும் இவ்வவதாரத்தில் கை தொடனாயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், (௩) “ஆநிரையினம் மீனக்குறித்தசங்கம்” என்றும், (ச) “கேயத்திங் குழ லுதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(பொய்ச்சுதில் தோற்ற) க்ருத்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தைபுயம் இழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகா திறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. (பொறையுடை

(௫) “^{ஸ்ரீ}தந்த்ரீக்ஷணாஸி-ஸ்ரங்கச்சக்ரகதாபாணே” என்கிறபடியே சங்க்கத் தையே நிருபமாகச் சொல்லவமைந்திருக்க, “நல்வேயுதி” என்று, வேணுவை யிட்டு நிருபிக்கலாமோவென்ன வருளுகிறார். (இதிறேயித்யாதி). சேதநரை ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (நன்னரம்புடையவித்யாதி). (நன்னரம்பு)-நல் லநரம்புகளையுடைத்தானவீண யென்றபடி. அசேதநங்களை ஈடுபடுத்துகைக் கு ப்ரமாணம் (மரங்களித்யாதி). (கைதொடனாய்)-கைவிடாதேயென்றபடி. உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் (பசுமேய்த்தித்யாதி).

“பத்தூர் பெருதவன்று பாரதம் கைசெய்தவத்துதன்” என்றபதத்தைக் டாக்ஷித்து அதுக்கதுருணமாகத் “தோற்ற” என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (க்ரி த்ரிமமான வித்யாதி). அட்டத்தில் தோற்ற மாத்ரமேயாகில் க்ருஷ்ணன் தூதுபோக வேண்டாவிதே. சூதிலே தோற்றால் இவர்களுக்குப் “பொறை

(ச) பெரி-தி-௩-சு-௫. (௨) பெரி-தி-௩-சு-௧௦. (௩) பெரி-தி-௩-சு-௩.

(ச) தி-வாய்-சு-ச-௨.

(௫) பார-ஸபா-சுசு-சக.

உ0௬ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, சு-தி, சு-பா, மெச்சு துசங்கம்.

நாதிகள் இவர்கள் ஸர்வஸ்வமும் அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களுக்கமை ஒன்றும் அபஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாதிருந்தது. தாம் புத்ராதிசுருக்கு இத்தனையுமுடைமையாய்க் கிடக்கையாலே “பொறையுடைமன்னர்” என்று இவர்களுக்கு நிரூபகமாய்க்கிடக்கிறது. இதொழிந்த ஸர்வஸ்வமும் க்ருத்ரிமத்தாலே அபஹரித்துக் கொள்ளுமதொழிய, இந்தப்பொறையை இவர்கள் பாராத்தித்துக் கொடுத்தாலும் இந்தச் சரித்தோடு கைக்கொள்ள மாட்டார்களிற அவர்கள்.

இந்தப்பொறைதான் இந்தத் தம் புத்ராதிசுருக்கு உடைமையாயிற்று இவர்கள் அக்வேஷத்தோடே போகையாலேயிறே. த்ருதராவ் டரன், இவர்கள் பக்கல் பொறையைப் பரிசுப்பொருளை “தம் புத்ராதிசுரு போகிற வளவில் விக்குதராய்ப் போனார்களோ?” என்று கேட்க, “ஹர்ஷத்தால் வந்தவிக்குதியொழிய, அவர்கள் பக்கல் க்ரோதவிக்குதி கண்டிலோம்” என்ன; “என்பிள்ளைகளிலும் ஒருவராகிலும் சேஷிக்கும்படியாக அழன்று வாய்விட்டுப் போய்த்திலனே மஹாபாபி” என்று னிறே. புறக்கண் கெட்டாப்போலே உட்கண்ணும் மறைந்த படியாலே. துர்யோதநாதிகளுக்கு ராஜ்யப்ராப்தியில் தாயவிபாகத்தால் உடைமையான தேசமும், இவர்கள் பக்கல் அபஹரித்த தேசமும் அவர்கள் கொடுத்தாலும் இவர்கள் க்ருத்ரிமத் தோல்வி ந்யாயத்தாலே அநுவர்த்தித்தாலும் கொள்ளார்களிறே. இதுவென், மன்னர்க்காய்) அவர்கள் செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், க்ரோதவிக்குதியினறிக்கே க்ஷமையையுடையாராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கும் தனையல்லது, இவர்கள் க்ஷமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே “பொறையுடைமன்னர்” என்று-பொறையை இவர்களுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறது. (மன்னர்க்காய்) (க) “यस्यैव हि चन्द्रो व सप्तपैङ्गवाङ्ग- यस्य मन्त्रीस कोपतास षोडशसुखजगत्तन्त्र” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்கொண்டு பரதந்தானம்.

யுடை” என்று சொல்லப் படுகதியே தென்னவருள்கிறார் (அவர்களிட்யாதி). “ஆய்” என்ற தினர்த்தத்தை ஸப்ரமாண முப்பாதிக்கிறார் (யஸ்யேத்யாதி).

பெரியாழ்வார்திருமொழி, உ-ப, க-தி,க-பா, மெச்சுதுசங்கம். ௨௦௭

அவரோடு விபாகித்து வர்த்திக்கைஅரிதென்று போனார்களானாலோ வென்னில்; அது கந்தர்வ பரிபவத்திலேகாணலாமிதே. ஆகையாலே உடைமை கண்டவிடத்தே எல்லாரும் சேர்வர்களிறே. உடைமையாவதுபொறையிறே. அத்தாலேயிறே ஈஸ்வரன் தானும்சேர்ந்தது.

(பத்தூர்பெறது) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதெழுந்தருளி “எல்லார்க்கும் உள்ளார்க்குள்ள ப்ராப்திகள் அம்ஸித்து நீங்களும்உங்களுக்கு அம்ஸமானதும்கொண்டு ஜீவிக்கப்பார்க்கில் தீர்க்க ஜீவிகளாகலாம்” என்றருளிச் செய்தவளவில், அவர்கள் இசையாதபடியாலே “சிறிது குறைத்தாலும் கொடுத்துப் பொருந்தப் பாருங்கோள்; நான்அவர்களைப் பொருத்துகிறேன்” என்னவளவிலும் அவர்கள் இசையாமையாலே “ஆளுக்கு இரண்டோக ஐவர்க்கும் பத்தூர் கொடுங்கோள்” என்ன; அவர்கள் அதுக்கும் இசையாமல் “விரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, ராஜாக்களுக்கு யுத்தமன்றோ கர்த்தவ்யம்” என்ன; “ஆனால் அந்ததர்மத்தைச் செய்யுங்கோள்” என்றிசைந்து போந்து இவர்களையும் இசைவித்து. (பாரதம் கைசெய்த)மஹாபாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து ஸாரதியாய் நின்ற அத்தூதனென்னுதல். பத்தூர் பெறுதவத்தூத நென்னுதல்; தூதனாய் ஸமனாயிருக்கச் செய்தேயும் “தன்னுடைய ஆஸ்ரித பக்ஷபாதித்வம் அவர்

(பத்தூரித்யாதி) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதெழுந்தருளி “பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்ஸங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் தீர்க்கஜீவிகளாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன; “ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான்பொருத்து கிறேன்” என்ன; அதுக்கும் அவர்கள் இசையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவார்க்கும் தலைக்கிரண்டோகப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, விரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை” என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்றுபோந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையும்ணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தின ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனைவன். (அப்பூச்சி)

“பத்தூர்பெறது” என்றதுக்குஉபோத்காதம் (இவர்களுக்காகவிய்யாதி).

கள் நெஞ்சிலும் படவேணும்” என்று (க) “සුසුඤ්ඤාංඤාං -
 මමප්පාඤ්ඤාපාඤ්ඤාං” என்று மேல்விளையும் கார்யம் ஏற்கவே
 அறிவித்த அத்துதனென்றுதல். (அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) அந்த
 ஆஸ்ரித பகஷ்பாதம் தோற்ற வப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

இவ்விடத்தே உஞ்சப்பிள்ளை பாடாநிற்கத் திருவோலக்கத்
 திலே “அத்துதன்” என்று-பெருமானைக் காட்டுவது. “அப்பூச்சி”
 என்று கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க, உடை
 யவர்பிள்ளை ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளை
 திருத்தோளோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபி
 நயித்துக்கொண்டுவா “இதுக்கடிஎன்” என்றுவிசாரித்துஉடையவர்
 புரிந்து பார்த்து “ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள்” இருந்தீரோ என்றரு
 னிச் செய்தாரென்றருளிச் செய்வர். “அம்மனே அப்பூச்சி காட்டு
 பயங்கரமாயுள்ளது. அதாவது-லோகத்தில் பாலரானவர்கள்எதிர்த்
 தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சிலசேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில், நீர்மைநயக்
 கண்டு “நம்மிலேயொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி
 ஈஸ்வரத்வ சிறநங்களைக் காட்டுகை. இவ்விடத்தை, * உஞ்சப்
 பிள்ளை ஆடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, “அத்துதன்” என்று-பெரு
 மாளைக்காட்டுவது, “அப்பூச்சி” என்று-கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு
 வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பிள்ளை ஸேவித்தெழுந்தருளி
 யிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்
 காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, “இதுக்கடி
 மென்” என்று விசாரித்துப்புரிந்து பார்த்தருளி, “ஸ்ரீ கோவிந்தப்
 பெருமாள்! இருந்தீரோ” என்று அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்த
 மிதே, “அப்பூச்சி” என்கிறது-இரண்டு திருக்கையிலாழ்வார்களுமும்.
 “அம்மனே” என்கிறது-கண்டுபயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை.

இப்பாட்டு “மெச்சுது சங்கமிடத்தான்” என்கையால், வலக்கையாழி
 யும் ஸ்மருதமாய்கையாலே அதை அப்பூச்சி பதத்துக்குத் தாத்தர்யமென்று
 எம்பார் அருளிச்செய்தாரென்று நம்மாசார்யர்களுடைய ஸம்வாதத்தையரு
 னிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலேயித்யாதி). “இருந்தீரோ” என்றதுக்கு-அபிந
 யம் காட்டிக்கொண்டு நீர் இருந்தீரோ வென்று கருத்து.

(க) பர-உத்யோ.

பட்ட பரிசுத்திலுள்ளவர்களும். (சூலைய) நடுங்க - அவர் இவர் என்பார்களே சிலவயத்தி நிருபணம் பண்ணலாமதொழிய நடுக்கம்எல்லார்க்கு மொத்துத் தோற்றுக்கையாலே ஒருசொல்லாலே “சூலைய” என்கிறார். இந்த நடுக்கத்துக்கு ஹேது முன்பே மிகை விருதுதுவது, விரக்கமலிவெதானதிதே.

(தூற்றுவித்யாதி). “பலர்சூலைய” என்றதிலே இவர்களும் அந்தர்க்கதரிதே. ஆயிருக்கச்செய்தே இவர்களைப் பிரித்து “பட்டயாலே மட்டும் இவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி இருப்பாரேனென்கிறார். பதினேறாவேஷாஹிணியானால் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமத்தனை யிதே. (சூலைய) “கருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறினான்” என்று கேட்டபோதே “நாம் இனி ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ” என்று பிதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றப்போலே விசேஷம் தோற்றச்சொல்லி, “சூலைய” என்கையாலே - இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கும் ஒருவிசேஷமுமில்லை யென்கை.

(தூற்றுவித்யாதி) கீழே - “மன்னவரும்” என்று-ராஜாக்களைச்சொல்லி யிருக்கச்செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே - கோப(நீல)விவர்த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை ஒழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பாப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் தூற்றுவித்யாதி. (க) “கூலையே ஜீவி” என்றபடியே.

என்றபடி. (எத்தனை சூரருண்டாயிருக்கும்) என்றது-அநேகம் பேருண்டாயிருக்கு மென்றபடி.

(கோ(நீல)பலீவர்த்தந்யாயத்தாலே)இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் “காமாந்ய” என்றும், “பலீவர்த்தந்யாய” என்றும் சொன்னால் “கோ” என்கிற ஸாமாந்ய ஸுப்தம்-பலீவர்த்தத்தை யொழியக் காட்டினால் போலே, இங்கும் “மன்னவர்” என்கிற ஸாமாந்யஸுப்தம் தூற்றுவித்யாதி யக்காட்டிக்கிற தென்றபடி. பலீவர்த்தம் - வ்ருஷபம். கீழ்ச்சொன்னவர்களோடொரு சேர்த்தியாகச் சொல்லாமல், “தூற்றுவித்யாதி” என்று தனியே சொல்லு கைக்கு நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (பாண்டவர்களிட்யாதி). “திண்டேர்மேல் முன்னின்று” என்றிருக்கையாலே யுத்தாத் பூர்வம் துர்யோதநாதிகள்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப,க-தி,உ-பா,மலைபுரைதோள். உகக

ழிய” என்றது, அஹங்காராக்கிப் பிராக்ரயத்தாலே. மஹாவ்ருக்ஷம் களானவை பசுமைஞ்சூலய வற்றிவரண்டு கோடரகதமான அக்கி யாலே வெந்து விழுமாபோலேயிறே ஞாற்றுவரும் பட்டழிந்தபடி.

(பார்த்தனிந்தயாதி) இதுபோலேயோ அவன் சிலைவாளைப் பட்ட பாடு. (க) “வ்யூஷ்யஸ்சரோக்ஷ-விஸ்ருஜ்யஸஸாரம் சாபம்” என் மவனை (உ) க்ஷேத்ரவந்ஸவ - கரிஷ்யேவசநம் தவ” என்னப்பண்ணின அருமை ; அதாவது-பெரிய வ்யவஸாயத்தோடே யுத்தோர்ட்டுக

க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்த போதே நின்று + வற
றின் மரம்போலே பட்டு, பின்னை உருவழிந்துபோம்படியாக.

(பார்த்தன்சிலைவளைய) அர்ஜுநன்கையில் காண்டவம் வளைய. அதாவது - அதிரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வலித்து யுத்தம்பண்ண வல்லனுய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. (திண்டேர்மேல் முன்னின்ற) மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்ஞேயாஸ்த்ராதிகளாலே தக்த (ஈ) மாய் விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய் நின்றதேரின்மேலே, (ங) “ऊरुः पादयोः पृथ्वी-पद्म-उरुषा तारयामासु बार्तन्तं सुहृत्साध्य मातवः” என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வெண்ணுத அஸ்த்ராஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(செங்கணலைவலை) தான் ஸாரத்த்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யம்
பட்டழியக்கூடுமாவென்ன (மயைவேத்யாதி). (வற்றின மரம்போலே) என்
றது - நீர் வற்றின மரம்போலே என்றபடி.

இவன் தேர்மேல் நில்லாவிடில் காண்டவம் வளையாதோ வென்ன வரு
ளுகிறார் (அதாவது அதிரதேத்யாதி). (வலித்து) இழுத்து; நாண ஏறிட்டெ
ன்றபடி. திண்மைக்கார்த்தம் (மஹாரதேத்யாதி). “வீழாமல்-நின்ற” என்ற
வயம். “முன்னின்ற” என்றதுக்கு ப்ரயோஜனம் (உரஸேத்யாதி).

கீழெல்லாம் கடாசுபித்துக் கொண்டு - 'செங்கணலைவலை' என்றதுக்குத்

(க) கி-க-சுஎ. (உ) கி-கஅ-எந். (ங) பாச-தீரோயண-உக-கஅ.

† (பா) ஷேர்த் தமரம்.

னும்த் தேரிலைமென்வன், யுத்தோர்முதலான பந்துக்களை ரக்ஷிக்கை தர்மமென்றும், வைதமானத்தை அதர்மமென்றும் ஸ்நேஹ காரு ஸ்யவதபிதிகளாலே (க) “கிஸ்ஸோரோஜ்யேக கோவிந்த கிம்பாகைர்ஜீவிதேநவா” என்று இவன் நிற்கையாலும், அவன் “விரித்தகுழல்முடியேன்” என்று, தனக்கு ஸர ணாகதி திருநாமப்ரபாவ மாத்ரத்தாலே பவித்தகர்வத்தாலே “நாம் நினைத்தவெல்லாம் பவிக்கும்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி நின்றான்; “இனி இவனைத்தெளிவித்துச் சிலையைவளைத்து மயிரை முடிப்பிக்க வேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, இவனுக்குச் சில அர்த்த

தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று அந்த விஜயத்தைஅர்ஜுநன் மேலே ஏறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யம்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று, அவன்விஜயம் தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுவான். (உ)

“அவாஹ்யதரஃ” என்றிருக்கக்கடவவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென ஏத்தாரிற்சுமாயிற்று. (ங) “புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேநாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை” என்கிறபடியே. அதவா, “பார்த்தன் சிலைவளையத்தின் டேர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலைவலை” என்கையாலே- (ச) *அஸ்த் தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியா குலனம், (க) ஸ்நஹேஷ்யம் க்ருஷ்ண” இத்யாதிப்படியே “விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டா” என்று உபேக்ஷித்து

தாத்பர்யம் (தானித்யாதி). (அவன் விஜயம்) என்றது-அர்ஜுநன் விஜய மென்றபடி. “அலைவலை” - பஹுஜல்பாகன், இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவாகீத்யாதி). “புகழ்ந்தாய்” இத்யாதி பா சுரத்துக்கர்த்தம்-உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தபடியே பாரதயுத்தம் தலைக்கட் டெகைக்காக ஆண்பிள்ளையான அர்ஜுநன் நினைக்க, அவன் மிடுக்களாய் யுத்தம் பண்ணும்படி புகழ்ந்தாய்; அப்படியன்றோ உன்படி என்கிறதென்று. குலை கைக்கும், பட்டழிகைக்கும், சிலைவளைக்கைக்கும்-தேர்முன்னின்றத்தை ஹேது வாகவும், யுத்தார்த்தமாகப்புகழ்க்கை அலைவலைத்தனமாகவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்து, இனி குலைகை முதலானவற்றுக்கு கீதோபதேசமாகிற அலைவலைத் தனத்தையே ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யாந்தரம் (அதவேத்யாதி). ப்ரகரணாது குணமாகஃபார்த்தன் பதத்துக்குத்தாத்பர்யமருள்கிறார் (அஸ்த்தானேத்யாதி).

(க) கீ-க-ஙஉ. (உ) சாந்தோ-ங-கச-ச. (ங) ச-திருவ-உச. (ச) கீ-ஸங்கிரஹம்

ஸபாயாழ்வார் திருமொழி, உ-ப,க-தி,உ-பா,மலைபுரைதோள். உகந.

ஸ் வா ப தே ச ம்.

விஸேஷங்களை உபதேசிக்கக் கோலி “தர்மத்தை அதர்மமென்ற ப்ரமம் மீளாமையாலே, அதர்மத்தை தர்மமென்றால் அத்தை தர்மமென்று கைக்கொள்ளுமாகில், இவன் அதர்மமென்று நீக்கினதர்மத்தை இவனிசைந்ததர்மத்துக்குயோக்யதாபாதகமாக்குவிப்போம்” என்று பார்த்தவளவிலும் அது கூட்ட இவன் இசையாமையாலும், அதொழிய இது தர்மமாகமாட்டாமையாலும் வெறுத்தருளி “இனி அதிருந்மய: ரஹஸ்ய மொழியச் சொல்லலாவதில்லை” என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி “தர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விடு” என்கையாலே “அலைவலை” என்கிறார்.

இவன் கைவிட்ட தர்மம் கூடாதபோது தான் இதுதர்மமென்ன இசைந்தாலெவென்னில்; இசைந்தான். இசைந்த பரகாரந்தா நென்னென்னில்; இதுதர்மம்; துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்ஸநத்தாலும், கீழே பாரதந்தர்யத்தைக் கேட்கையாலே அந்த பாரதந்தர்யஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாய்த்தோற்றுமையாலும் “என்னால் செய்யப்போகாது; மற்றொரு கதி அறிக்கிலேன்” என்று இவன்சோகித்த பின்பு இவன் சோககிவ்ருத்தர்யர்த்தமாகத்யஜிக்கச் சொல்லும்போதும், இது அஸுத்தியோகத்யாகமாம் போதும் அவனுடைய ப்ரமத்தாலே தர்ம சப்த வாச்சமாயித்தனை.

இவற்றினுடைய துஷ்கரத்து நிதோஷதர்மம் பண்ணிவன்
ப்ரமித்தானே வென்னில்? இதுக்கு யோக்யதா பாக்க தர்மத்தைக்
கூட்டப் பெறாமையாலும் ப்ரமித்தான். சக்தயதுகுணமாகச் செய்
யவுமாய், தேஹதர்மமாத்ர விவிதமுமாய்த்தான் செய்யக் கடவோ
மென்று உபக்ரமித்து ஒருப்பட்டதுமாய், முன்பு ஊர்வசிமுதலான
ரளவிலும் தவறாமல் செய்து போந்ததுமாய், (க) “ஸ்ரீஸ்ட்யக்ஷ
ஸநஃ - ஸ்ரேயாஸ்ஸ்வதர்மோ விசுனஃ” என்று கீதோப்பரிஷதா
சார்ய வசநமாத்ரத்தாலும், செய்யவேண்டுவதான ஸ்வதர்மத்தை
பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹாதிகளால் ப்ரமித்துத்தானே விடுகையால்,
இதுவும் அஸக்தியோகத்யாகத்திலும் தர்மசப்த வாச்யமாகக்கூடா
மையாலும், இனி ஒரு திவ்ய தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம்,
திபமாலாதிகளில் இவனுக்கு அவ்வ மில்லாமையாலும், (உ) “ஸ்ட்யக்
ஸநஸ்சக்ஷஸநஸ்சக்ஷ - ஸ்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய” என்ற ப்ரகாரத்தான் எங்

ஸ்வாபதேசம்.

ஐனே யென்று நிரூபிக்க வேண்டி வருமிதே. தன் ஸௌந்தர்யாதி களாலே அலைவலைமை தவிர்த்தவன்-இவனுடைய அலைவலைமை தவிர் க்க வேண்டியிதே அலைவலையானான். இவனுக்காக இவ்வர்த்த மெல்லாம் வெளியிடவேணுமோ எருக்கிலைக்காக, என்று அலைவலை என்கிறார்.

இங்ஙன் வெளியிட்டானாகில் அவன் ப்ரதிஜ்ஞை நோக்கும்படி என்? இவன் வில்வனாயும்படி யென்னென்னில்; இவன் பின்பு சொன்னத்தை முன்பே செய்தானாகில் ப்ரதிஜ்ஞையும் தலைக்கட்டி வில்லும் வலையும்மே. பின்புதானும் (க) “ஸூர்யஸ் - ப்ராமயன்” என்றபோதே செய்து முடித்தானாகில் “ஸ்ரீரூக்ஷ - ஸர்வதர்மான்” என்ன வேண்டாவிதே. இவை எல்லாத்தாலும் இவன் ப்ரதிஜ்ஞை தலைக்கட்டலாயிருக்க, “ஸ்ரீரூக்ஷ - ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய” என்று லோகஸாஸ்த்ரமாக உபகரிக்கிலும் அவன் ஸங்கல்பம் வ்யாஜ மாத்ரமோபாதி, இவன் பக்கவிலும் ஒன்றைக்கண்டு வ்யாஜமாத்ர மாக்கிக் கொள்ளவேணுமிதே.

அதுதான் இவனுக்குண்டோ வென்னில் (உ) [கூர்யஸூக்ஷ்ம் சூர்யஸூக்ஷ்ம் - கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவஃ] என்றும், [ஸ்ரீரூக்ஷ - தர்மஸம்முதசேதாஃ] என்றும் சொன்னபோதே “தர்மாதர்மங்காநிந்திலேன்” என்று அதுதபித்து, [ஸ்ரீரூக்ஷ - ப்ரச் சாமி] என்றபேகித்து, [யசு] ஸூர்யஸூக்ஷ்ம் - யசுக்ரேயஸ் ஸ்யான் நிஸ்சிதம்ப்ரஹி] என்று-உனக்கு நான் சிஷ்யன், நியாமயன், ப்ரபந்நன் என்று தன் அதிகாரத்தைச்சொல்லி “நிஸ்சிதம்ப்ரஹி” என்றபோதே ப்ராப்தமான அர்த்தவ்யாஜமும் தோன்றுமிதே. இவன் தானும் சக்தியோக தர்மத்தை அசக்தியோகத்தாலன்றே விட்டதும். நடுவுபரந்ததெல்லாம் இவன் சொன்னது ஸத்யமோ - என்று இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காகவிதே. ஆகையால் ஈஸ்வ ரன் அலைவலையல்லவாயிருக்க, இவர் அவனை அலைவலை என்னும் போது தம்முடைய அபிப்ராயத்தா லருளிச் செய்தாரா மித்தனை யிதே.

இவரபிப்ராயம் தானென்னென்னில் (க) “வாழான்” என்றும், “கூழான்” என்றும் வகைபிட்டு பகவச்சுணர்த்திகள், கைவல்யார்த் திகள் என்று பாராதே இவர்களை இசைவித்துத் தம்மோடே கூட (க)கீ-கஅ-கக, (உ)கீ-உ-எ, (ங)கி-பல்லா-உ-† இங்கேஒருபதம் இருக்கவேணும்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, உ-ப, சு-தி, உ-பா, மலைபுரைதோள். உகடு

மங்களாசாஸனபரராக்கிப் பராபதி தகையிலும் (சு) “சூழந்திருந்தேக்
துவர் பல்லாண்டே” என்று இதுவே யாத்ரையாக்கி * வேதப்
பயன்கொள்ளவல்லவர்க்கு இது அலைவலைத்தனமாய்க் தோற்றுகிறா
திறே. (உ) “தாம்பணித்த மெய்ப்மைப் பெருவார்த்தை விட்டு சித்
தர் கேட்டிருப்பர்” என்று “அவராக்ருவனைத்திருப்பார், இப்போ
து என்னளவில் பண்ணுகிற தீம்பு திருச்செவி சாத்தில்” என்று
ஆண்டாளு மருளிச்செய்தாவிடு.

பிராட்டியும் (ங) “பூண்டிருக்கை - ஸ்திரியம் புருஷ விக்ர
ஹம்” என்று எங்கள் ஐயர் கேட்கில் “பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக்
கொடுத்தோம்” என்று என்னை நிறுத்திப்போகில் போர வெறுத்
துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப்போகாதென்று கிடர்
எனக்குக் கேட்கும்” என்றாகிறே. “நீர்நிறுத்திப் போனால் நிற்கும்பா
பம் எனக்குமில்லை, நீர்தாமும் நிறுத்தப்போகிறவருமல்ல; ஆயிரு
க்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவலையாக
வேணுமோ” என்றாகிறே. குறும்பறுத்த நம்பியும் “திருவேங்கட
முடையானுகிற அலவலை வெளியிட்டானே” என்றாகிறே.

“தயஜய, வ்ராஜ, மாஸூசு” என்னக்கேட்டு, அவனும் (ச)
“ஃஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ - ஸ்தத்திதோஸ்தி கதஸந்தேஹம்
கரிஷ்யேவசநம்தவ” என்ற பின்பிறே-தூற்றுவரும் பட்டழியப்
பார்த்தன்கிலைவளைந்ததும், திக்குத்திண்மைகூலித்து (ரு) “ஃஸூஸூஸூஸூ
சூசூ - விஸ்ருஜ்யஸஸாந்மசாபம்” என்று *ஸோகஸம்விக்ரமநாஸனா
வளவிலும் “ரஃஸூஸூஸூஸூ - ரதோபஸ்தத உபாவிசத்” என்று
“ரஃஸூஸூஸூஸூ - ரதோபஸ்தத உபாவிசத்” (ரு) “ஃஸூஸூஸூஸூ
சூசூஸூஸூ - விஸ்ருஜ்ய ஸசாந்மசாபம் சோகஸம்விக்ரமநாஸம்.”
என்கிறபடியே ஸோகத்தாலே வெருவின மகஸஸையுடையனாய்
வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவ்ருத்தனாய்த் தேர்த்தட்டிலேயிருந்த
அர்ஜுநன் தெளிந்து (ச) “ஃஸூஸூஸூஸூ - கரிஷ்யேவசநம்தவ”
என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம் பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்
யாதம் விவேகம்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்திபர்யந்தமாக
“சிலைவளைய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தெளிந்தியாதி). அலைவலை பத
தாத்பர்யம் (ப்ரக்ருத்யாதமேத்யாதி).

(ச) தி-பல்லா-கஉ. (உ) நா-தி-கக-க0. (ங) ரா-ந0-ந. (ச) கே-கஅ-எஉ.

(ரு) கே-க-சஎ.

இவனிருக்கும்படி, ரதம் திண்மை குலையாதிருந்ததிமே-இவர் தேர்மேல் முன்றிற்கையாலே. மேல் நின்ற பார்த்தனுக்கு முன்பே தாழ்நின்று (க)“சுருதிபா, உபநிஷத், உபநிஷத், உபநிஷத்” என்று மார்பிலே அம்பேற்ற அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார். (செங்கண்) பலகாலும் “அர்ஜுனன் தேரில் நின்றுக் குதித்து ஓடிப்போகிறானே” என்று பார்த்துச் சிவந்த தென்னுதல்; சத்ருக்களாவிலே சிறிச் சிவந்ததென்னுதல்; ஸ்வாபாவிகமான ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பென்னுதல். (உ)

உபதேசித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

“அலைவலை” என்பது-அர்த்த கௌரவமும் அதிகாரிகுணுகுணமும் பாராதே தன்நெஞ்சில் ப்ரதிபந்தமானவற்றைச் சொல்லுமவனிடே; அது இங்குமுண்டாகையாலே இவனையும் அலைவலை யென்னலாம்தே. இப்படிதான் அருளிச்செய்தது-சரணுகதையானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிதே. (வந்தியாதி) இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும்சிலவேளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்தயம்பண்ணின, ஆஸ்ரித விரோதிரிஸநம் ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (அம்மனே) பூர்வவத்.

மூ;—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்

தியபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி

வேயின்குழலாதி வித்தகனய்நின்ற [றன்.

ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மனமனையப்பூச்சிகாட்டுகின்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (காயுநீர் புக்கு)

ப்ரபத்யுபதேசம் பண்ணினவனை “அலைவலை” என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அலைவலை என்பதித்யாதி). இப்படி அதிகாரி வேஷாதிகளைப் பாராமல் சொல்லுகைக் கடியே தென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி). ப்ரதமயோஜாபிராயேண பாட்டில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸித்து, அத்தால் பலித்த கல்யாண குணங்களை அப்பூச்சி காட்டுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியவருளுகிறார் (இப்படி பலரித்யாதி). ஸாரத்தயம் பண்ணினவனாய், ஆகையாலே “ஆஸ்ரிதேத்யாதி” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இஸ்ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் ஆஸ்ரிதனா ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவனாகையாலே அப்பூச்சி காட்டுகிறனென்று கருத்து. ... (உ)

(க) பார.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, சு-தி, ஈ-பா, காயநீர்ப்புக்கு. உகவ

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ஆயர்குலத்துக்குக் காரணனாவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்ற நென்கிறார்.

ஸ்வா.—(காயுநீரித்யாதி) காளியன் - புஞ்சு - காயுநீர்கடம்
பேறி. முன்பு அம்ருதஜலமாயிதே அந்த மடுதானிருப்பது. காளி
யன் பீ(ஷீ)திமுலமாகவந்து புஞ்சுதயின்பிதே (க)“சலமகலந்த பொய்
கை” என்னும்படி காயுநீராயிற்று.

பண்டு நீர்க்கடம்பாய் குளிர்ந்து நின்ற பாதபம்பட்டின லிஷ ஜலத்தாலேயிழே. “ஆனால் அது இவனோற்பொருத்தபடி என்?”

அருகணைந்த வ்ருகஷங்கன் பக்திகருட்பட பட்டுவீழும்படி காளியன் விஷாக்நியாவே தர்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மலிவின் ஜலத்திலே மதிமாமல் சென்றுபுக்கு. (உ) “கலிவீடமுடைய காளியன் தடத் தைக்கலக்கி” என்கிறபடியே அந்தத்தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்த (நீடு) னாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி. பண்ணி.

(கடம்பேறி) அந்த விஷாக்கியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற
தொருகடம்பை, தன் கடாக்கத்தாலே * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாக்கி,

அந். - மூன்றாமாட்சி. (காயுநீர்த் தயாதி) (௨) - “காழிநீரோ காழியநீரோ உவந்திடுமென்று கற்புடையாள். ப்ருத்தவாசனையாய்ந்து” பத்துப்பாட்டு ௧௩௩௩. விழிவெழுதா விவாவீரவாயுரேனா உழியவெழுதா. ப்ருத்தவீரேனாய்ந்து நூலிசைநீர வந்தவா - காவிர்த்தயாம் காவியஸ்யாஸித்தேந்தரதரி கஸ்சித்தவிஷாக்கநீரா. ப்ருத்தய மாணதயாயஸமிப்பதந்த்யுபரி காண்ககாடி. விப்பருத்தமதா விஷாதோர்மிமாருதே நாயிப்பிஸிதாடி. ம்ரியத்தே தீரகா யஸ்யப்ராணிக்ஷணந்திபுஷ்பகமணி” என்கிற ப்ரீபாகவத வசநங்களை உட்கொண்டு அந்தமருளுகிறார் (அருகணந்த வித் தயாதி). பாயந்தாடுகைக்கு - “காயுநீர்ப்புக்கு” என்கிறது வேறுவாகவேண்டி; அந்தரதரசெஷிதத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளுகிறார் (கவிவிடமிய்தயாதி).

(சு) “ததேநாநாதுமாரூஃ கந்நுயுருசாஸிநய், அநிஸுந்யதேமேஸிஸுநயே
 ஸீஸுநிலாஸிநயே, இஹம் வஸிஸுநி யதாஸுநி” என்கிற பதிகரணத்திலிருந்து நமஸ்க்ருத்
 ததேநாநாதிதூரஸந்தம் கதம்பமுருசாகிதம், அநிகுந்நய பதிஷ்யயாமிஷுர
 தேஉஸமிநந்நிலாஸிநயே, இத்தம் விகிந்த்ய பத்த்வாச காதம் பரிகரம்ததே
 நிபபாதஹ்ருதேதத்” என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தையும், (இ) “பச்சில
 பூங்கடம்பேரி விசைகொண்டி பாய்த்து புக்கு” என்கிற திருமங்கை மன்னன்
 பாசுரத்தையும் திருஅள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அந்த விஷ்ணுபாஸே யித்யா

(க) தி-ச-வி-இசு. (உ) தி மொ-ர கர-பு. (ஊ) பாக-கூ-கசு-சு.

(ச) வி-பு-நி-எ-ம்.

(ஆ) தி-மொ-கடு-ஏ-கூஉ.

உகடி பொய்யாழ்வாராதிருமொழி, உ-ப, க-தி, ந-பா, காயுநாபுக்கு.

என்று நஞ்ஜியர்கேட்க, “ஏறுகிறவன் பார்த்து ஏறுகையாலே விஷத்தால் வந்ததோஷம் அவன் பார்வையாலே தீர்ந்துப் பராணன் பெற்றுப் பச்சிலைப்பூக்கடம்பாயிற்று”. என்று பட்டாருளிச்செய்தார். நெறுஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் கடாக்கித்துக்குக் கூடாத தில்லையிறே.

அன்றிக்கே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. “வெந்துபோன உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்ட திருவடிகளிறே; அந்தத்திருவடிகளாலே மிதித் தேறினால் பச்சிலைப்பூம் கடம்பாகாதோ?” என்று. திருவடிகளாலே கல்லைப்பெண்ணுக்கினனென்றதும் ஓராஸ்சர்யமோ இதுக்கு. அந்தக் கடம்பிலே ஏறி அந்த விஷத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய்த் தியதான பணத்தின்மேலேயிறே சிலம்பார்க்கப்பாய்ந்து ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் செய்தது. அந்தந்ருத்தம்தான் பரதஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவென் னலாமிறே.

(வேயித்யாதி) கரையிலே ஏறி இனிதானவேயின் குழலூத, அதின்மேலே ஏறி. (காளியனித்யாதி) காளியனுடைய - விஷா ஸ்ரயமாகையாலே க்ருமமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வரிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்க ளாலே ரத்தம் சொரியும்படி இளைத்துச்சரணம் புகுருமளவும் அதின் மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து.

(வேயித்யாதி) இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் “என்கைப்புருகிறதோ?” என்று தரைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற தி). இவ்வசரத்தில் “நாதிதூரஸ்த்தம்” என்கையாலே பட்டுக்கிடந்தபடியும், “உருசாகிதம்” என்று விசேஷித்து “விசிந்த்ய” என்கையாலே க்ருஷ்ணன் கடாக்கித்தால் பச்சை பட்டபடியும் கொள்ளவேணுமென்று தாத்தர்யம். “ததஃ” என்றது-வ்ருக்ஷாந்ரிபபாத என்றபடி. இந்தப்ரமாணங்களில் சொல் லுகிறபடியே “கடம்பேறிக்காயுநீர்புக்கு” என்றவயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். “பாய்ந்து” என்று மளவுக்கு மர்த்தம் (காளியனித்யாதி). ஃரி பூணைபிவத்ஸலனாகையாலே நசிப்பீத்தென்று சொல்லாமல் “ஆடி” என்ற துக்குத் தாத்தர்ய மருளுகிறார் (அவன் பணங்களித்யாதி),

காயுநீர்புக்கி த்யாதியைக் கடாக்கித்துக் “குழலூதி” என்றதுக்குத்தாத் பர்ய மருளுகிறார். (இந்தவித்யாதி). அதிமாறுஷ சேஷ்டிதம் செய்திருக்க

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, ச-பா, இருட்டில். உகக

அந்தத்வசியில் தெளிவுகண்டிறே “அந்தக்காளியனுக்குப்பிழைத்தான்” என்று, ஆச்சிமாராயர்கள் தெளிந்தவளவே யன்றிக்கே, இவரே யிறே தெளிந்தாரும். இன்னமும் “இவனிறே” என்று வயிறு மறுகி னாரும். (வித்தகனாய் நின்ற) ஆயர்குலத்துக்குக் காரணபூதவென் னுதல்; பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் இடைச்சிகளும் பயங்கெட்டுத் தங்களிஷ்டத்திலே தண்ணீர் குடிக்கலாம்படி காளியனை ஓட்டிவிட்ட ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவென்னுதல். (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் குலையாமையாலேயிறே வ்யக்திப்பேர் கிடக்க, ஜாதிப்பேர் அருளிச் செய்தது. அன்றிக்கே, குழலாதின வாயவென்னவுமாம். (ங)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்தயாதி) தீம்பனுவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

ஸ்வா;—அவன்தான் நிறக்கப் புகுகிறனென்று ஏற்கவே உரு வினவானும் லகயுமாய் நிற்கிறவிரோதிகள் கண்ணில் தோற்றமைக்

இவ்வதுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கை யில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வதிமாதுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்ம யநீயனாய் நின்ற. (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின் றான். (ங)

மூ.—இருட்டில்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்

மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாள்ப்

புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட [கின்றான்.

அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டில்பிறந்து) (க) “ಅಞ್ಞಾಪ್ರಾಪ್ತಃ ಸ ಏನಾರ್ಥಃ-ಅந்தರಾತ್ರೇಽಕಿಲಾತಾಞ್ಞಾಯಮಾಞ್ಞಾರ್ತತಞ್ಞ” என்கிறபடியே ಕಮಲನ್ ಮುತನಾನತುಷ್ಪರಕ್ರುತಿಕನ್ ಕಣಪ “ஆಯನ್” ಎನ್ನப்போಮೋ வென்ன வருளுகಿಗ್ಗ (எல்லாமித்தಯಾதி). (ங)

அந;—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்தயாதி) “இருட்டில்” என்று சொல் லுகிறதென்! பிறந்தென்றால் அது போராதோவென்ன ப்ரமாணமருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தேத்தயாதி). கண்

உஉ௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, ச-பா, †இருட்டில்.

சாகவிற இருட்டிலே திருவவதரித்தது. இருட்டிலேயாகிலும் தம் முயல்பாலைக் குறித்துக்கிடக்கலாமிறே; இதுக்கு விரோதிப் பார்க்கின்றிற வழுதியில் மருக்யமும் பாராமல் இருட்டிலே திருவாய்ப்பாடியேற எழுந்தருள வேண்டிற்று. (பிறந்துபோய்) திருவவதரித்தெழுந்தருளி.

(வல்லாயர் ஏழைமருட்டைத் தவிர்பித்து) (வல்லாயர்) ஆயர் க்கு வசினையாவது-அறிவு கேட்டில்வலியராகையிறே. புதுமழைத் தண்ணீரையும், குடுவையில் சொற்றையும் ஜீவித்து இடையர் கோலாடி விளையாடும்போதுகளிலே “நாம் இத்தனை பேருண்டா டாதபடி அருகுநின்றிருக்குத் தெரியாத விருளிலே வந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாம விருக்கிறவன், கண்ணல் கண்டால் விடானிறே. (க) “சுநாஸுமஸுநாஸு க்ருஷ்ணஸ்ரயா க்ருஷ்ணபலாஃ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தையுடையரான டால் தான் வருங்குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (எப்போதிய்யாதி), துஷ்ப ரக்குதிகள் கண்படக் கூடாது, கண்டால் பாதிப்பவென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜாகாத்யியாதி). திதிஜம்மஜனையாலே பாதிப்பவென்று கருத்து. “இருட்டில் பிறந்து, மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து” இத்யாதிபதங்களை “அரட் டன்” என்றுசொல்லப்பட்ட தீம்புக்கும், மிடுக்குக்கும் ஹேதுவைச் சொல்லு கிறதாகத்தோன்றுகையால் “போய்” என்றதினர்த்தமும் ஹேதுவாக வேண் டிப் பாசுரத்தின்படியே அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (விங்கிருன் வாயிய்யாதி).

(ஏழை” என்றதுக்கு அந்யவிஷயத்தில் சா(ஹ)பல்யமர்த்தமாகில், மருட் டைத் தவிர்ப்பிக்கையிலே ஹேதுவாகமாட்டாதென்றர்த்த மருளுகிறார் (தன் பக்கலிய்யாதி), இடையர்க்கு ப(வ)லம் சொல்லக்கூடாமையால் அருளுகிறார் (க்ருஷ்ணஸ்ரயா இத்யாதி). பாண்டவர்களைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ண பல (க) வி-பு-ரு-க-கூ. (உ) தி-வாய்-க-ச-ரு. (ங) பார-த்ரோ-கஅங-உச.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௨-11, ௧-11, ௪-11, இருட்டில். ௨௨௧

யிருக்க நம்முடையகையிலே இத்தப் புகழெய்க்கிற கொல்களிருக்க கம்ஸனுக்கு நாம் நிறை இநிகைவாவதென். இத்தக்கொல்களாலே கம்ஸனையும் சாகவடித்து முடித்துப் பொகடர்கடவோம்” என்று இவர்கள் ஸம்மதித்தவனவிலே, “நீங்கொல்லாரும் வேணுமோ? நானொருவனுமே அவனைச் சாகஅடித்திழுத்துப் போடேனோ” என்று இவனொழிந்திருந்தவனவிலே, ஆயர் பலரும் எழுந்திருக்க “நீங்கள் இவ்வளவு சொல் சிச்செய்ய வல்லாராப்போலே மருட்டா தொழியுங்கோள்” என்று அவர்களையும்நீக்கி “அண்ணரும் நானும் அமைபும்” என்று ஸ்ரீமதுரைக்குப் போவதாக ஒருப்பட்டவள விலே;

அக்ரூன் “எழுந்தருளவேணும்” என்று தேரும்கொண்டு உறவு பேசுவார, அவனுடன் எழுந்தருளுகிற வனவிலே, வல்லாயர் ஏழைகளாய், இவனுடன் மருவின பெண்கொல்லாரும் திரண்டு வந்து(க)“அண்ணாவுடையது-அக்ரூர்க்ரூற்றருதாய்” என்று இவரை நினைந்தித்துத்தெரைத்தலாகந்து “நீங்கள்போகில் நாங்கள் இத்தனைபேரும் இப்போதே முடிவோம்” என்ன; “மாற்று வாயாகில் இப்படி சொல்லுகிறதொழிய நீங்கள் நினைத்தபோது முடியலாயிருக்குமோ? முடிக்கிறோமென்றுஎன்னைமருட்டாதே கொள்ளுங்கோள்.” என்று இவர்களுடைய மருட்டடையும் நம்பிமுத்தபிரானைக்கொண்டு தவிர்ப்பித்தானிறே. அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையிறே மருட்டென்றது.

கோபரானவர்கள் செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலேசொல்லும் ப்ரா(ஞ)மகோத்திகன், “நீங்கொல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்” என்றாப்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி.

(வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி) நான் செய்கிறேனென்றது உக்தி மாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்ரேரிதனாய், தன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீ மதுரையிலே யெழுந்த ரென்று திருவுள்ளம். “வன்கஞ்சன்மாள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஹேது பூர்வகம் மருளை விவரிக்கிறார் (செருக்காலே யித்யாதி). தவிர்ப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி),

வன்மையை உபபாதிக்கிறார் (நான் செய்கிறேனென்றதித்யாதி). புரட்

(க) வி-பு-ஞ-௧௮-௩௦.

அத்தைத் தவிர்த்த ப்ரகாரந்தானேதென்னில் ; நாங்கள் போய் மாமடியோடே உறவுசெய்து மீண்டு வருகிறோமென்ன; “அது கூடுமோ? நகாஸ்தரீகளைக்கண்டால், கொச்சைகளாயிருக்கிற வெங்களை நினைத்து நீங்கள் வரக்கூடுமோ” என்று அவர்கள் சோகிக்க, அவர்களாலிலே க்ருஷ்ணனுக்குக்ருபை பிறக்கக்கூடும் என்று இவர்கள் மருட்டிலே முடியமுடிய அகப்படாதே அவர்கள் ஆசை அறும்படியாக “நாம் தாம் ராஜபுத்ரர்களன்றோ? நமக்கு அவர்களோடே பரிய உறவாய்க்கிடந்ததோ? போரீர் ” என்று கொண்டு போயன்றோ மதுரையிலேபுக்கு அவன் செய்தவஞ்சனைகளைக் காண்கையாலே அவற்றையும் முடித்து, அவன்தானிருந்த உயரத்திலே பாய்ந்து அவனைத் தலை சீழாகப்புரட்டித்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்தவளிலும் “வன்சஞ்சன்” என்னும்படி ப்ராணன் போகாமையாலே, மீண்டும் புரட்டிக்குஞ்சி பிடித்துமானும்படி அடித்துப்பொகட்டாவென்கிறார்.

அதுக்குப்பின்னோ பூம்பட்டுக்கொண்டதென்னில் ? விரோதிருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலேநலியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி, (க) “ ுட்குஜே ஸ்யஸ்தி-துங்கமஞ்சேவ்யவஸ்த்திததி” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே எழுப்பாய்ந்து, (உ) “கீரீஸ்யேஷ்ய வரீஷ்டுரீஸுநிதீஷ் ஸ்ரீஸுஸாஷ் ஸுஸுஸ ஸ்ரீஸுஸாஷ் - கேசேஷ்வா க்ருஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபாப் பபாதச.” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலே விழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, (ங) “சஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலே இட்டுப் புரட்டி. (அந்நாளித்யாதி) பனிராட்டின வந்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்டதீம்படுன புன ப்ரகாரம் சொல்லுகைக்காக தத்பூர்வ வருத்தாந்தங்களைச் சேர்த்தருளுகிறார் (அவன்வழியிலித்யாதி). (ச)

(க) வி-பு-ரு-உ-உசு. (உ) வி-பு-ரு-உ-அசு. (ங) தி-மொ-ங்-க-ரு-ங்

உஉச பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, டு-பா, சேப்பூண்டு.

அவ்—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) மாதாவாலே கட்டுண்டவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்றார்.

ஸ்வா;—கொடிச்சேக்களைப் பூட்டினாலும் சேக்களால் சலிப் பிக்கவொண்ணாத சாட்டின்கீழேயிறே பிள்ளையை வளர்த்திப் போச்சது. பிள்ளையிறந்த முறையிந்த விசேஷந்தான் பரதிகூலித் துக் கிட்டினால் முடியும் வேளையாகையாலே கட்டுக்குலைந்து (ஐஹி) சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே. சலிப்பிக்கவொண்ணாத மாத்ரமே யன்றிக்கே கீழையத்திலே செர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற பெரியசாடு, * தளிர்முடியும் திருவடிகளை முலைவரவு தாழ்த்துச்சிறி நிமிர்த்த வளவிலே சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே.

(திருடியித்யாதி) “ஊரில் நெய்களவு போகாநின்றது” என்று பலரும்வந்து யசோதைக்குமுறைப்பட்டபடியாலே “இப்பிள்ளையை யோ நீங்கள் இதைல்லாம் சொல்லுகிறது, நீங்கள் கண்டுகோளாகில்

மூ;—சேப்பூண்டசாடுசிறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நத்தன்மனைவி கடைநாம்பால்
சோப்பூண்டு துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்கவன் [கின்றான்.
ரூப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மனமனையப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) (க) “வன்பாரச் சகடம்” என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டிவலிக்கப்பட்ட அதிபார மான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே நடுவுதாச ஊர்ந்து மேலிட்டு வர, இவன்முலைவரவு தாழ்த்துச்சிறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே அத் தை உருக்குலையும்படி உதைத்தது. (திருடியித்யாதி) நெய்க்காசைப் பட்டுக்களவுகண்டு த்ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே அகப்பட்டுக்கட் டுண்டு.

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேஇத்யாதி) சேக்களைப் பூண்கைக்கு ப்ர மாண பூர்வகமாக ஹேதுவை யருளிச் செய்துகொண்டு சப்தாரத்தம் (வன் பாரவீத்யாதி). (வலிக்கப்பட்ட) இழுக்கப்பட்ட. “செதறி” என்றதுக்கு-ரூலை யும்படி உதைத்தென்றருளிச் செய்வதற்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி).

“நெய்க்காசைப்பட்டுத் திருடி ஆப்பூண்டு” என்றத்த்யாஹார பூர்வகமந்வய ம்திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தமருளுகிறார்(நெய்க்கித்யாதி). மேலேயசோதையாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகையாலே (த்ரவ்யமுடையவர்க்கையிலே) என்றது.

(க) பெரி-தி-1-க-உ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, சு-தி, ஓ-பா, சேப்பூண்டு. உஉரு

இவன் சுழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று இவன் போர வெறுத்து, “நீங்களுமெல்லாம் இவனையொக்கும் பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கிறீர்களிறே” என்று இவன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுப்போய் ஒற்றியிருந்து, இவன்நெய்க்காசைப் பட்டுக் களவிலே வந்தமுதுசெய்கிறவளவிலே கண்டுபிடித்து, இவர்கள் இடைச்சிகளாகையாலே யசோதை சொல்லிவிட்ட வார்த்தையின் சுருத்தறியாமல், ராஜபுத்ரனென்னும் மதியாமல், இவனைப் பாத்ரத்தோடேகட்டி “கள்ளனைக்கண்டோம்” என்று ஊரிலே வார்த்தையாக்கி, இவனாலே புண்பட்ட பெண்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே “இவன் முகத்திலே விழிக்கப்பெற்றோம்” என்னும்படி தெருவிலே கொண்டுவந்து யசோதைக்குக் காட்டினவளவிலும் இவன் இவர்கள்முன்னே இவனை ஒரு கடைத்தாம்பை எடுத்து “நத்தன் மனைவி, பிள்ளாவளர்த்தபடிஎன்” என்று கோபியா துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க அவர்கள்காணவடித்து, உரலோடேகட்டி

(நத்தன்மனைவி யித்யாதி) “ என் பிள்ளையைக் களவேற்றாதே, உண்டாகில் கெண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்றுமுன்பேசொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே அவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நத்தன்மனைவி, பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி அழகிதாயிருந்தது” என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே அடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. (அன்றித்யாதி). அடித்தவளவன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்ட, அப்

ப்ரதானான நத்தனுடையபிள்ளைபை ஊரார் கட்டிக்கொண்டு வரக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றனாகொண்டு, யசோதை அடிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (என்பிள்ளையித்யாதி). அவர்களே கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கத்தானும் அடிக்கவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (நத்தனித்யாதி). “மனைவி” க்ருஹினி. யசோதை என்னாதே “ நத்தன்மனைவி” என்றத்தால் சலிப்பு பலிதமென்று திருவுள்ளம். “நத்தன் மனைவியினுடைய கடைகிற தாம்பால் துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க சோப்பூண்டு” என்றவயம் கண்டுகொள்வது. “அன்று” என்றதுக்கதுருணமாக “இன்று” என்றுஅத்

மு.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய [றான்.
அப்பனவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப் பூச்சிகாட்டுகின்

“உங்கள் தமப்பனர் காலும்படி, அவர் வருமளவும்பதையாமலிரு”
என்ன, இருந்தவன் அங்கேஇராமல் இங்கேயிருந்து அப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான். ஆப்பூண்கை-கட்டுண்கை. “நெய் திருமுனதுக்கு ஆப்
பூண்டு” என்று பதாந்வயம். (டு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) ஸர்வரக்ஷகனானவன்
வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—இப்போது இவள் முலையைவண்ணிக்கிறது அவன் அமுது
செய்தமுலையாகையாலே. “செப்பு” என்று-உபமாநமாக்கிமுதுமுலை
ப்பாலில் ஸ்ரீயமில்லாமையாலே பிள்ளைக்கு தாரகாதிகளாகவேணு
மென்று “இளமுலை” என்கிறார். அவன் முலைபிடித்தமுது செய்த
போது ஸந்த குழைந்திருக்கையாலே “மென்முலை” என்கிறார்.
(தேவகிநங்கைக்கு) (க) “ஓமுருபேயிழல்” என்று முலைகொடுக்கப்
பெறாமல் இழவுபடா நிற்கச்செய்தேயும் (உ) “எல்லாம்தெய்வநங்கை
யசோதை பெற்றுளே” என்று, அவள்பேறு தன்பேறாக அதுஸந்
தக்கவல்ல குணபூர்த்தியாலே “தேவகிநங்கை” என்கிறாராதல்;

போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான்.
“சோப்புண்டு, ஆப்புண்டு” என்கிறவிவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்
கிறது. (டு)

ஸ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்புப்போலே
யிருக்கிற ஸந்தவேஸத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருது
வாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய், ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவ
கிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடையமுலைகளைவண்ணிக்கிறது-
க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளே

த்யாஹரித்தருளுகிறார் (இன்றப்பூச்சியித்யாதி). “சோப்பு”-அடி. “ஆப்பு”
ப(2)ந்தம். “ஊண்டு” என்று - உகாரம் நீட்டிக்கிடக்கிறதென்றபடி. (டு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (செப்பிளவியத்யாதி) “செப்பிளமென்முலைநங்கை
யான தேவகி” என்றவயித்து அர்த்தம் (செப்புப்போலேயித்யாதி), நாயகா
நாயகப்ரகரணமல்லாமையாலே “செப்பிளமென்முலை” என்றதுக்கு ப்ரயோ
ஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி). ஆனால் அவன் முலை

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, சு-பா, செப்பு. ௨௨௭

“தேவகிநங்கைக்குச் சொப்படத்தோன்றி” என்கையாலே - அவன் அவதரிக்கிறபோது ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம்தோன்ற நாலு திருத்தோள்களோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் அவதரிக்கக்கண்டு, “நாயன்தே! நான்கள் கம்ஸன் கோபுரநிழல்கீழே இருக்கிறோம். ‘பூஸூரர்ருவிகள், தேவர்கள்’ என்கிறசப்தமும் கூடப்பொறுதவன் உம்மைஇப்படிக்காணில்விடான் அறுவரிலும்எழுவராவாரிலும்காட்டில் ‘எப்போதோ’ என்று கறுவிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தவடிவையும் உபஸம்ஹரித்து, ப்ராப்தமான குழந்தை வடிவையும், என்னருகுகிடவாமல் ஏதேனுமொருப்ரகாரங்களினாலேமறைத்தருளவேணும்” என்று இவள்ப்ரார்த்தித்த படியாலே, இத்தையும் பிறந்தநாளையும் விகல்பித்து மறைத்ததை தம்பேறுக்கி மங்களா சாஸநத்திலே கூட்டிக்கொண்டு “நங்கை” என்கிறாராதல்.

(சொப்படு) நன்றாக. தன்படிகளொன்றும் நமுவாமல் தோன்றி என்றபடி. (க) “ஆசியஞ்சோதியுருவை” - மாத்ருவசந பரிபால நார்த்தமாகவிதே மறைத்துப் போந்ததும்.

ன்று தோற்றுக்கைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்த்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே உள்ளது. (நங்கை) என்கிறது மேல்விளைவதரியவல்லஅறிவும், பிள்ளையை அவஸ்த்தா நுகுணமாக கோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பரஸம்ருத்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

(சொப்படத்தோன்றி) நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது - “ஸர்வேஸ்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெறவேணும்” என்றுநோன்பு நோற்றதுக்கீடாக, (உ) “*ഓം ഹൃദയേ ഹൃദയേ ഹൃദയേ* - ஜாதோஸிதேவ தேவேஸசங் சசக்கரகதாதா” என்கிறபடியேஸர்வேஸ்வரத்வகிஷ்ணங்களான திவ்யாயுதங்களோடேவந்து பிறந்து. (ங) “*സംസ്കൃതം*”

யை க்ருஷ்ணனுண்டானோ? இல்லையே; யோக்யமானபடிஎன்னென்னவருளுகிறார் (கம்ஸேத்யாதி). * நங்கை சப்தவிவக்ஷிதமான குணங்களேதென்னவருளுகிறார் (நங்கையித்யாதி).

(ஈடாக) என்றதுக்கு, (அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை) என்றத்தோடந்வயம். (ஸபஸ்தேவி) என்றதுக்கு - பூர்வார்த்தம் “*ഹൃദയേ ഹൃദയേ ഹൃദയേ*” என்பதுதோறும் யத்த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யாததத்தயதே” என்று. (கர்ப்பவாஸாதி தோஷமற)

(க) தி-வாய்-ந-இ-ரு. (உ) வி-பு-ரு-ந-க-ரு. (ங) வி-பு-ரு-க-சு.

(தொறுப்பாடி) தொறு - பசு, தொறுவர் - இடையரும், இடைச்சிகளும். பாடி- அவர்களுர். “தொறுப்பாடியோம்” என்றது - நாங்கள் என்றபடி. நெய்யும்பாலும் தயிரும் விழுங்கிய அப்பன் - உபகாரகன். “இப்படிவிழுங்கி வாழ்வித்தவன்” என்று கேஷபமாகவுமாம். (சு)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கோளரியான மிடுக்குத்தோன்ற அப்புச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

சுரீசுண்டூதன் - ஸபலம்தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோதராத் ” என்று அவளுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுகை. “பிறந்து”என்னுதே“தோன்றி” என்றது,(சு) “சீவீஸ்வரூபாயநாமஸ்ய பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸாதீதோஹம ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற.(உ)“நெய்யும்பாலும் தயிரும் விழுங்கி- நைஷகர்ப்பத்வமா பேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ராபு” என்னக்கடவதிறே.

(தொறுப்பாடியோம்) (தொறு) பசு. தொறுவர் - ஆயர். (தொறுப்பாடியோம்) என்றது-ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. (வைத்த) சேமித்துவைத்த. (துப்பமித்யாதி). துப்பம்- நெய். நெய்யையும் பாளையும் தயிரையும்அமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும்சொல்லி,“விழுங்கின”என்கையாலே “துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில், துஞ்சிய நெய்யும், காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறதுக்குப் பர்யாயமாக சொல்லாய், த்ரவ்யாநுருணமாகக்கொள்ளவுமாம். (அப்பன்) உபகாரகன். இவ்வோத்ரவ்யங்களை விரும்பி அமுதுசெய்த உபகாரர்தன்னைச் சொல்லுகிறது. (வந்தப்புச்சி காட்டுகின்றான்). (சு)

என்றதுக்கு ஸப்ததஜ ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமருளுகிறார் (நைஷித்யாதி).

“தொறு” என்றலக்ஷணயாஆயரைச்சொல்லிற்றென்று, முக்கயார்த்த கதாமுகேந சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தொறுவிய்யாதி).(துஞ்சிய நெய்) கசீ பூதமான நெய். (காய்ந்தபால்) திரட்டுப்பால். ... (சு)

லக்கேட்டோமித்தனையிறே. தத்தஸ்வீகாரம் முன்னாகவும் ஒளர ஸம்மின்னாகவும் இவர்கள்சொன்ன வடைவை * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல இவர் அங்கீகரிக்கையாலும், ஒளரஸம்முன்ன வடைவே தர்மராஸ்த்ராதி ப்ரவர்த்தகர் அங்கீகரிக்கையாலும் இரண்டும் உத்தேஸ்யமாக வேண்டியவரிலும், அது இதிலே சேருமத் தனையோக்கி, இது அதில் சேர்க்கை போர அரிதிறே.

அரிதானபடி யென்னென்னில்; அவர்கள்இத்தை முஹூர்த்த விசேஷதோஷத்தாலே அந்யபரமாக்குகையாலும், இதில் அத் தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும், பித்ராதிகளால் வந்த தோஷ மொழிய கர்பாநாதத்தில் கேவல மோஹஜாததவபரிஹாரம் ஒளர ஸனுக்ரும் வேண்டுகையாலும், ஸங்கராஜாதத்வாதின் தரிக்க வேண்டுகையாலும், உத்த லக்ஷணத்திலே இவை பரிஹரியாத போது இந்த மாதாபிதாக்களுக்கும் இந்த வாஸதையாலே அந்ரா சார தாராசாங்கன்மேலும் ப்ரவ்ருத்தமாகாமல் அறுதபித்து ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலும், அல்லாதபோது அறு

ஜாதமாத்மஜம் ” என்கிறபடியே, அவளும் பெற்று மோஹித் துக்கிடத்த உணர்ந்த பித்திறே இவனைக்கண்டது. இப்படிதான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகுணசேஷடி தங்களைக்கண்டால், “இவன்பிள்ளை” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே அவள்தானும், (க) “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளைமப்பி யுள்ளை யென்மகனே யென்பர்நின்றார் ” என்று-இவனுடைய அதி மாறுஷ சேஷடிதங்களைக்கண்டால், நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக் கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

தும் தாங்கள்காணாவிட்டால், அசோதைவார்த்தையையும்மேல்கொள்ளாதே ஸம்ஸ்யிக்கைக்கு நிதாநமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிதானிய்யாதி). இப்படி அதிமாறுஷ சேஷடிதத்தைக்கண்டு ஸம் ஸயித்தவர்களுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (அவள் தானுமித்த்யாதி). “தாய் க்கே இப்படியானால் இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிதே” என்று இவ் வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (இவனுடைய வித்த்யாதி).

ஸ்வா;—பவவிநாய்மமாகையும் கூட அரிதாகையாலும், இன்னமும் இவன்ஜாதனுளவளவில் ஸாஸ்த்ரஸித்தமான ஸ்நேஹமொழிய அத்யந்தபாவண்யம் நடக்கக்கூடுமிறே.

ஒளரஸபுத்ரனுள விவனுக்குமுண்டோ தோஷமென்னில்; -
(க) “*ஐசுரே நுந்நாநுநி-ஆத்மாவை புத்ரநாமாநி*” என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாதாந தோஷமுண்டாம். அத்தாலே ருசிவாஸநைகருண்டாம். அந்த ருசிவாஸநைகன் உபாதாநம் துடங்கி வருகையாலே இவைஉத்தரபாக(௪௫)ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும் ஸத்ஸஹவாஸவிசேஷங்களாலும்நீக்கும்போதும்அரிதாயிறேஇருப்பது. ஆனால் அந்தஉபாதாநதோஷம் இங்குக்கூடாதோவென்னில்; உபாதாநம்கூடும். தக்கதமான தோஷம் ஜாதகர்ம ஸங்கல்பம் வேறினிகையாலே கூடாது. ஆனாலும் ஸ்வீகரிக்கிறவனுடைய தோஷங்களும் கூடாதோ புத்ரனுக்கென்னில்; கூடும். அது கூடினாலும் முன்புசொன்ன ஸம்ஸ்கார ஸஹவாஸங்களாலே நீக்கி மங்களாசாஸநத்திலே “வாழான்” என்று இவர் முட்டும்போது அருமை பட்டிராது. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று அத்தனைவாசியுண்டு.

இந்த வாசிகள் தானென்? (உ)“*ஐசுரே ஸ்நேஹிந்நுநுநி-புத்ரநாந் பந்துந் ஸகிந் குருந்*” என்றும் “*ஐசுரே ஸ்நேஹிந்நுநுநி-புத்ரநாமாதாம் தாராந்*” என்றும் நீக்கும் காலத்து இந்தத்தாரதம்மம் தான் ஜீவிக்கையாகாதினே. புத்ரன் முன்னாகச்சொல்லவேண்டிற்று, புத்ரன் உண்டாய், பிதா உண்டாக வேண்டுகையாலே. ஆனால் “பிதாம்மாதாம்” என்னும்போதும் “இன்னனுடைய பிதாமாதா” என்னவேணுமிறே. இவற்றினுடைய அநாதாம் தோன்றும்படியிறே “பிதாம்மாதாம்” என்றருளிச்செய்ததும். ஆகையிறே ஒளரஸத்துக்குமுன்னே த(௫)த்தஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரித்ததும். இவைதானெல்லாமென்? தான்பெற்றாளென்னுமது அறியாதவனும் பெற்றாளாக பாவித்து அத்யந்த ஸ்நேஹ பஹுமாரங்கன் பண்ணுகின்றால், ஸ்வீகரித்தவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் அஜ்ஞாநத்தாலே வருகிற ஸ்நேஹதாரதம்ம பஹுமாரம் சொல்லவேணுமோ?.

(சித்தமித்யாதி) பின்னையுடையநினைவே தனக்குநினைவாய், * அஞ்சுவரப்பாதே ஆனுடவிட்டிருக்கையாலே “அசோதைஇளம் சிங்கம்” என்கிறது. தத்துக்கொள்ளுதல், தானேபெறுதல் செய்தா ளாகில், இப்படிஸிம்ஹக்கன் றுபோல்வேண்டிற் றுச்செய்யவியலிமோ?

(கொத்தார்கருங்குழல்) திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்பலரும் ஓரொரு லகாத்தாகச்சூட்டுகையாலே, கருங்குழல் - பூங்கொத்து

(சித்தமித்யாதி) தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே, தன்நெஞ் சுக்கு ஒத்துநடக்கும்படிசோதைப்பிராட்டியுடையபின்னையாய், பால ஸிஹமம்போலே அவருக்குஅடங்காதேதீர்கிறவன். நியமித்தநா ளாகிலும் (க) “அங்ஙனும் திமைகள்செய்வன்னோநம்பி! ஆயர்மடமக் களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகவாய்த்து நியமித் தது. (உ) “அஞ்சுவரப்பாளசோதையானுடவிட்டிருக்கும்” என் னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும் “இளஞ்சிங் கம்” என்கிறது.

(கொத்தாரித்யாதி) உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டினபூங்கொ துத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய், (ங) “அஞ்சுவரப்பாளசோதையானுடவிட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே, இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கை யுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கிமேனணித் திருக்குமவன்.

(தன் நெஞ்சுக்குஒத்து) என்றது - கருஷணன் நெஞ்சுக்கு அதுரூபமா யென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு அவன் ஒத்திருக்கும்படியை உபபாதிக்கிறார் (நியமித்தாளாகிலும்த்யாதி). தீம்பிலே கைவளருகையாவது - தெளஷ்ட யத்திலே மிகவும் மூளுகையென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு ஒத்திருக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (அஞ்சவித்யாதி). “உரப்பான்” - அதட்டான். “ஆடை” ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம்பண்ணும்படி. “விட்டிட்டு” - என்றது - முழுச் சொல். பாலஸிம்ஹம்போலே அடங்காமைக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (கர்வத்தாலும்த்யாதி).

அப்பூச்சி கரட்டும்போது பூங்கொத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (செருக்கி) கர்வித்து. (மேனணித்திருக் கும்) அநபிபவநீயனாயிருக்கும். “இளம்சிங்கம்” என்றபோதே இவ்வர்த்தம் வித்தித்திருக்க, மீளவும் “கோளரி” என்ன வேணுமோவென்ன வருளிச்

மூ.—கொங்கைவன்குனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பாதற்கருளி வன்காண்டை கின்றான்.
அங்கண்ணைப் பூச்சிகாட்டுகின்றான் மனமனையப்பூச்சிகாட்டு

மாறாமல் செல்லுமிதே. (கோபாலகோளரி) தாய்க்கடங்காதானே
ஊர்க்கு அடங்கப்புகுகிறான். கோபாலர்க்குமிடுக்குடைத்தான் ஸிம்
ஹபங்கவம் போலே அடங்காமல்திகிறவன். (அத்தன்) ஸ்வாமி. (எ)
அவ;—ஸாலபனுவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் என்கிறார்
ஸ்வாமி;—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) குப்ஜை(து)க்

குக் கொங்கைபோலேயிதே முதுகில் வலியகூன்றுப்பது. இவளு
டைய உடம்பில்வகரம்போலே காணும்இவளுடையஅறிவும். இவளு
(அசோதையிளஞ்சிங்கம்-கோபாலகோளரி). * தாய்க்கடங்காதவன்
ஊர்க்கு அடங்கானிதே. கோள்-மிடுக்கு. (அத்தன்) ஸ்வாமி. கிழ்ச்
சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை.
வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) முதுகிலேமுலை
புறப்பட்டாப்போலே திரண்டு கிளர்ந்து வலிய கூனையுடையானான்
மந்தரையுடையவசந்ததைக்கொண்டு. காட்டுக்குப்போயிற்றுபித்ரு
வசந்தகொண்டாயிருக்க, குப்ஜையுடையவசந்தகொண்டென்பானே

செய்கிறார் (அசோதையித்யாதி). இத்தால் “இளம்சிங்கம்” என்றது- ஹேது
வும், “கோளரி” என்றது - ஸாமர்த்த்யமுமென்று. தோன்றுகைக்காக, மீள
வும் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று. “தத்துக்கொண்டான் கொலோ, தானே
பெற்றான்கொலோ, என்னும்படியிருக்குமவனுப்” என்றத்யாஹரித்து -
“சித்தமனையான்” இத்யாதியாக அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே “சித்தமனையா
னித்யாதி- இவன்படி எத்திறம், இவனைத் தத்துக்கொண்டான் கொலோ,
தானே பெற்றான்கொலோ” என்றத்யாஹரித்து அந்வயமாதல் கண்டு
கொள்வது. ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) “கொங்கையையுடைய
ளான வன் கூனியை” என்று சொல்லலாயிருக்க, கொங்கைபோலேயென்று
நிற்பதை தோன்றவேண்டியருளுகிறார் (முதுகிலேயித்யாதி). (க) “கிஸ்ரீஸ்த்
நிஸ்ரீஸ்த் பிதுர்வசந் கிர்தேசாத்” என்றுகாட்டுக்குப்போகைக்குப் ப்ரதாந்ஹேது
சொல்லியிருக்க, குப்ஜாவசந்ததை ப்ரதாந்ஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடுமோ
‘வென்கிற சங்காடறுவாதம்பண்ணிப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கித்யாதி). “நம”

உருசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, அ-பா, கொங்கை.

டைய வசநத்தைக்கொண்டு, “மாத்திருபித்ருவசநபரிபாலநம் செய்
யப்போனார்” என்கையொழிந்து, குப்ஜாவசநம்செய்யப்போபாய்
த்துவென்னில்; * கூன்தொழுத்தைக்கடியசொல்லுமுண்டாயிற்று;
அந்தக்கடிய சொல்லைக்கேட்டிறே சக்ரவர்திஅதுமதி செய்தது. எல்
லாத்துக்கும் ஹேது இவளாகையாலே, இவள் சொல்கொண்டே
போனாரென்னலாமிறே, பீ(ஃ)ஜாங்குரந்யாயத்தாலே.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியிலுண்டான ஆனைகளில்விஞ்சின
சத்ருஞ்ஜயன் முதலான வாளைகளும். (பரியும்) உச்சைஸ்ரவஸ்
ஸுபோலே யிருக்கிறகுதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டக
மானராஜ்யமும். (எங்கும்) தாமெழுந்தருளுகிற காடுதானும்.

ன்னென்னில்; (க) “*संयुक्तायुःसंयुक्तराज्यः संयुक्तराज्यः - நம்
தராயா நசமாதாஸ்யா தோஷோநராஜ்யம்*” என்கிறபடியே வநப்ர
வேஸு ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்தறவெடுத்தது இவ
ளையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே * கலக்கிய மாமனத்தனளா
யிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி
போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும்
மூலம்இதுவாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்
கிறது.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியில்ஆனைகளெல்லாவற்றிலும்விஞ்
சின ஸத்ருஞ்ஜயன் முதலானவாளைகளும். (பரியும்) அபிஷேக லோக
விலக்ஷணமான குதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமான
ராஜ்யமும். (எங்கும்) (உ) “*अक्षुण्णबलं भूमिस्थैर्लसं* -
இக்சுவாகுணமியம் பூமி ஸஸைஸலவகநாநா” என்கிறபடியே எழு

தராயா” என்கிற வசநத்தில் பரதாழ்வான் விஷாதாதிசயத்தாலே மற்றை
ஹேதுக்களைக்கழிக்கும்போது, முந்தற இத்தைக்கழிக்கையாலே இதுவே ப்ர
தாநஹேதுவென்று கருத்து. அந்த ப்ரதாந்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவளு
டையவிய்யாதி).

“கரியும் பரியும்” என்றது-ஜாத்யேக வசநமென்று கருதியருளுகிறார்
(பூமியிலிய்யாதி). “குவலயத்துங்க” என்றவிசேஷணம் “கரியும் பரியுமிராச்
சியமும்” என்றத்தோடந்வயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். கூனிசொல்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, அ-பா, கொங்கை உரு

தாமெழுந்தருளுகிறகாடும் பரதனுக்குக் கொடுத்தாரோவென்னில்; வாஸி,ராமபரத்தைப்பிடித்துவைத்து, “என்னைக்கொன்றத்தால்உமக்கென்னலாபமுண்டு” என்றுநாநாவான விகல்பவிசேஷங்களைச் சொல்ல, அவன்சொன்னதுக்கெல்லாம் போரும்படி “பரதராஜ்யத்திலே நீப்பரதாவினுடையஸ்வரீயைஸ்விகரிக்கக்கடவையோ?” என்ன; “அந்ததோஷம் அவனுக்குமில்லையோ” என்ன; அப்படிச்சொல்லுவதரியாகில் கண்டவிடமெல்லாம் கழுமலையாக்குவேன்னென்றாரிதே. ஆகையால்காடும்பரதராஜ்யமென்னுதல்; அன்றிக்கே,தர்மத்தாலும் ஸௌர்யத்தாலும் நீ எறிந்துகொள்ளவல்லதெல்லாம் உனக்குத் தந்தோமென்னுதல். பெருமாள் “நாம்தந்தோம்” என்னாரே, “ஐயர் தந்தார்” என்னுமித்தனையொழியவாயிருக்க, பெருமாள் தந்தாரென்பானென்னென்னில்; ஸக்ரவர்தி கொடுத்தாலும், பெருமாள் அநுமதிவேனுமிதே,* அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதிஇதே.

(வன்கானடையங்கண்ணன்) ஸுமந்த்ரனையும் தேரையும் திருப்பிவிட்டு, * துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரலாய், புகும் வழி தெரியுமித்தனையொழியப் புறப்படும்வழி தெரியாதிதே. அப்படியிருக்கிற காட்டிலே திருவடிகள் நோவ எழுந்தருளுகையாலே அழகிய ஸுலபனென்கிறார்.

ந்தருளுகிறகாடுதானும். (பரதற்கருளி) கைகேயிவராறுகுணமாக ஸக்ரவர்த்திவசந்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக்கொடுத்தது.

(வன்கானடையித்யாதி) ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதானவலிய காட்டையடைந்த அழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப் போடே காடேறப்போகச்சொன்ன விடத்தில், முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே, முடியைத் தவிர்ந்து, ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை லைக்கொண்டோ பரதற்கருளினதென்னவருளுகிறார்(கைகேயி இத்யாதி) (க) “ஸ்வஸ்ஸம் க்ருகாமஸ்யத்யஜதஸ்வ வஸுந்தராம் । ஸர்வலோகாதிகஸ்யேவ லக்ஷ்யதே சித்தவிக்ரியா” என்கிற வசந்ததை உட்கொண்டு அழகையும் ஸௌலப்யத்தையுமுபபாதிக்கிறார் (கட்டினவித்யாதி). ... (அ)

மு.—பதகமுதலையாய்ப் பட்டகளிற்று

கதறிக்கைகூப்பியென்கண்ணு!கண்ணுவென்ன

உதவப்புள்ளிநீந்தங் குறுதுயர்திர்த்த

[முன்

அதகன்வந்தபயுச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்

அவ.—பெருமிடுக்கன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகம்த்யாதி) பதகமுதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட பகவத் பக்தனான ஸ்ரீகஜேந்தரன். (க) 1483

விட்டுக் காடேறப்போனபடியை நினைத்து, அழகிய ஸுலபனென் கிறது.அன்றிக்கே,“அங்கண்ணன்”என்றது-(உ)“காடேறல்பாடக ராமகமலபத்ராக்க” என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களையுடைய னென்னவுமாம். அப்போது,“ராஜையஸ்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டில் போந்தோம்” என்னும்க்லேஸமின்றிக்கே,அகவாயில் ஹர்ஷம்திருக் கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலை) பதகம் - முதலையினு டைய கொடுமை.(க).“கொடியவாய்விலங்கு” என்னக்கடவதிடே. (ச)“அதன்விடத்தினுக் கனுங்கியழுங்கியவாளை” என்னும்படி ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவாளை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லு கிறது. அன்றிக்கே,“பாதகம்” என்கிறத்தை,“பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை யென்னவுமாம். அதாவது-ஸாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிடே. இம்முதலை,“ஆனையாலே தன்னுடைய ஸாபமோகதம்” என்றறிகை யாலே தன் கார்யஸித்தியளவும் இவன்காலை பிடித்த பிடி நமுவ விடாதேகின்றபடி. (வாய்ப்பட்டகளிற்று) அதன் வாயிலே அகப்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு.(பதகமுதலையித்த்யாதி)(விலங்கு)வன்று-திர்யக் காய்,முதலையைச்சொல்லுகிறது. கொடுமையைப் ப்ரமாண பூர்வகம் விசேஷி க்கிறார் (அதனத்த்யாதி). (விடத்தினுக்கு)விஷத்துக்கு,(அனுங்கி)நோவுபட்டு. (அழுங்கிய)கூப்பிட்ட. (அதாவது) என்றது - பாதகத்தையுடைத்தாகை யாவதென்படி. (கிடந்ததிடே) என்றவநந்தரம் “ஆகையாலே” என்றுகே ஷம்.(அதாவது)என்றதுக்கு(நின்றபடி)என்றத்தோடர்வயம்,இப்படி கஜேந்த

(க) விஷ்ணுத-சுக்-சுக

(உ) ரா-ஸா-நு-நு-எ.

(ங) தி-மொ-நு-அ-ந.

(ச) தி-பள்ளி-உ.

பொய்யாழ்வார தருமொழி, உ-ப, க-தி, கூ-பா, பதகமுதலை.

கதறிக்கைகூப்பி என்கண்ண! கண்ணவென்ன) (க) “நாரா ஓ! மணிவண்ண!” என்றப்போலேயிறே, “கண்ண!கண்ண!” தும். “சதறி” என்பானென்னென்னில்; அதிகாரத்துக்குத் பல்லாததைச்சொல்லுகையாலே. தகுதிதானென்னென்னில்; ஈக்கு விஷயமான தேவதாந்தர்யாமி யென்னுதல். ஸ்வாந் மி யென்னுதலிறே.

இந்த ஆபத்து “* மழுங்காத ஞானமே படையாக நீங்கும்”
1. நெடுங்காலம் சென்றவளவிலும், நீங்காமையாலே, (உ)நீழ்
, என்கிறபடியே இத்தகையில் ஸர்வேஸ்வரனையே தனக்கு
னு கினைத்து; தன்கையைஎடுத்து அஞ்ஜலிபண்ணி, தன்ஆர்
பல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, “எனக்குநிர்வா
னவனே!” என்று பலகாலும்சொல்ல.

க) “நாராயண! ஓ! மணிவண்ண! நாகணையாய்! வாராய்”
கூப்பிட்டானுகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்;
‘என்கண்ண! கண்ண!’ என்று கூப்பிட்டானுகவருளிச்செய்
ந) “ஸ்ரீ ஸுக்ஷ்ம ஸுலக்ஷணே ஸ்ரீ ஸ்ரீ - மூலேதிமுத்தபதமாலபதி
ந்தரே” என்றுகொண்டு - “மூலமே” என்றுகூப்பிட்டா
ளாராணிகர் சொன்னார்களிறே. இவைதன்னில் சேரும்படி
ன்னெனில்; “மூலம்” என்கிறவிடத்தில் அஷ்டதாரணவிக்காஷ
டான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானுகையாலே,
நப்பர்யாயசப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களா
ல், எல்லாம் தன்னில் சேரக்குறையில்லை.

பபத்தாலும்) என்றது-கைங்கர்யாலாபத்தாலுமென்றபடி. வீபஸை
யிதம் (பலகாலும்) என்றது.

ராயணத்வத்தையிட்டுக் கூப்பிட்டானென்றும், “எனக்கு நிர்வாஹ
ன்று கூப்பிட்டானென்றும், மூலத்வத்தையிட்டுக்கூப்பிட்டானென்
முன்று பேருடைய வாக்யங்களும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்று சங்
ரிஹரிக்கிறார் (நாராயண ஓ! வித்யாதி). பெளராணிகரோடேவிரோ
ரித்தது-இப்பாசுரங்களிலும் அர்த்தாத் பரிஹ்ருதமென்று கொள்
துக்கு) மூலமென்று கூப்பிட்டதுக்கு. பர்யாயமென்றது - ஏகவிக்ர
ந்த விஷயசமாயையாலே.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, கூ-பா, பதகமுதலை. உருக

கூடுயலவ்-திக்கலம்சுத்திரியபலம்” என்ற விஸ்வாமித்ராணைப்போலே பக்திமார்க்கத்தை திக்கரித்துப் பரபத்தி மார்க்கத்திலேபோந்து, சகர வர்தி-சப்தவேதியாய் எய்தாப்போலேயிறே “கண்ண! கண்ண” என்ற சொல்முடிவதற்கு முன்னே அவன் கண்ணிலே தோன்றும் படி, அந்தப்புரம் கைநெரிக்க, சத்ர சாமரங்கள் பிற்பட, வெறுந்த ரையிலே நாலிரண்டடியிட்டு, பெரிய திருவடியைப் பண்ணெய்யப் பெறாமல் ஊர்ந்துசென்று நின்னு பூர்வபக்தி தன்னையே ஸாத்யமாகக் கிணைநே,

(அங்குறு துயர்தீர்த்த) “அங்கு” என்றது-முதலை கவ்வின் விடத்தில். (உறுதுயர்) ஆனையின்துயர்ஆனைக்கும் தனக்கும் தக்க

(உதவவிக்யாதி) இந்த ஆர்த்தத்தவரி திருச்செவிப்பட்டபோ தே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து, (சு) “சுதூஷ ஸ்மணஸ்” ஸ்மணஸ்- அதந்தரீத சமுபதிப்பாறிய ஹஸ்தம். ” இத்யாதிப் படியே ஸேனைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும் பற்றா தே, திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும் தரையிலேபத்தெட்டடியிட்டபதற்றத்தைக்கண்டு “இதுக்கடியென்”? என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தப்புரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணெய்யப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற் கொண்டு, “அந்தஆர்த்திக்குஉதவவேணும்” என்னுமத்தைப்பற்ற அவனைப்ரேரி த்துவிரைய நடத்திக்கொண்டு சென்று. அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலேயகப்பட்டு ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவான் பட்டஅதி

“உதவப் புன்னூந்து” என்கிற விடத்தில் த்வராதிரயம் தோன்றுகையால், அத்தை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே உபபாதிப்பதா கத்திருவுள்ளம் பற்றி “கதறி” என்கிறத்தை கடாக்கித்தும், “கிமித்சாகுலாந்தப்புரம்” என்றத்தையும் “நாகணையாய்” என்றத்தையும் கடாக்கித்துக் கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவார்த்தத்தவரியித் யாதி). (இத்யாதிப்படியே) என்றதுக்கு (மேல்கொண்டு) என்றத்தோடுஅந்வ யம். கீழ் “அஸ்வீக்ருதபரணீத மணிபாதுகம்” என்றத்தையும், மேலே “அவாஹநபரிஷ்க்ரியம்” இத்யாதியையும்கடாக்கித்து “கிமித்சாகுலாந்தப்புரம்” என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பத்தெட்டிய்யாதி). (பண்ணெய்கை) அலங்கரிக்கை. (விரைய) சீக்ரமாக. உறுகை - அடைகையாய், (பட்ட) என்கிறது. “கதறி” என்றத்தைக்கடாக்கித்து “துயர்” என்றதுக்குபலிதம் (அதிமாத்ரேத்யாதி). “துயர்” என்றது- ஸாமான்யஸூப்தமாகையால், களேபர

(உறுதுயர்தீர்த்தவதகன்) நல்விரகநிர்நுஉறுதுயர்தீர்த்தபெரு
மிடுக்கன். அன்றியே, க்ருபாப்ரேசனாய் ஸங்கல்பநிபந்தநமான்
ஸ்வாதந்தர்யம் பின்செல்லுமபடியான ஸத்திமானென்னவுமாம்.
வந்தப்புச்சி காட்டுகின்றான். (அதகன்) மிடுக்கன், (க்)

மாத்தா துடுக்கத்தைப்பிபாக்கினா. ப்ரீ கஜேந்தர்னுக்குதுஞ்ச்கமாவது,
(க) “நாஉஂ கீ”லர்ஸ்யஸ்துத்ராணாம் சுருஸ்ஸாதன். கர்ஷ கஸூஸ்யைச் சாத
யோர்வ்யதும்சாரீ நாளஹம்கனேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்ந்தம் மதுஸூ
தந! கரஸ்த்த கமலான்யேவபாதயோரர்ப்பிதம் ஹரோ” என்கிற
படியே கையிற்ப்பு, செவ்வியழியாமல் திருவடிகளில்சாத்தப் பெறு
கிறிலோமென்னுமது. (அதகன்)மிடுக்கன். இப்படி ஆஸிரித ரக்ஷ
ணம்பண் னின் பரத்திவிசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (வந்தப்புச்சி
காட்டுகின்றான்). (க)

தீர்ப்பும் அந்தமாகில், பரமாணவிரோதம்வருமென்றுவிசேஷிக்கிறார் (ஸ்ரீ கஜேந்தரேத்யாதி). (க)

(க) விந்நகரம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, கௌ-பா, வல்லாளர். உசக

மு.—வல்லாளரிலங்கைமலங்கச்சுச் சரத்தூர்த்த
வல்லாளனை விட்டுச்செத்தனாரிந்த
சொல்லார்ந்தவழிச்சிப் பாடலெல்லபந்தம்
வல்லார்போல்வெகுந்தம் மன்னிப்பதுபேர. (கௌ)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வல்லாளர்மாத்ரி) “பாரதம் கை
செய்தவத்துதன்” என்றவிடத்தில் “என் வருகிறதோ” என்றபய
மும், *ஆம்மவந்தம் பட்டரியத்தினிடேர்மெல் முன்னின்ற வல
வல்லாளபயமும், *காயுநீர்கடம்பேறித் தீமபணத்தில் பாப்த
பயமும், *இருட்டில் பிறந்துபோன விடத்தில் வந்தபயங்கரும்,
அதுகூலப்பாதிக்கூலால் வந்தபயங்கரும், * “விழுகளை அப்பமும்
பாறும் தாசிரும் தன் பருவத்துக்கு லாத்திபாதோ” என்கிறபய
மும், “அசோதை யிளஞ்சிங்கம் - கோபாலகோளார்” என்னும்படி
கர்வோத்தரமான வ்யாபாரங்களால்வந்த பயமும், அவதாரத்துக்
கும் தீர்துவாய், அவன் *காவிரை நடந்தபயமும், *ஆனைக்கருள்
செய்ய உதவப்பூர்ந்தபயமும், * வல்லாளரிலங்கை மலங்கச்சுச்
சரத்தூர்த்த ராக்ஷஸால்வந்த பயமும் எல்லாம் நிவ்ருத்தமா
கைக்காக, திருக்கையில் ஆழ்வார்களைக் காட்டியருள, பூசகா
சகடயமனார்ஜுமாதிகளால்வந்த விரோதத்துக்குப்பயப்பட்ட திரு
வாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் இவர்தமக்கும் அவை பயவர்த்த
கங்களாயிருக்கையாலேயே “அப்பூச்சி” என்றது.

ஆழ்வார்களைக்காட்டினவாழை, பெண்கள் “அப்பூச்சி” என்றரு
ளக்கூடும். அவர்களுடைய ஸ்வேதமும் பயபாவணையாகையாலே,
(க) “வெய்த்தலைமே” என்றது முதலாகப்பலவிடங்களிலும்கண்டார்
களே யாகிலும், மறக்கவும் “இப்போதுகண்டோமே” என்று கிணைக்
கவும் கூடுகையாலே. இவர்; (உ) “வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லா
ண்டு” என்றுதொடங்கிப்பலவிடங்களிலும்ஆழ்வார்களோடேபழகிப்
போந்தவர் “அப்பூச்சி” என்பானென்னென்னில்; இவர்க்குஸ்வரூபம்
இதாதானையாய்ச் சால்லுகையாலே யென்னுதல். பெண்கள்பாச
ரத்தைகய்யாஜ யாக்கினாலும் இதுதானையிதே இவர்க்குஸ்வரூபம்.
ஆனாலும் “அப்பூச்சி” என்கிற பாசாமில்லையெயாகிலும் “வயிறு

(க) க-உ-கஉ.

(உ) திருப்பல்லாண்டு-உ.

மறுக்கினாய்” “அப்பூச்சி” என்கிற விவைதானேயிறே இவர்க்குயாத்
ரை. இவரருளிச்செய்த விடங்களிலும் திருவுள்ளத்தில் கிடப்ப
து இதுதானேயிறே.

(வல்லாளித்யாதி) வலிமை யாலே பறித்துக்கொண்டதாகை
யாலே “வல்லாளி லங்கை” என்கிறார். (மலங்க) செருப்பும் தேவா
ரமும் ஒக்கக்கட்டும் படியாக. இலங்கையிலே தேவாரமுமுண்டோ
டு வ ன் னி ல்;— ॥ ௮௩ ॥ ௪௪ ॥ ௪௫ ॥ ௪௬ ॥ ௪௭ ॥ ௪௮ ॥ ௪௯ ॥ ௫௦ ॥ ௫௧ ॥ ௫௨ ॥
அக்கிழோற்றாய்ச் வேதாய்ச் ராகுஸாராம் க்ருஷேக்க்ருஷே”
என்கிறபடியே அவையுமுண்டாதல். அன்றியிலே, அவர்கள் விரும்
பினவை அவர்களுக்குத் தேவாரமிறே. (சரந்தரந்தவில்லாளன்)
“ராமசரம்” என்றுப் பரவித்தமிறே. (சு)* மாறுநிறைத்திரைக்குமிதே.
(உ) “ஒருவரிருவரோர்முவர்” என்னக்கடவதிறே. (வில்லாளனை)
இதுப் பரவித்தி. (விட்டு சித்தன் விரித்த) இவ்வவதாரத்தில் பெளர்
யாதிகளைக் கொண்டிறே, எல்லாவவதாரங்களிலும் விரித்தருளிச்
செய்ததும், தொடங்குகிறபோதே (ங) “பாழாளாகப் படைபொரு
தான்” என்றது முதலாகவிறே மேல்விரித்தது.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளிலங்கை) வலிய ஆள்களை
யுடைத்தாகையாலே, ஒருவராலடர்கவொன்றாத பரிகரத்தை
யுடைத்தாய்க்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணன்மதிக்கும்
படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்குமுரிதே. (மலங்க) செருப்பும்
தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடம்தேடிமலங்கும்படியாக. (சரந்
தரந்தவில்லாளனை) திருச்சரங்களைமேன்மேலும்டத்தினதிருவில்லை
யுடையவனை. இத்தால்-ஈஸ்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, அவதாரத்
துக்கு அதுகுணமாகநின்று அம்பாலே அவ்வுரையடர்த்த ஆண்
பிள்ளைத்தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழிக்குருஷ்ணாவதார
விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச்செய்தது அவ்வவதார

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளித்யாதி) (அடர்க்கை) - மேலிகை
“வல்லாளன்” என்கிறதைவிசேஷித்து உபபாதிக்கிறார் (ராவணனித்யாதி).
“மலங்க” என்றுத்துக்கு-சித்தவிப்ரம் அர்த்தமாக்கி உபபாதிக்கிறார் (செருப்புமித்
யாதி). (தேவாரம்) ராகுஸார்களுடைய ஆரத்யதேவதாரந்தரம். (பிடாரால்)
அபிமாநத்தால்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க-தி, ௧௦-பா, வல்லான். உசக

(சொல்லார்ந்த வப்புச்சிப்பாடல்) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிதிறாஸபுராண
கூனெல்லாவற்றுகும் சொல் நிரப்பமுண்டாவதும் இவ்வப்புச்சிப்
பாடலாலேயே, இது தான் காட்டுகிறவன் நிரப்பலும், சண்ட
வன் பயப்படுமதினே அப்புச்சி. (வல்லார்) இத்தை ஸாபிப்பாய
மாக வல்லாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவாபிமாநத்திலே ஒதுக்கி,
இச்சப்தமாத்ரத்தையே உத்தேசியமாக ஒதி, ஒதுவித்துப் போரு
மிதுவே யாத்ரையாக வல்லாரென்னுதல். (போய் வைகுந்தம் மன்
னியிருப்பாரே) இவ்வாழ்வாரபிமாநமே வழியாகப்போய் தீபாத்
விபூகியிலே சென்று * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து, “பல்லாண்டு
பல்லாண்டு” என்று காலதத்வமுள்ளதனையும் ஏத்துகை பலமாகப்
பெறுவரென்கிறார். (௧௦)

பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

த்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐயத்தைப்பற்றினே.
“வன்கானடையங்கண்ணன்” என்று இந்த ஐக்கியம் கீழும் சொல்ல
ப்பட்டதினே. (விஷ்ணுசித்தன் விரித்த) பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண
அருளிச்செய்தவையான.

(சொல்லார்ந்தவித்யாதி) சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்
புச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் ஏதேனு
மொருபடிவல்லவர்கள். “சொல்லார்ந்த” என்றது-அதிகரிப்பார்க்கு
இதினர்த்தத்திலே போகவேண்டா; சப்தரஸத்தானே அமையுமென்
னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். (வல்லார்) என்றது-ஸாபிப்பாயமாக
வல்லாரென்னவுமாம். (போயித்யாதி) இதிலுடைய அப்ப்யாஸமே
மேதுவாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், பூர்வைகுண்டத்திலே
அப்பனையதுபவித்து மங்களா சாஸநம்பண்ணிக் கொண்டொவத்கால
முமிருக்கப்பெறுவர். (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து

முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

—o—o—o—

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

(சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய்) என்பது -கவியினுடைய லக்ஷணத்
துக்கதுருபமான சொற்களாலே பூர்ணமாயென்றபடி. சொற்களே புருஷார்
த்தத்துக்கு அமையுமென்று, “சொல்லார்ந்த” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரமரு
ளுகிறார் (அதிகரிப்பார்க் கித்யாதி). (௧௦)

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

—:—:—

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

அரவண பரவேசம்.

அவ.—“அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கேட்டியர்கோன்” என்று-அல்வழக்கொன்று மில்லாதே அறுதியிட்டது தேசமாக்கி, தத்தேசிகளை அவதாரகந்தமாக வஸ்துநிர்தேசம்செய்து, நாவகாரியம்சொல்லிலாதவர்களைதேசிகராக்கி, கார்யபூதனுாவவன்அவதரித்த ஊர் கொண்டாட்டம் ஒக்க நின்று கண்டாப்போலே, மிகவும் உகந்துமங்கராசாஸம்செய்து, அவதாரத்தவனுடையதிவ்யாவயங்களைப் பாதாதிசேசாந்தமாக நிவந்த்யமான வளவன்றிக்கே, இதுவே பரமபுருஷார்த்தமென்று வஸ்து நிர்தேசம் செய்து, தாமும் மிகவுழுநகத்துதம்போல்வார்க்கும் “காணீர்” “காணீர்” என்றுசாட்டியருளி, இவனுக்கு ஆஜ்ஞாருபமாகவும் அதுஜ்ஞாருபமாகவும், பரா

அவ.—ஆழ்வார்களைல்லாரும்கருஷ்டாவதார பரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களைல்லாரையும் போலன்றிக்கே, கருஷ்டாவதாரத்திலே அநிபரவணராய், அவ்வவதாரஸாதபவத்துக்காக கோ(௧) பஜம்மத்தைஆஸ்த்தாரம்பண்ணப்போக்து, (௨) “பேரகத்தில் வடிவாதபுதுலையர்கோன்” என்றபடியேஅவ்வவதாரஸமுள்ள தெல்லாம்அதுபவிக்கிற வரையையாலே, முதல்முன்றுதருமொழியாலே-அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாஸக விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடையபாதாதிசேசாந்தமான அவயவங்களை லுண்டான வழகை பரத்தேயகமாகத்தானதுபவித்து, அதுபுபூஷுக்களையும்தான் அமைத்திக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலேநிறித்தாலாட்டினபடியையும், பிறகாலமாயிருக்க, தக்காலம்போலேபாவநாபகர்ஷத்தாலே யசோதாதிசுருடையபரப்தியையும் ஸ்நேஹத்

அரவண பரவேசம்;—சீழ்பதற்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியருளுக்கும் (ஆழ்வார்களைல்லாரும் த்யாகி). (அதுபவிக்கிறவரையால்) என்றதற்கு (கருஷ்டமானார்) என்றத்தோடும், கருஷ்டமாகிருர் இத்திருமொழியில் என்றத்தோடும்வயக்கங்கொண்டது. (மூன்றுதருமொழியாலே) என்றதற்கு- (உடையராப்கொண்டதாமதுபவித்து) என்றத்தோடும்வயம். (யசோதாதிசு) என்கிற ஆதிசபத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உபலாஸித்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, அரவணைப்பரவோசம் உசுநி

ஸ்வா;— ப்தி சிபந்தகமான அரிமாநாபாநயும் உபயவிபூதிபி
லுள்ளாரும் உபகரித்த பாசாபங்களை அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு
தோன்ற அவர்கள் வாவிட்டவற்றையும், அவர்கள் கொடுவந்தவற்
றையும் மேன்மையும் நீர்மைபுமான மெய்ப்பாடுதோன்ற அங்கீக
ரிக்கவேணுமென்று பார்த்தித்து,

அவன் அங்கிசரித்தின்பு கொட்டிலெற்றித் தாலாட்டி, ஜ்ஞா
நத்துக்கு ஆர்யத்திலுங்காட்டில் ஜ்ஞோபபாநாதம்யத்தைக் கற்
பித்து, அவற்றுக்கு ஜ்ஞோபநீமை இவ்விஷயமாக்னி, விஷயிகரித்தத்
ஞாநத்தை (க) “ஐஹ்ணேஷ்ணேவிஜ்ஞாநம்யத்ருந்தததே” என்
கிறயாயத்தாலே ஜ்ஞாநாக்களாக்னி, (உ) “இளாமாதி” என்றும்,
(ங) “விண்டனில் மனனிபாமதி” என்றும், உபயவிபூதியிலுள்ளா
ரையும் உபலக்ஷணநயாயத்தாலே இவன் புருதியனைவனு தொடக்க
மான வ்யாபாரங்களைக்கண்டு தாமும் மிகவுமுகத்து தம்போல்
வாரையும் அழைத்துக்காட்டி, கோக்களாக்னி கொண்டிபாக
வல்லிக்களாக்னி போங்கோள்” என்று முன்பு பச்சைவாவிட்டுத்
தாங்கள்வாராதவர்களையும் “வந்தாண்டுபோங்கோள்” என்று “உய்ய
வுலகுபடைத்து” என்று ஜகத்காரணபாசாசகமானபாமதம்முதலா
கக்கீழேயருளிச்செய்த திவ்யதேசங்களையும், இதிலருளிச்செய்ததிருக்
குறுங்குடிமுதலான திவ்யதேசங்களிலும்ஸ்சித்திநிதனுய்கின்றவனும்
நாநாவான அவதாரங்களும் அபதாரங்களுமாகப்பாசாசிக்கவனும்
(ச) [சீதேய சநேயசுமேக சீதேய வேணதஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவவேத்
யி] என்கிறபடியே - “ஸகலவேதஸாஸ்த்ரேதிஹாஸ புராணதிகளா
லும் அறியப்படுமவன் நான்” என்றவனை-கீழே “நாராயண லழே
லழேல்” என்றவராகையாலே (ரு) “நான்மறையின்பொருளை” (க)
“ஏலுமறைப்பொருளே” (எ) “எங்கள் குடிக்கரசே” என்று வாசக
த்துக்கு வாச்யமும், வாச்யத்துக்கு வாசகமுமாக வறுதியிட்டு,
அவனை (அ, “செப்பவன் நின்றகலம் சேமமென்கருதி - ஆயர்கள்
போரேறேயாடுகசெங்கிறை” என்கையாலே லேலாகத்திலுள்ளார்க்கு

(க) கை-ஆ-டு-க, (உ) க-ரு-க (ங) க-ரு-க (ச) கீ-கடு-கடு.
(ரு) க-க-ரு, (சு) க-க-க, (எ) க-க-கடு, (அ) க-க-க.

உச்சு மயாயாழ்வார திருமொழி, உ-ப, உ-தி, அவணைப்ரவேசம்

பீதி, பக்தி, ப்ராப்திமூலமான ஆசாரங்கள் ப்ரமாணாகுணமாகத் தோன்றும்படியாகவும், சொல்வழுவாத ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம்தோன்றும்படியாகவும், “செங்கீரை” என்கிற வ்யாஜம் முதலாக “சப்பாணி, தளர்நடை, அச்சோ, அச்சோ, புறம்புல்கல், அப்பூச்சி” என்கிற வ்யாபார விசேஷங்களை ப்ரார்த்தித்து,

“அவன் இவை செய்யச்செய்ய, அவற்றுக்குத் திருவடிகள் நோம்” என்றும், “தளர்நடையில் விழுந்தெழுந்திருக்கையாலே திருமேனினோம்” என்றும், அச்சோபுறம்புல்கல்களாலே தம்முடைய திருமேனியை வன்மையென்று நினைத்து, அத்தாலும் “திருமார்பு நோம்” என்றஞ்சி, “நாம் ப்ரார்த்தித்து என்ன கார்யம் செய்தோம்” என்று அதுதபிக்கிறவளவிலே, தந்ரிவ்ருத்தயர்த்தமாகத்தன் திருத்தோள்களையும் ஆழ்வார்களையும் காட்ட, அவையும் பயாபய வேறுதவாகையாலே, அவற்றை அமைத்துத் திருமேனியில் வாட்டத்தை நினைத்துப் “படுக்கையாம்பாலே உறங்குகிறாணத்தனை

தையுமுடையாம்ப்கொண்டிதாமதுபவித்துஅந்தாம், அவன் அம்பு வியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்நடை நடக்கை, அச்சோ வென்றும், புறம்புல்குவாவென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேகலிக்கையும், முன்னும் பின்னும் வந்தனைக்கையாகுற பாலசேஷிதங்கலையும், தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அதுபவித்துக்கொண்டு வந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே - அவன்திருவாம்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடினசேஷிதத்தையும் தக்காலத்திலே அவன் அதுபவித்துப்பேசினுப் போலேதாமும் அதுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானார்.

கோபர்ப்பிவகழிமென்று கொள்வது. இம்மூன்று திருமொழியையும் அதுபவிதாக்களான யசோதாதிகளுடைய வ்யாபாரபரமாகையாலே, ஒருபேடி கையாக்கி, அதுபாவ்யருணக்ருஷ்டசேஷிதங்களை யசோதாபாவறையாலே அதுபவித்தானே னுமேலாறு திருமொழியையும் ஒருசேர்த்தியாகவருளுகிறார் (அந்தரமவனித்யாதி). பத்தாம்திருமொழியில் திருவாம்ப்பாடியிலுள்ளார் எல்லாருடைய பாவறையாலேக்ருஷ்டசேஷிதத்தை அதுபவிக்கிற படியைச் சொல்லுகையாலே ப்ருதக்காகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

மு.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணுதுறங் கிஃபோயின் றுமுச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்கானேன் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள்சொர்தபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருசிடாயே.

என்று உறக்குறியெனமெழுப்பி, (ச) “அரவணை - அரவணை” என்கிற ப்ரதிஞ்ஞையைக் குலைத்து, (உ) “அரவணை - அரவணை” என்கிற படியே அமுது செய்யவேணுமென்கிறார். *.

ஸ்வா.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) திருவனந்தாழ்வான் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்த வாஸகையோ? ஆபரே

இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரஞ் முடிபுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகையாலே “உண்ணுப்பிள்ளையைத் தாயறியும்” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அதை யறிந்து, “அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே” என்று அவனை எழுப்பி, நெடும்போதாக முலைபுண்ணுமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன்முலைத்தலைகளை உண்ண வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறய்த்திருந்தவனவிலும்விடாதே நிரிப்பந்தித்து முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமதபுலிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவ(புலா)புக்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலானாஸத்தை யதபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். *

வ்யா.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திரு

“இரவு முண்ணுதுறங்கி” என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்து கொண்டு, இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை நவந்தரஹேணவருளுகிறார் (இனியித்யாதி). “இன்றுமுச்சிகொண்டதாலோ” என்றதைக்கடாக்கித்தருளுகிறார் (நெடும்போதாகவிய்யாதி). “வனமுலைகள்” இத்தாயதியைக்கடாக்கித்தருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). நெறித்து - நிமிர்ந்து. “ஓடியோடிப்போய்விடாதே” என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளுகிறார் (அவன் இறய்த்திருந்தவித்யாதி).

அரு.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) “அணை” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அரவுபததாத்தர்யமருளுகிறார் (மென்மையித்யாதி). தாவன்யெளந்த்யாதி களைவிக்கித்து (துடக்கமானவை) என்றது. அரவணையாயிருக்கும் தசை

உசஅ பாயாழ்வார தருமாழி, உ-ப, உ-தி, க-பா, அரவணை.

முன விடத்திலும் பள்ளிகொள்ள வேண்டுகிறது. “சோறு” என்றும் ‘ப்ரஸாதம்’ என்றும் அறியானென்று நினைத்து, “அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்கிறார்.

வனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனாரிருந்துவைத்து (க) “ஸாஸ்திரமாய், பூஷணமாய் - நாகபர்யங்கமுதல்நுஜ்யஹ் பாகதஃ” என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு பாதாநனைவனே! அப்படுக்கை வாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டுபோந்தவாஸஸையோ? ஆயரேமுனவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டு எழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது. அவன்தான்இதர ஸஜாதீயனாயாகிரித்தால், (உ) “சென்றாஸ்குடையாம்” என்கிறபடியே சந்தாது வர்த்தியாய் அடிமை செய்யக்கடவ கிருவந்தாழ்வானும், அவனுடையஅவஸ்த்தாதுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொருதிருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்கும்மே கண்வளர்த்தருளுகிற வனுக்கு, (அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே) “முலையுண்ண” என்னுதே “அம்மமுண்ண” என்றது-ஸாஸ்திரமாய் அதுகுணமாகஅவன் சொல்லும் பாகரமதுவாகையாலே, துயில்-நித்தா, எழுகையாவது-அது குலைந்தெழுந்திருக்கை, “எழாய்” என்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தனை.

(இராமுமித்யாதி) நீராதிரியுமுண்ணுதேஉறங்கி, அவ்வளவுமன்றியில் ஆயரேமுனை அதுபபந்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமானபூர்வகம் ஸயித்யாஹாரத்தைக்கடாக்கித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நாகபர்யங்கமித்யாதி). “அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்றுஎழுப்பு கிறபோது “அரவணை” என்று விசேஷித்ததுக்குஹார்தபாவமருளுகிறார் (அப்படுக்கையித்யாதி). ஆயரேமுனவளவிலே அரவானது அணையாயிராமையாலே, அப்படுக்கையில் வாரையாலே ஸுககிந்தைபண்ணுகிறவென்னக்கூடமோ வென்னவருளுகிறார் (அஃன்தானித்யாதி). ஆகையால்படுக்கையைவிட்டுஎழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறவென்று கருத்து. “துயிலெழாயே” என்கறவிடத்திலே - நித்திரைபயி டாப்த யிருக்கிறவென்றத்தமாகில், எழுப்புகிறப்ரகரணத்துக்குச்சீராமையாலே ப்ரார்த்தாபரமாகவருளுகிறார் (எழாயென்கறவியத்யாதி).

“நீஇரவுமுண்ணுதறங்கியிருக்க, இன்றும் போயுச்சிகொண்டதாலோ” என்றவயத்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நீராதிரியுமித்யாதி). (உறங்கி) என்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, க-பா, அரவணையாய். உசக

(இரவு முண்ணுதறங்கி நீபோய்) பகலுண்டத்தை மறந்தார் போலே காணும். பகலுண்ணுதார் இரவு முண்ணுர்களோ? எழுப்பினவளவிலும் எழுந்திராமையாலே “கன்றவெழுப்பவொண்ணுது” என்றுவிட்டேன். இன்றும்போய்ச்சிப்பட்டதென்கிறார் விடிந்தமாத்ரத்தையேகொண்டு. (வரவுங்காணேன்) “உண்ணவேண்டா” என்னும் போதும், எழுந்திருந்துவந்து “வேண்டா” என்ன வேண்டாவோ” என்றவளவிலே, எழுந்திருந்துவருகிறவனைக்கண்டு, “வயிறுதளர்ந்து முகம்வாடிற்று” என்று எடுத்தினைத்துக்கொண்டவளவிலே, அழகிய முலைகள் நெறித்துப்பாயத்தொடங்கிற்று. வனப்பு-அழகும்,

க்கே இன்றும் போய் உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தால்தானாகுமெண்ணவேண்டாவோ? விடிந்தவளவேயோ? அப்போது உச்சிப்பட்டதுகாண். ஆனும், ஓவுமாகிற அவ்யயாரிண்டும் - விஷாதாதிசயஸ-உசகம். (வரவீத்யாதி) நீபாக வெழுந்திருந்து அம்முண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அப்போது யில்லாமையென்ன வொண்ணுதபடி வயிறு தளர்ந்திராவின்றும், (வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய) வனப்பு-அழகும், பெருமையும் முலைகளானவை உன்பக்கல் ஸ்ரேஷ்ணத்தாலே நெறித்து, பால் உள் ளடங்காமல் வடிந்துபரக்க. “உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே!” என்று கருத்து.

நவந்தரம் “இருக்க” என்றுஅத்யாஹார்யம். (இன்றும்) இந்ததிரமும். (போய்) வந்து. (உச்சிப்பட்டது) மத்த்யாந்ஹமாச்சது. தாத்தர்யார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியித்யாதி). “வரவும்” என்ற ச(ர்)காரத்தாலே “நான் எழுப்ப எழுந்திருந்து வரவும் காணேன்” என்றஹமுச்சயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஹமுச்சேதவ்யாந்தரத்தை அருளுகிறார். (நீயாகவித்யாதி). “வன” என்றதுக்கு - அழகும், பெருமையும் சய்தார்த்தமாகிலும், பால்வடிந்து பெருகைக்கு அது குணமாகப் பெருமைவாய்வுகூறித்து அருளுகிறார் (வனப்பித்யாதி). “சோர்ந்துபாய” என்பாணென்? “வயிறுசைந்தாய், வரமுலைகள் - திருவுடையவாய் மடித்து” என்றால் போராதோவென்ன, “வயிறுசைந்தாய்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து, அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (உனக்கிட்யாதி). “சோர்ந்துபாய உண்ணுதொழிவதே” என்றத்யாஹரித்து, அந்வயமாதல்; “வரமுலைகள் சோர்ந்துபாய, வயிறுசைந்தாய்” என்றந்வயமாதல் இவ்விடத்தில் கண்டுகொள்வது. (உண்ணுதொழிவதே) என்றது-“வயிறுசைந்தாய்” என்றதின் பரிதார்த்தம்.

மூ.—

வைத்தெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னே
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்றா யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுனையே. (உ)

பெருமையும். (திருவுடையவாய் மடுத்த) பிராட்டிக்கு அஸாதார
ணமான வாயென்னுதல். திருவாய்ப்பாடியில் (க) “சுருட்டார்
மென்குழல்” என்கிறபடியே குழலமகு படைத்தார்க்கெல்லாம் அம்
ருகபாநம் பண்ணும்படி ஸாதாரணமான வாயென்னுதல்; அழகிய
வாயென்னுதல்; (திரு) அழகு. (தினேத்துதைத்துப் பருகிடாயே)
முலையிலே வாய்வைத்து முழுசி வயிற்றிலே உதைத்து அமுது
செய்யவேனுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) நறுவெண்ணெய்
பழுதற உறுக்கிவைத்தெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீர
தும்படி நன்றாகத்தோய்த்த தயிரும்; சாய்த்தால்வடிவதாயிருக்கிற

(திருவுடையவாய் மடுத்து) அழகிய திருப்பவளத்தை மடுத்து.
திரு - அழகு. இவ்வனமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை
அபிநிவேசம்தோற்ற மடுத்து. (தினேத்தித்யாதி) முலையுண்கிற ஹர்
ஷம் தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே என்னுடம்பிலே உதைத்துக்
கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்-பாநம்பண்ணுதல். (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) பழுதற
வுறுக்கிவைத்தெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீருள்ளது
வடித்துக் சட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வியிலே கடைந்தெடுத்த

“வாய்வைத்து” என்னுதே “மடுத்து” என்கையாலே (அபிநிவேசம்
தோற்ற) என்றது. (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) “காய்ந்தபாலும்” இத்த்யாதி
களில் காய்கைமுதலானஸம்ஸ்காரயுக்தமாக வருளிச்செய்கையாலே, “வைத்
தெய்ய” என்றனக்கும் ஒருஸம்ஸ்காரம்தோற்றவருளுகிறார் (பழுதறவித்யாதி).
பழுது -தோஷம். காய்கையினெல்லிலுத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார்
(செறிவுறவித்யாதி). செறிவுற - நிர்பிடமாக. (பனி)-குளிர்ச்சி. இதுதயிரில்
நீருடைய ஸ்வரூபசகநம். (செவ்வியிலே) என்றது -தயிரினுடைய பரிமள

பேரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, உ-பா, வைத்தெய்யம், உருக

தயிரென்னவுமாம். (நறுவெண்ணெயும்) செவ்விகுன்றமல்கடையும் பகவமறிந்து கடைந்துவைத்த நறுவெண்ணெயும். (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை இத்தனையும் பெற்றறியேன்) ஒன்றும் பெற்றறியேனென்னுதல்; இவைவைத்தபாத்தரங்களில் சிறிதும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

“ஆரோகொண்டுபோனார்” என்று-“அறிகிலேன்” என்றவாறே, “எம்பிரான்” என்றபோதை முகவிகாரத்தாலும், “நீபிறந்தபின்னைப்பெற்றறியேன்” என்றதாலும், “என்னைக்குறித்தன்றோ நீ இவையெல்லாம் சொல்லுகிறது” என்றுகோபத்தோடே போகப்படுக்கவளை “வா” என்றழைத்தவாறே, “என்னைப்பிடித்தடித்தல் செய்யவன்றோ அழைக்கிறாய்; நான் ஏதுசெய்தேன்” என்ன; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) “உனக்குவேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை” என்ன; “இப்போது சொல்லுகிறாய், உன்வார்த்தையன்றோ?” என்ன; (ஏதும்செய்யேன்கதம்படாதே) “நான்உன்னைஅடித்தல், கோபித்தல் செய்யேன்; நீகோபியாதே வா” என்ன; “வா” என்றவாறே முத்துப் நறுவிய வெண்ணெயும், (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன்) என்னுடையநாயனே! நீபிறந்தபின்புவைத்ததொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, “இத்தனையும்” என்றது-ஏகதேசமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

“இப்படி என்னைக் களவேற்றுவதே; என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்யவன்றோ நீ இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று” என்றுகுபிதனாக; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லென்; நீ கோபிக்க

த்திலே யென்றாய், பகவம்தப்பாதகாலத்திலே யென்றபடி. (நறுவிய) ஸுகந்தியான. “எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை, வைத்தெய்யித்யாதி - இத்தனையும் பெற்றறியேன்” என்று அந்வயம் தோற்றும்படி ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்தருளுகிறார் (எம்பிராணித்யாதி).

மேலே “கதம்படாதே” என்றிருக்கையாலே அதுக்குச்சேரவவதாரிகையருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). “எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்” என்றதுக்கு “எல்லாத்தையும் செய்யும்படிப்பார்த்தனாய்” என்றுசுப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). முலையுண்கையி லுண்டான திரு

உருஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, உ-பா, தந்தம்மக்கள்.

மு.—தந்தம்மக்க ளமுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்கவில்லார்
வந்துகின்மேற் பூசல்செய்ய வாழுவல்ல வாசுதேவா! [ன்
உந்தையாருள் திறத்தரல்ல ருண்ணோனென்றுரப்பமாட்டே
நந்தகோப னணிசுவா! நான்சுரந்த முலையுனையே. (க)

போலே யிருக்கிற திருமுத்துத்தோன்ற மந்தஸ்திதம் செய்துகின்ற
வளவிலே, சென்று எடுத்துக்கொண்டு, இவனைபுகழ்ப்பதாக நினைத்
தவையெல்லாம் மறந்து, அந்தமுதுவலோடே வந்து மூக்காலே
முழுசி, முலை மார்புகனிலே முகத்தாலும் மூக்காலும் உரோசிமுலை
யுண்ணு யென்கிறார்.

இத்தால்;—வைத்தெய்யால் - ஸாக்ஷாந் முக்தரையும், காய்
ந்தபாலால்-(க)“சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு” என்றும், (உ)
“நாமநிஷ்டோஸ்மயஹம்ஹரே” என்று
மிருக்கிற வர்களையும், வடிதயிரால்-சுதூர்த்தி உகாரங்கனிலே தெளி
ந்து தந்நிஷ்ட்டராய்-மகாரத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக யோக்ய
ரான வர்களையும், நயுவெண்ணையால்-செவ்விஞ்ஞராமல் இவ்வடை
விலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம்பிறந்து, அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்த
மான ஆத்மகுணங்களால் பூர்ணராய், மோக்ஷஸாபேக்ஷராயிருக்கிற
வர்களையும் சொல்லுகிறது. (உ)

ஸ்வா;-மூன்றும்பாட்டு.(தந்தமித்யாதி) தெருவிலே விளையாடு
கிறபிள்ளைகள் முதலானாற்பலரும் “உன்மகன்எங்களை அடித்தான்”

வேண்டா. (சதம்) கோபம். (முத்தனையவித்யாதி) முத்துப்போ
லே ஒளி விடாநிற்கும் முதுவலைச்செய்து, அதாவது - கோபத்
தைத் தவிர்ந்து ஸ்திதம் பண்ணிக்கொண்டென்கை. (முக்குறிஞ்சி
முலையுனையே) முலைக்கீழே முழுசி, மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலை
யை அமுதுசெய்யாய். (உ).

முக மண்டலத்தின்புகரை அநுபயிக்க வேனுமென்று ஆசைப்பட்டு, “முது
வல்செய்து” என்கிறுனென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “சதம்படாதே” என்ற
தையும் கடவுஷித்து “கொண்டு” என்றபதம் அத்தயாஹரித்துப் பலிதார்த்த
மருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). “முக்குறிஞ்சி” என்றத்தால் ஆர்த்தஸித்தா
ர்த்தத்தையருளுகிறார் (முலைக்கீழேமுழுசி) என்று. (முழுசி) என்றது - முட்
டியென்றபடி. “உறிஞ்சி” என்றதினர்த்தம் (உரோசி) என்றது. அதாவது-
தேய்த்தென்றபடி. (உ)

(க) உ-திருவ-உக.

(உ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, ஈ-பா, தந்தம்மக்கள். உருந.

என்றுமுறைப்படுவதாக, பிள்ளையையும் கொண்டுவந்து தீம்பேற்றிக் காட்டினவளவிலே, “ஆய்ச்சி! நான் ஒன்றும் செய்திலேன்? இவர்கள் தாங்களாக்கும் இவை யெல்லாம் செய்தார்கள்” என்று இவன்பித னாய் அழப்புக்குந்தவாதே, இவள் அழுது சொல்வந்தவர்களை அழுகை மாற்றுதல், இவனைக்கூழ்த்தல் செய்யாதே, தன்னைத்தானேநலிந்து கொள்ளப்படுக்கவாதே, அவர்கள்தாய்மார்வந்தவர்கள் “இதுவென்,” என்று விலக்கப்படுக்கவாதே, “இந்நேரிலேதந்தாம் பிள்ளைகள் தாய் மார்பக்கலிலே அழுதுசென்றால் தரிப்பார்களோ” என்றது கேட்டு, அவர்கள் போனவாதே, இவனைப்பிடித்து நலிவதாகத்தேடி, இவன முகையைக் கண்டு உன்மேலே எல்லாரும் தீம்பேற்றி அலர்தூற்ற, அதுவேயாத்ரையாக. (வாழவல்ல வாசுதேவா) “பசுவின் வயிற்றில் புனியாயிருந்தாயி” என்று கோபித்து, அத்தைமறந்து, உந்தையா

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி) ஊரில் பிள்ளைகளோ டே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர் களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படிசெய்யலாமோ? தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால், அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். (வந்துநின்மேல் பூசல்செய்ய) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப் பிணங்க, (வாழவல்ல) அதில் ஒருசற்று மினைப்பின் றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போக (ஈ) மாகஇருக்கவல்ல, (வாசு தேவா) வலுதேவ புத்ரனாவனே! பசுவின்வயிற்றிலே புனியா யிருந்தாயி.

(உந்தையாரித்யாதி) உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னி

அந்—மூன்றும்பாட்டு (தந்தமித்யாதி) அழுது செல்லுகைக்கு ஹேதுபூ ள்கம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உளரிலித்யாதி). “தாய்மார்” என்றத்தைஅது ஷங்கித்து “வந்து” இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). “வாழவல்ல” என்றதுக்குதாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அதிலித்யாதி). (ஒருசற் றுமிளைப்பு) என்றது - ஒருஇளைப்பில், சற்றும்-வகதேசமுமென்றபடி. “தந் தமித்யாதி) - “வாழவல்லவாசுதேவா” என்றஸமபிவ்யாஹாரத்துக்குவ்யுத்தர மேணதாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுவினித்யாதி).

“உந்தையார்” - உன்னுடைய தமப்பனர், “உன் திறத்தரல்லர்” - உன்னுடையவ்யாபாரத்தையுடையரல்ல ரென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற் றித்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). (இடையாட்டம்)

உருசு மாயாபாழ்வாரா திருஞ்ஞாநீ, உ-ப, உ-தி, ச-பா, கஞ்சன்.

மு;—கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட நள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று
அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத்தளவன்றிலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய் முலையுணையே.

ராவ ஸ்ரீநத்தகோபர் உன் திறத்தரல்லர். உன்னை சிகழித்து வள
ர்க்கமாட்டார்.

(உன்னைநாடுநென் றுரப்பமாட்டேன்) நானும் உன்னை அதிரக்
கொய்த்து நியம்க்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) “நந்த
கோபனுக்கென்றே வாய்த்தபிள்ளாய்!” என்று கொயித்து அத்தை
யும் மறந்து, இவனை எடுத்து “சுரந்தமுலையை-நான்தர, நீஉண்ணாய்”
என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டி நில்லாநின்றதிதே. (க)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) பிறப்பதற்கு
முன்னே கொலைகருதிப்பார்த்திருக்கிறவன் “நிருவாய்ப்பாடியிலே
டையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிகழித்து வளராரென்ற
படி. (உன்னையித்யாதி) தீம்பனன உன்னை அபலையான நான் ஒரு
வழியாலும் தீர நியம்க்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா)
ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்! (அணி) அழகு, இவன்தீம்
பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. (நான்சுரந்தமுலையுணையே)
அவை யெல்லாம் கிடக்க, இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது
செய்யாய். (க)

வ்யாபாரம். அதாவது - பின்னையை அடிக்கைமுதலானது. (இட்டெண்
னார்) என்றது - இத்தைஹ்ருதயத்திலே ஒன்றாகவைத்து எண்ணெரென்றபடி.
சீட்டாக்யபலீதம் (உன்னையித்யாதி). (வளரார்) என்றது - வளர்க்கிறவரல்ல
ரென்றபடி. “வாழ்வல்லவாசதேவா” என்றுஸம்போதித்து “உரப்பமாட்டே
ன்” என்றால் ஸித்தமாயிருக்க, “உன்னை” என்றும், “நான்” என்றும்ப்ரயோ
கிப்பானென்னென்ன தாத்தர்யமருளுகிரர் (தீம்பனனவித்யாதி). “ஒன்று”
என்றதினர்த்தம் (ஒருவழியாலும்) என்றது. “அணி” என்றதுக்கு அழகென்
றுசப்தார்த்தமாய், நன்றகவாய்த்தவென்றுபலி தத்தையருளுகிரர் (ஸ்ரீநந்தே
த்யாதி). இத்தை தோஷவ்யஞ்ஜகோக்தியாக்கித்தாத்தர்யமருளுகிரர் (இவன்
தீம்பலித்யாதி). (உளைந்து) க்லேசித்து. “நான்சுரந்த” என்றதுக்கு -
இரக்கத்தாலே நான் பால்சுரக்குப்படி பண்ணினவென்று சப்தார்த்தமாய்த்
தாத்தர்யார்த்தமருளுகிரர் (அவை-யெல்லாமித்யாதி). ... (க)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, ச-பா, கஞ்சன். உடுதி

வளருகிறான்” என்று கேட்டால், கொலை கருதிவிடாதிரானிறே. இனி, “இதுக்காவன் இவன்” என்று தன் கெஞ்சில் தோன்றினக்ருத்ரிம வ்யாபாரங்கொல்லாத்துக்கும் தானே ஸப்தமிட்டுப்புணர்ந்து ஸகடாஸுரனைக் கற்பித்து வரவிட வருகையாலே, “கள்ளச்சகடு” என்கிறார். பூகணியிலும் களவுமிசூத்திருக்கும் காணும், ஆவேசமாகையாலே சகடாஸுரனுக்கு. (கலக்கழியப்பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது) சாடுகட்டுக்குலைந்து அச்சுதெறித்துப்போம்படி பஞ்சிலுங்காட்டில் அதிமார்தவமான திருவடிகளாலே பாய்ந்த போது நொந்திமென்று அஞ்சினேன் காண்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) உன்மேலே கறுவுதலையுடையான கம்ஸனுலே உன்னை நலிகைக்காக கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. காவலாய்வைத்த சகடம் அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே, “கள்ளச்சகடு” என்கிறது. (கலக்கழிய) (க) “தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவகரருடல் வேறுகப்பெளந்துவிய” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. (பஞ்சியித்யாதி) பஞ்சுபோலே மிருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்த போது “நிநுவடிசன் தேரம்” என்று பயப்பட்டேன்காண்.

ஆர;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) “கஞ்சன் தன்னால்” என்றவிடத்தில் தானான தன்மையைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியும், சகடு புணர்க்கைக்கு ஹேதுவையும் காட்டாநின்றகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உன்மேலித்யாதி). ஆயர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதேயாகிலும் சகடம், இவனால் அஸுராவிஷ்டமானதாகையாலே, கம்ஸனால் புணர்க்கப்பட்டதென்றொன்று கருத்து. க்ருத்ரிமமானபடியை உபபாதிக்கிறார் (காவலாகவித்யாதி). “கலக்கு” என்று - அவயவங்களுடைய கட்டாய், அது அழியும் ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணமுக்கே உபபாதிக்கிறார் (தளர்ந்துமித்யாதி). இப்படி பஹு ப்ரகாரமாக அழியும்படியை உபபாதிக்கையால், * பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுண்டான நோவின் அதிசயத்தாலே பயாதிக்கயம் ஸூசிதமென்று கருத்து.

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாலும், கலக்கழியப்பாய்ந்தபோது அஸுரன்நபரித்து, நானும் ஸுரன்ஷ்ரேயிருக்க, நீ அஞ்சவானென் னென்கிற சங்கைக்கு,

(க)தி-வாய்-க-க-ச.

உஞ்சு பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-சி, ச-பா, சுஞ்சன்.

(அமரர்கோவே) அமாருடைய பாக்யத்தாலேயிறே நீ பிழைத்தது என்னுதல்; அன்றிக்கே ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியும்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலே நீ பிறக்கையாலே யென்னுதல். இப்படி பயநிவர்த்தகங்களைக் கண்டாலும் பயம்மாறாதிதே இவர்க்கு. (ஆயிர்த்யாதி) பஞ்சலகூடம் குடியிருப்பிலும் திரண்டபிள்ளைகளள் வன்றுகில், ஓ! ஓ! உன்னை எங்ஙனே நியமித்து வளர்ப்பேன். இங்ஙனே இவர் ஈடுபடப்புகுந்தவாறே “நம்கையிலே கம்ஸன் பட்டதறியீரோ” என்ன; கம்ஸன் பட்டது உன்பக்கல் பண்ணின வஞ்சனை யாகிற பாபவலை சூழ்ந்தன்றோபட்டது; “நீ வலைப்படுத்தாய்” என்கிறது-வ்யாஜயாத்ராமன்றோ? அன்றைக்கு நீ பிழைத்தது என் பாக்யமன்றோ வென்னுதல். அன்றிக்கே, “நீ வஞ்சனைசெய்து சிறைப் படுத்திக்கொல்ல, அவன் ப்ராணாவிழந்தபடியாலே, நான் ப்ராணன் பெற்றேன்” என்று தேறி, முலையுண்ணுயென்கிறார். (ச)

(அமரர்கோவே) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! உன்னைக் கொண்டு தங்கள் விரோதியைப்போக்கி வாழவிருக்கிற வவர்கள்பாக்ய (ஈ)த்தாலேயிறே, உனக்கொரு நோவுவராமலிருந்ததென்கை. (அவர்க்குபட்டதளவன்றாலோ) ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்ல சான் நானஞ்சினபடி. “ஆல், ஓ” என்றவை விஷாதஸூசகமான அப்யயங்கள். (சுஞ்சனையித்யாதி) உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை, நீ அவன் திறத்திற்செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாத படி அகப்படுத்திமுடித்தவனே! (முலையுணையே) இப்போதுமுலையை அமுது செய்யவேணும். (ச)

“அமரர்கோவே” என்றதின் பலிதார்த்தத்தைப் பரிஹாரமாக வருளுகிறார் (உன்னைக்கொண்டித்யாதி). தேவர்கள் பாக்யத்தால் நோவிலல்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதி ஸூயத்தாலே அஞ்சினேனென்று கருத்து (திருந்ததென்கை) என்றவநந்தரம் “அல்லாதவாயர் அஞ்சினுர்களில்லையோ? நீ, ‘அஞ்சினேன்கான்’ என்று முறைப்படுகிறதென்னென்ன” என்கிற அவதாரிக்கை அத்த்யாஹரித்துக் கொள்வது. (விஷாதஸூசகம்) என்றது-இப்படி க்ருஷ்ணன் பஞ்சியென்ன மெல்லடியால் உதைக்கும்படி சகடாஸுரன் வரவேணுமோவென்கிற விஷாதஸூசகமென்றபடி. “உன் வஞ்சனையால்” என்கையாலே-அவன் வஞ்சனை தோன்றுகையால், அத்தைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (உன் திறத்திலித்யாதி).(முடித்தவனே) என்றது-‘வலைப்படுத்தி’ என்றத்தால் அர்த்தவித்தம். ... (ச)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, நி-பா, தீயபுந்தி. ௨௫௭

மூ.—

தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லென்வாசுதேவா! [வேண்டா
தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போக
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணையே. (௫)]

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயவித்யாதி) ஐந்மாந்தரவாஸஸை
யாலும், அஸத்ஸஹவாஸங்களாலும், துஷ்டமந்தரிகள் வார்த்தை
கேட்கையாலும், ஸா துவான அக்ரூர்வார்த்தை கேளாமையாலும்,
ராஜகுலத்திலே பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்று ஓரறிவில்
லாமையாலும், ப்ரத்யக்ஷதர்ஸநாபாவத்தாலும், ஸகலப்ராணி
விருந்தமான அஸந்மார்க நிர்ஹபகனாகையாலும், இவையெல்லாத்
தூக்கும் ஹேதுவானகர்பதோஷத்தாலும், “தீயபுந்திக்கஞ்சன்” என்
கிறார். தீயபுந்தியாவது - அஹங்கார மமகார நிபந்தநமாகத் தன்
னைத்தானேமுடிக்கவிசாரித்து அத்யவஸித்திருக்கையிறே. இப்படிப்
பட்ட புத்தியையுடையவன் நிர்நிபந்தநமாக உன்மேலே அதிருபித
சலிதழ்ருதயனாய், விபரீததர்மங்களான மாயாருபிகளைப்பிரகாமாக

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (தீய புந்திக் கஞ்சன்) தூர்புத்தி
யான கம்ஸன். பிள்ளைக்கொல்லியிறே. (க)* மக்களாவவரைக் கல்வி
டை மோதின பாபிஷ்ட்டனிறே. (உன்மேல் சினமுடையன்)
“தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்ற அஸ்ரீரி
வாக்யத்தாலேகேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூர்க்கை(ஐஸ்ரு) சொல்லிப்
போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய்
நம்மால் கிட்டவொண்ணை ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான, இவனை
ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்ததாய்விடும்படியென்” என்றிருக்கையா

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயபுந்தியித்யாதி) கம்ஸனுடைய தூர்புத்தியை
கார்யமுகேந உபபாதிக்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). அத்தை ப்ரமாண முகேந
விவரிக்கிறார் (மக்களித்யாதி). தீயபுந்தியானாலும் கம்ஸனுக்கு என்மேலே
சினமுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்கையிலே, “வாசுதேவா”
என்றுஸம் போதநையால் “உன்மேல் சினமுடையன்” என்று அர்த்தஸித்தமா
யிருக்கச்செய்தே, “உன்மேல்” என்று விசேஷித்ததால் பலிதமான ஹேதுக்க
ளைக் காட்டாநின்றனுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தேவகியுடையவித்

(க) ௫-௩-க.

உருஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, ரு-பா, தீயபுந்தி.

வுடையனாய், 'எப்போதோ இடம்' என்று சோர்வுபார்த்து மாயா ஸூழிகளை வரவிட்டு அவர்களுடைய சூட்சியாகிற வலையிலே அகப் படிவ் நான் உயிர்வாழ்ந்தேன்; முடிவன். (சோர்வு) தனியே புறப்படுகை. (வாசுதேவா) உன்னாலேயே ஸாதுவான வஸு தேவன் முதலானாரையும் அவன் நன்கிறது. உன்னைக்கண்டால் அவன் வரவிட்ட மாயாஸூழிகள் விடுவர்களோ?.

(தாயர்வாய்ச்சொல்கருமங்கண்டாய்சாற்றிச் சொன்னேன்போக வேண்டா)கிழே "தேவகிசிங்கமே" என்று சொல்லிவைத்து இப்போது ஹும், உன்னுடையமேலே மிகவும்க்ரோதமுடையன் அவன். (சோர்வு பார்த்து) அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தேன்னை. (மாயர்தன்னால் வலைப்படுக்கில்) உன்னை நன்கைக்காக மாயாஸூழிகளான ஆஸுரப்ர்க்ருதிகள் திரயக்காயும் ஸத்தாவாமாயுமுள்ள வடிவுகளைக்கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸத்தவங்கனிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சத்தாலே நமுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். (வாழ்கிலேன்) நான் சின்னை ஜீவித்திருக்க கடிமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். (வாசுதேவா) உன்னாலேயே ஸாதுவானவவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று.

(தாயரித்யாதி) தாய்மார்சொல்லு கார்பங்காண். அதாவது - உத்தேசம்யாதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது யாதி). "சினமுடையன்" என்று மதுப்பு - பூம்நியாகையாலே, (மிகவும்) என்றது. "மாயந்தன்னால்" என்றுவஞ்சனத்தின்தானுன தன்மையை உபபாதிக்கிறார் (உன்னையித்யாதி). (நீ அறியாமல்) என்றதுக்கு, (பிடித்துக் கொள்ளில்) என்றத்தோடநவயம். "வாழ்கைக்கு, கில்லேன் - ஸமர்த்தைய ல்லேன்" என்று அதுக்குள்வருபமிருக்க, வாழ்ச்சியை மாத்தரத்தைச்சொல்லில் இவன் ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே அருளுகிறார் (நானித்யாதி). பலிதார்த்தம் (முடிந்தேவிடுவன்) என்றது. கண்ணு!என்னுதே "வாசுதேவா" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன்னாலேயித்யாதி). (அவரும்) என்ற ச(ः)காரம்-விரோதத்திலே. ஸாதுவுக்குக்கிறைவாராதிதே என்றகருத்து.

"கருமம்" என்றதுக்கு "ஃரீயஸ்ய - க்ரியத இதிகர்மம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாய்ச்சொல்லென்னுதே, "வாய்ச்சொல்" என்றத்தால் பலிதமான வர்த்தத்தை நேறு பூர்வகம் கிவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). ஸாக்ஷாத்.

உகூ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, கூ-படி, மின்னனைய.

மு.—

மின்னனைய துண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் துழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர் ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றுள்கொலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடிகேசா முலையுனையே. (கூ)

கண்ட மாந்ரமேகொண்டு அணிவிளக்கென்னுதல். அன்றியிலே
அபூதமென்னுதல். (அமர்ந்துவந்தென் முலையுனையே) உன் இஷ்ட
த்திலே போக்குவரத்து ஸீக்கரதியானாலும் அழைக்கவரும்போது
மந்தகதியாக வேணுங்காண்.

இனி இவர்க்கு முலைப்பாலாவது, ஸர்வதேசஸ்ரவகால ஸர்வா
வஸ்த்தோசிதமாய் மங்களாஸாஸநபர்யந்தமான பக்தி (ஓ) ரூபா
பந்ஜஞாநப்ரவாஹமிதே. * பத்தியுழுவனாவனுக்கு தாரகாதிக
ளெல்லாம் இது தானேயிதே. (ஊ)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடிஒருவகை
ஒப்பாயிற்றும்கிலும், அதுபோராமையிதே “துண்ணிடையார்” என்
கிறது. (விநியத்யாதி) “விரிகுழல்” என்கையாலே “நீண்டு பரந்து
இருண்டு சுருண்டு நெய்த்து” என்றப்போலே சொல்லுகிற வற்றுக்
கெல்லாமுபலகூணம். குழல்மேல்வந்து படிந்து உள்ளே முழுகின
பரபரப்பைவிட்டுப் பரிஷ்ட்டிதனாய்வந்து, உனக்கென்று சுரந்திருக்
கிற முலையை அமுதுசெய்யவேணும். (ஊ)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னெடொத்த
துண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னே ஒருவகை
க்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமான
இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். (விரிகுழல்மேல் துழைந்த
வண்டு) விஸ்த்ருதமான குழல்மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா
வந்ததுருதுருக்கைத் தனத்தைக்கண்டு, “அமர்ந்துவந்து” என்கிறுளென்று,
அதுக்கதுகுணமாகவர்த்தமருளுகிறார் (பரபரப்பையித்யாதி). “முலையுனையே”
என்றபோதே “என்” என்றது வித்தயாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்
பர்யம் (உனக்கென்றித்யாதி). ... (ஊ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு (மின்னித்யாதி). (ஒருவகைக்கொப்பாக) (ஓ) ஞ்ருத்
வாத்யாகாரேண ஒப்பாக. (ஸூக்ஷ்மமான) என்றது - மின்னிலும் ஸூக்ஷ்
மமான வென்றபடி. (குழல்) மயிர்முடி. (மதுபாநார்த்தமாக) புஷ்பங்களில்

உசுஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, சு-பா, மின்னனைய.

(உன்னையித்யாதி) உன்னைக்கண்ட பாக்யாதிகர் (க) “सुखं च सु-
पुत्रकताम” என்னும்படியான வ்யாஸாதிகளுடைய உபாஸநம்
தாங்களன்றிக்கே, “இதுவேயிதே ஒருபடியாயிராநின்றதி.” என்று
விஸ்மிதராய், “இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் - என்னநோன்பு
நோற்றாள் கொலோ?” என்றுபலகாலும் சொல்லும்படியான
வார்த்தையால்வந்தப்ரஸித்தியைஉண்டாக்கித்தந்த. (இருடிகேசா)
இந்தரியங்கள் வ்யக்த்யந்தரங்களிலே செல்லாதபடி ஸௌந்தர்யா
திகளாலே அபஹிக்கவல்லவனே!;

இடையாலே - ஒன்றையும் பொறுதவைராக்யமும், இடைநோ
க்குவது-முலைகள்விம்மிப்பெருத்தாலாகையாலே மிக்கபக்தியையும்,
“विनिगुपुल” என்கையாலே - நாநவானப்ரபத்திகளை ஏகாஸ்ரயத்தி
லேசேர்த்துமுடித்துநிஷ்ட்டனாய், ஸுமநாவுமாய் உபதேசிக்கவல்ல
ஆசார்யனையும், “மேல்துழைந்த வண்டு” என்கையாலே - இவற்றுக்

(உன்னைக்கண்டாரித்யாதி) நாட்டில் பிள்ளைகளைப்போலன்
றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்
னைக்கண்டவர்கள், “நாட்டிலே பாக்யாதிகைகளாய் விலகுகண்மான்
பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களுமுண்டிதே; அவ்வன்வன்றிக்கே, லோக
த்தில் கண்டறியாத வைலகூண்யத்தையுடைய இவனைப்பெற்ற
வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்னதபஸ்ஸைப்பண்ணினாளோ”
என்று ஸ்லாகித்துச் சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்
கித்தந்த. (இருடிகேசா) கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்தரியங்களை
யும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும்
வைலகூண்யத்தை யுடையவனே! முலையுனாயே. (சு)

“இருடிகேசா” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து “உன்னை” என்றதுக்குவ்யாவ்
ர்த்த்யபூர்வகம் அர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). (கண்டவர்கள்)
(ஸ்லாகித்துச்சொல்லும்) என்றவயம். “இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்
என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ” என்றவயித்துவ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாகவர
்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலே பாக்யேத்யாதி). “உன்னைக்கண்டார்” என்றத்
தைக்கடாக்ஷித்து, இருடிகேசபததாத்தர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களுடைய
வித்யாதி). (உ) “सुखं च सुपुत्रकताम” - ஹ்ருஷீகாணிந்த்ரியாண் யாஹுஸ்தேஷா
மீஸோ யதோபவாந். ஹ்ருஷீகேஸு இதிக்க்யாதம் லோகேநாமவிஷ்யதி”
என்றதஸந்தேயம். (சு)

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, எ-பா, பெண்டிர். ௨௩௩

பெண்டிர்வாழ்வார் நின்றொப்பாரைப் பெறுதமென்னுமாகையாலே கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையால் கலக்கநோக்கி வண்டுலாம்பூங்குழலினோர் நான் வாயமுத முன்னலென்டிச் கொண்டிபோவான் வந்துகின்றார் கோவிந்தா! சீமுலையுடைய. (எ)

குப் பாத்ரமான ப்ரபந்தனையும் “இன்வரிகை” என்னையாலே ஆசார் யனுடையஜ்ஞாந பக்திவைராச்ய வைபவங்களை இனிதாசப் பேசி அதுபவிக்கிற வாக்கித்வங்கனையும், இவையெல்லாம் காணவும் சொட்கவுமாவது - திருமாளிகையிலேயாகையாலே இத்தகைய தந்தருளி இனி தமர்ந்த * வில்லிபுத்தூருறைவாரையும் காட்டுகிறது. (சு)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) புத்ரஸாபெகூராய் வந்திக்கிற ஸ்த்ரீகள் உன்னைக்கண்டால் அபற்றுகிறதென்களாய், “நாம் இப்படி ஒருபின்னை பெறப்பெறுகிறோமில்லையே; எமக்குஇது கூடுமோ” என்கிறவாசையோடே தந்தாமுடைய உத்யோகங்களை யும் மறந்து நில்லாநின்றார்கள். வேறே யுவதிகளாயிருப்பாராய் வண்டுமுழுதிமுழுசும்படியான செவ்விமாறாத மலைகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்களையுமுடையார் சிலர்தந்தாமுடைய அபிமதங்களா

வ்யா—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) ஸ்வபர்த்தாக்களுக் கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய், உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேனுமென்று மாகையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். (வண்டுலாம் பூங்குழலினோர் கண்ணினையால் கலக்க நோக்கி) பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலேநின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே மதுவின் ஸம்ருத்தியாலேஉள்ளே அவகாஷிச்சுமாட்டாமல் வண்டுகளானவைமேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுடைய கண்களாலேஉன்னுடைய ஸமுதாய ஸோபாதர்ஸநம் செய்து, கலக்க நோக்குகையாவது - ஓரவயவத்திலே உற்று கிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்கப் பார்க்கை.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) “பெண்டிர்வாழ்வார் கண்டவர்கள் நின்றொப்பாரைப்பெறுது மென்னுமாகையாலே பொக்கோழிந்தார்” என்றவயித்து அர்த்த மருளுகிறார் (ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கித்யாதி). “உலாம்” என்கிறபதப்பரயோகத்தாலே புலிதார்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகயாகவருளுகிறார். (பெருக்காற்றிலேயித்யாதி).

உகாசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, அ-பா, இருமலை.

மு.—

இருமலைபோலெதிரந்தமல்லரிருவாங்க மெர்செய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்கு தேக்கவந்தென் னல்குலேயி
ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடக்கொண்டு
இருமுலையும் முறைமுறையா ஏக்கியெங்கி யிருந்துணையே. (அ)

லேஸ்பாட்டுப்பதாக நனைத்துத்தங்கள்கண்களாலேஸமுதாயசோபா
தந்தகம் செய்து அனைத்தெடுத்து வாசம்ருதஸாபேகைகளாய் க்
கொண்டுபோவதாக வந்து நில்லாநின்றார்கள். நீயும் அவர்களோ
டேபோவதாகப்பார்த்து ஒருப்படாநின்றாய். (கோவிந்தா) நீகோ
வந்தனாகையாலே அவர்களோடே போகவும் வேணும். போம்
போது உண்டுபோகவும் வேணும்காணென்று பார்த்துக்கிறார். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (இருமலையித்யாதி) கஹீரப்தியிலே
வந்து ஸிவதாகக்கோலி இரண்டு பெரியமலைபோலே கிளர்ந்துவந்த

கீழ் - “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பக்வைகளாய் பர்த்ருபா
தந்த்லாகளாய்ப்புத்ரஸாபேகைகளான வர்களைச்சொல்லிற்று; இங்கு
“வண்டிலாம் பூங்குழலினர்” என்றுபராப்தயெளவகைகளாய் போக
(தீX) ஸாபேகைகளானவர்களைச்சொல்லுகிறது. (உன்னித்யாதி).
உன்வாகம்ருதம் புதிக்கவேண்டி உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போ
வதாக வந்து நின்றார்கள். (கோவிந்தா). ஸர்வஸுலபனுவனே!.
உன் ஸௌலப்பத்துக்கு இதுசேராது. (நீ முலையுணையே). அது
வேண்டி உபாடியாகிறது; நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி). வடிவிற்பெரு
மையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து மல்பொரு

“வண்டிலாம்பூங்குழலினர்” என்றவிடத்தில் பெண்டிர் வாழ்வாரையே
சொல்லுமளவில், ‘நின்னொப்பாரைப்பெறுதுமென்னும்’ என்று புத்ரார்த்
திகளாகையாலே அவர்களுக்கே ‘உன்வாயமுதமுண்ண வேண்டி’ என்று
போகமாகிது பலாந்தரோக்திவையர்த்தயம்ஸித்திக்கும்; ஒன்றைச் சொல்லில்
ஒன்று அர்த்தஸித்தமாகையாலே’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்த்த்ருபேதம்
தோற்றவருகுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (வாகம்ருதம்) என்றது - அதராம்ருத
மென்றபடி. “பராக்ருதைகளான இவர்கள் கொண்டிபோக வந்தால் நான்
போவேனே” என்று * மயர்வறமதிசலமருளப் பெற்றதாயாரைப் பார்த்துச்
சொல்லவருகுகிறார் (உன் ஸௌலப்பத்துக்கித்யாதி). ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி) “இருமலைபோலேநின்ற”
ன்ற விடத்தில் அபூதோபமையாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்ருஸ்யத்தை

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, அ-பா, இருமலை. உசுதி

மது கைடபர்களுக்கிற இரண்மெல்லரைத்திருவனந்தாழ்வானுலே
உருமாயும்படி எரித்துப் போகட்டா யென்னுதல். கம்ஸனுடைய
மல்லர் உன்னைக்கண்டபயாக்கியாலே எரித்துவிட்டும்படி செய்தா
யென்னுதல். (உன் திருமலிந்து திகழ்மார்க்கு தேர்க்கவர்க்கென்ன
ல்குலேறி) திருமலிந்து தேர்க்குமுன்மார்க்கு திகழ, மலிகையாவது-
க்ராமநிர்வாஹகன் முதலாக பஞ்சாபத்திலேயுள்ளிருந்தாடா திப
திபர்யந்தமானவனவன்றிக்கே, தீர்ப்பாக்கிவிடுதி யிறுள்ளாரிலும் வ்யா
வ்ருத்தையாய், “ஸர்வபூதாநாமீஸ்வரீ” என்கிற ஸர்வாதிக்கயத்தை
யுடைய பெரியபிராட்டியாராலே நிரூபிக்கப்பட்ட உன்மார்க்கு திகழ.
இத்தால் “ஆவன்ஸரியப்பதி” என்னவேறுமே. மலிதல் - கிளப்பம்.
“தேர்க்கை” - நிரூபகம். “திகழ்தல்” - “ஸரியப்பதி” என்னும் விளக்கம்.
அன்றிக்கே, “தேக்க” என்றுபாடமாறிற்றாகில், உன்மார்க்கில் முலைப்
பால் தேங்குவென்கிறது. (என்னல்குலேறி) என்னெக்கையிலே
வந்தேறியிருந்து. ஒரு முலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடி, இரண்டுமுலையையும்,
மாறிமாறிப் பால்வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தி லடங்காமை
ருவதாக எதிர்த்த சாணாமுஷ்டிகாநிபவிரண்டு மல்லருடைய
வும் சரீரமானது பயாக்கியாலே தக்க(தீ)மாய்விடும்படி பண்ணின
வனே!. (உன்னித்யாதி)! உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநி
ன்றுள்ள மார்வானது, மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி-விளக்கம். அன்
றிக்கே, “திரு” என்று-பெரிய பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவ
ளெழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின் னுள்ள உன்னு
டைய மார்வென்னவுமாம். (தேக்க) தேங்க;- முலைப்பாலாலே
நிறையும்படியாக. (வந்தென்னல்குலேறி) என்மடியிலே வந்தேறி.
(ஒருமுலையித்யாதி) ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு
முலையையும் மாறி மாறி, பால் வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தில்
யும் காட்டாநின்று கொண்டு, எதிர்த்துவருகைக்குப்ரயோஜனத்தையு மருளிச்
செய்து கொண்டு ஆர்த்த மருளுகிறார் (வடிவினித்யாதி). முஷ்டியுத்தத்
தாலே கொன்றிருக்க, “எரிசெய்தாய்” என்னக்கூடாமையாலே (பயாக்கி
யாலே) என்றது. “திருமலிந்து” என்றதுக்கு-இரண்டிர்த்தம்;—திருவானது
மலிந்து என்னுதல்; திருவாலேமலிந்து என்னுதல். இவற்றைக்ரமேண
வருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). (அ)

உகக பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, கூ-பா, அங்கமலம்.

—

அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொள்முத்தம் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்வியர்ப்பத் திமைசெய்திம் முற்றத்துடே
அங்கமெல்லாம் புழுதிபாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க்கமுதனித்த வமரர்கோவே முலையுனையே. (க)

யாலே விட்டு விட்டென்னுதல்; உடலைமுறுக்கி ஏங்கியெங்கியென்
னுதல்; அமரவிருந்துண்ண வேணும். (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) புழுதி அனை
ந்த ஆயாலத்தால் வந்தவேர்ப்புமுகத்திலே காணவந்து அமுது
செய்யவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(அங்கமலமித்யாதி) அழகிதாகமலர்ந்ததாமரைப்பூவினுள்
ளில் செவ்விமாறாத மதுவெள்ளத்தை வண்டுகளுண்டுகளித்துச்சித
நினமதுதிவலை முந்துப்போலே. அச்செங்கமலம் போலேயிருக்கிற
நிருமுகத்திலே வேர்ப்புத்துளிகளரும்ப என்னுதல்; அங்கமலச்
செங்கமலமுகத்திலே ஒளியையுடைத்தான முத்துக்கள்சிந்தினுப்
போலே வேர்ப்பரும்பவென்னுதல். அப்போது “கமலம்” என்று
ஒலத்தொக்குப்போம். “அம்” என்று-அழகு. (திமையித்யாதி) இப்
புதுமுகமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமு
துசெய்யவேணும். (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) நிறத்தாலும்
மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும்
தாமரைப்பூவினிடத்தில். (போது) புஷ்பம். (அகம்) இடம்.
(அணியித்யாதி) நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகையுடைத்தான
முத்துக்களானவை சிதறினுப்போலே. (செங்கமலமித்யாதி) சிவ
ந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறு

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) “அங்கமலம்” என்ற
விடத்தில் “அம்” என்று - அழகாய், இதுக்குஹேதுக்களை அருளுகிறார் (நிற
த்தாலுமித்யாதி). (செவ்வி) னெளகுமார்யம். (நீர்மை) தெளிவு. மலரா
விடல் சிவப்புப் பரகாசியாமையாலே (மலர்ந்த) என்றது. (குறுவேர்ப்பு)
ஸ்வேதகணங்கள். (அரும்பும்படி) அரும்புபோலே உத்பந்தமாம்படி.
“அங்கமலப்போது” என்றத்தாலே உபமாநம் சொல்லியிருக்க, “செங்கமலம்”
என்றது-ஆதராதசயத்தாலே என்று திருவுள்ளம். “இம்முற்றத்துடே திமை

பேரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, கூ-பா, ஓடவோட. உசன

மு.—ஓடவோடக் கிண்சிணிகளொலிக்குமொசுப் பாணியால்
பாடிப்பாடி வருசின்றாயைப் பற்பாப னென்றிருந்தென்
ஆடியாடி யசைந்தசைத்திட் டதனுக்கெற்றசுத் தசையாடி
ஒடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! முழையுனையே. (௭)

போது முற்றத்து ஓடஅங்கமெல்லாம் புழுதியாக அளையவேண்டா.
இப்போது திருமொனியெல்லாம் புழுதியாக முற்றத்தின் மேலே
யிருந்தனைய வேண்டா. (அம்ம) ஆச்சரியமென்னுதல்; ஸ்வாமி
வாசகமென்னுதல். (விம்மலித்யாதி) அங்குஅமர்க்குவிட்ட அமரந
ளித்த வமரர்கோவானவனே! (விம்மல்) நிறைதல். (௬)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவித்யாதி) ஓசைக்கிண்சிணிகள்

வேர்ப்பரும்பும்படியாக. (திமையித்யாதி) இம்முற்றத்துள்ளே
நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழு
தியளையவேண்டா. (அம்ம) ஸ்வாமி யென்னுதல்; இயன்செய்த
முத தர்சனத்தால் வந்த ஆச்சரியோக்தியாதல். (விம்மலித்யாதி)
தூர்வாஸஸ் ஸாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே சுடுபட்டுச்
சாவாமைக்கு மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாஸ்யரித்ததேவர்
களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அம்ருதத்தை யிடுகையாலே
அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே! (முழையுனையே) அப்போது
அவர்கள்பேகைக்காக அதுசெய்தாப்போலே, இப்போது என்னு
டைய வபேகைக்காக நீ முழையுண்ணவேனுமென்கை. (கூ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (ஓடவோடவித்யாதி) நடக்கும்போது
மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக் கீடாக செருக்காலே

செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக புழுதியை அளையவேண்டா” என்று
அங்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (இம்முற்றத்துள்ளேயித்யாதி). “அமர்க்கு
அங்குவிம்ம அமுதளித்தவமரர்கோவே” என்றங்வயித்து, “அமர்க்கு” என்ற
துக்கு - “அமரத்வஸாபேக்ஷர்க்கு என்றர்த்தமாக்கி, அதுக்குப் பரஸக்தி பூர்வக
மாகச்சப்தார்த்த மருளுகிறார் (தூர்வாஸஸ்ஸித்யாதி). (சுடுபட்டு) க்லேசப்ப
ட்டு. “விம்ம” என்றபதார்த்தம் (வயிறுநிறையும்படி) என்றது. இப்படி எம்
போதித்ததைப் ப்ரகருதோபயோகியாக்குகிறார் (அப்போதித்யாதி). ... (கூ)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி) “ஓடஓட” என்றதுக்கு
ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நடக்கும்

உகவு பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, சு-பா, ஓடவோட-

ஓடவோட ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே. (பாணி) த்வநி. கிண் கிப்பொலிக்கும் பாணி தாளமாகப் பாடிப்பாடி. அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைத்தசைத்தாடி. (வருகின்றாயை) வருகிறவுன்னே, (பற்பா பாள் என்றிருந்தேன்) கீழே(க) “பற்பாபா சப்பாணி” என்றத்தை பாதற் றோடவோட, பாதச்சதங்குகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. (பாடிப்பாடி - அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைத்தசைத்திட்டு - ஆடியாடி) அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான நடுக்குத்தை, திருமெனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைத்தசைத்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. (உ) *கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாடியானுற்பாலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற சதங்கை கவினுடைய வோசைகள்தானேபாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து; அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்கு மோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைத்தசைத்திட்டாடியாடி. மென்று பொருளாகவுமாம்.

(வருகின்றாயைப் பற்பாபா என்றிருந்தேன்) இப்படி என்னை கொக்கி வாராநின்றான் ஷுன்னே, (க) “கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்” என்கிறபடியே வேறோரபரணம் வேண்டாதே திருநாபி கூடலத்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றே; இவ் பொதித்தாதி). “பாணியாலே” என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தாலே) என்றது. அதாவது - கண்டத்தவியாலே என்றபடி. இப்படியாகாவிடில் த்வநியாகிற சப்தமென்று ரூபமாகச் சொல்லக்கூடாதிதே. அவன்நடை - கூத்தாயிருக் கைக்கு ப்ரமாணம் (கூத்தனித்தாதி). “கூத்தன்” என்று கூத்தை ரூபக மாகச் சொல்லுகைக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (நடக்கிறவித்தாதி). “பாணியாலே” என்றதினர்த்தம் (தாளமாக) என்றது. “பாணி” என்று வாத்யமாய், அதுவே தாளமென்றபடி. இப்பகூத்தில் “பாணியாலே” என்றத்தை-பாணியாகவேன்று கண்டு கொள்வது.

“ஓடவோடக்கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைத்தசைத்திட்டு ஆடியாடிவருகின்றாயை பற்பாபா னென்றிருந்தேன்” என்றநவயித்து, இஸ்ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு ப்ரதமார்த் தாது குணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்தாதி). (கொப்பூழி) நாபி. (வேறொரு) என்றது - இப்படி ஆகர்ஷகமானபத்மநாபத்தவிரவென்றபடி.

(க) க-எ-தி. (உ) தி-வாய்-க-சு. (ங) நா-தி-க-உ.

நினைத்து, “பற்பராபனென்றிருக்கீகள்” என்கிறார். சூதக்காரனாவஸ்துவான மேன்மையை நினைத்திருக்கீகள். “அவதாரத்திலமெய்ப்பாடுதோன்றும்படி பின்னைத் தனத்தால் வந்த நிர்மைபாத்ரமனறிக்கே, அதிமாத்ரமான இத்தலிலாவஸ்தெல்லாம் வேணுமோ? வாராய்” என்ன; “ஓடப்புருக்கான். சாடும் அடிபாதாகச் செல்ல, ஓடியோடிப்போகிறதைக்கண்டு ‘போய்தே கொள்ளாய்; நீ உத்தமனன்றோ? முலையுண்ணாவாய்’ என்கிறார். புருஷோத்தமத்வ

னுக்கு வேறொரு பாட்டும் அட்டும் ?வனுமோ? “சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டமுமாயிருந்தபடியென்?”என்று ஆய்ச்சரய்ப்பட்டிருந்தே னென்னுதல். அந்நின்று கிடந்ததை யுண்டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறாவினென்றிருந்தேனென்னுதல். (ஒடியோடியித்யாதி) இவன் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, “இவன் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்யப் பிரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!” என்று மீண்டு ஒடிபோகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாழிக்கொண்டு என்னைக்கெட்டாதபடி ஒடியோடிப் போய்விடாதே, நீ

(வேணுமோ) என்றவநந்தரம் “என்னை ஆகர்விக்னைக்காக” என்றத்தயா ஹாரம், (பாட்டும் ஆட்டமுமாய்) என்றவநந்தரம் “இவன் என்னை ஆகர்விக்னைக்காக” என்று சேஷம். இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் பத்மநாபனாய் வேவைஸாதிக்க, இப்படி வித்த (ஓ) ராகிரென்றிருந்தது. “பத்மநாபன்” என்றத்தால் ப்ரஹ்மாதிரிகனன் என்று தோன்றுகையாலே அத்தால் வந்தகாரணத்தவாஹுருணமாகத் தாத்தயார்தரமருளுகிரர் (அழிந்தியாதி), நந்தாதிகளையும் கூட்டியருளுகிரர் (நம்முடையஸத்தை) என்று. கீழே “வருகின்றாய்” என்றுசொல்லியிருக்க, “ஒடிப்போய்விடாதே” என்கிறதற்குப் ப்ரஸக்தி எதென்னுமாகாங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக்காட்டாரின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிரர்(இவனித்தயாதி). (கருத்தறியாதே)என்றது-“பத்மநாபன்” என்றதற்கு அழகிலும் தங்கஸஸத்தையை நோக்குகையிலும் தாத்தயாமென் றறியாதே என்றபடி. ஒட்டமும் ஆட்டமுமாயிருக்குமாகையாலே, (இப்படி ஆடிக்கொண்டு)என்றது. (க) “சுருஷ்ணம் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ க்ருஷ்ணம்” என்றது-
உத்தமம் புருஷஸத்தவ்யம் பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருதம்” என்று, இதுவும் பரத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதானாலும், “போய்விடாதே” என்றவநந்தரம்

(க) கீதை-கரு-ள.

உஎ௦ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-நி, நக-பா, வாரணிந்த.

மு.--வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாசம் நிகழ்காணும் விட்டிபுத்தூர்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிராஜ் பட்டல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்றசின்னது பெறுவர்தாமே.
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மாவது - ஆஸ்ரிகபாதந்தர்யம் போலே காணும். இத்தால்
(க) “சுஷிஷ்யு: ச்ரண: அப்ராப்யமநஸாஸஹ” என்று வேதங்களுக்குக்
கெட்டாமல் பொதுப் போலே பரமவைநிகாக்ரேஸரரா யிருக்
கிற விவர்க்கும் எட்டாமல் போகலாமோ வென்று தோற்றுகிறது.

“ஒசைக்கிண்கிலிகள் ஓடவோட வாடி ஆடி யொலிக்கும்பாணி
யாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைத்தசைத்திட்டு ஆடி
யாடி வருகின்றாயை, பற்பகாபென்றிருந்தேன், ஓடியோடிப்
போய்விடாதே உத்தமா” என்றநவடம். (க௦)

அவ;—நிசமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்
தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—பதினோரம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) “ராஜாக்களுக்குஅபி
மதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள் சுட்டி இலச்சினையிட்டுக்
கொண்டு தீர்வாரைப்போலேயே க்ருஷ்ணனுக்கபிதமான
புருஷோத்தமனாகையாலே ஆஸ்ரிகபாதந்தர்யனுப்பிப் புவனவசத்
திலே வந்து என்முலையை உண்ணவேணு மென்கிறார். (க௦)

அவ;—நிசமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்
லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(பதினோரம்பாட்டு). (வாரணிந்த கொங்கையாச்சி)
“ராஜாக்களுக்குஅபிமதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள்சுட்
டி இலச்சினையிட்டுக்கொண்டுதிரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்குபோக்
சொல்லுகையாலே இது நீர்மைக்காமென்றத்த மருளுகிறார் (நீ புருஷோத்
தமனாகையாலித்யாதி). (க௦)

அரு;—பதினோரம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). “மாதவா! உண்” என்று
சொல்லும்போது “வாரணிந்த” என்று சொல்லக்கூடாமையாலே, இத்தை
பூர்வதசையைப்பற்றி வர்ணிக்கிறாரென்று திருவுள்ளப்பற்றி த்ருஷ்டாந்தமு
கே உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி). (இலச்சினை) முத்தரை. வார்பதார்த்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, கக-பா, வாரணிந்த. ௨௭௧

முலைகள் கச்சிட்டச்சேமித்துவைத்தது' என்னுமிடம்தோன்ற "வாரணிந்த கொங்கையாச்சி" என்கிறார். புத்ரவத்ஸஸேஷம் நடக்கும் போது ராஜவத் உபசாரமும் வேலுமிடே, (வார்) கச்சு, (மாதவாவுண்ணென்றமாத்றம்) பெரியபிராட்டியாராலே அவாப்தஸம்ஸ்த காமனானவனைமிடே "முலைபுண்ணவா" என்று - ஆச்சிஅழைத்ததும், அவள் அழைத்தபிரகாரங்களை, (நீரணிந்தருவளை வாசம் நிகழ்நாளும் வில்லிபுத்தூர்) நீருக்கு அலங்காரமாக மலர்ந்த செங்கழுநீரில் மிக்கபரிமளம் ஒருபடிப்படத் தோன்றுகிற ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியுலுண்டான ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ப்ரதானன ஸ்ரீவல்லபன் செல்வநம்பிமுதலானார் கொண்டாடும்படியுமாய் யமானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்கருதமான முலையபுடையவளான ஆய்ச்சி' என்றுஸ்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். (மாதவாவுண்ணென்றமாத்றம்) ஸ்ரியபிபதியாகையாலே அவாப்த ஸம்ஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை புண்ணென்ற சப்தத்தை, (பரித்யாதி) நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாதிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானன ஸ்ரீவல்லபனும் ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்கள் ளவன்றிக்கே, பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தம் (கச்சு) என்றது; ஸ்தநகஞ்சக மென்றபடி. "மாதவாஉண்" என்று சொல்லக்கூடுமோ? மாதவனனால் அவாப்தஸம்ஸ்த காமனன்றோ வென்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரியபிபதித்யாதி), "மாத்றம்" என்றதின்னத்தம் (சப்தத்தை) என்றது. "அணிந்த" என்றதின் பலிதார்த்தம் (அலங்காரமாக அலர்ந்த) என்றது. "அணிந்த" என்று நீருக்கு அலங்காரமாகச் சொல்லுகையாலும், "நிகழ்நாளும்" என்று பரிமளப்ரகாச்யம் சொல்லுகையாலும், ஸாமான்யசப்தமான குவளை பதத்தை-செங்கழுநீர் என்று விசேஷிக்கிறாரென்று கொள்வது. நிகழ்கை-வர்த்திக்கையாய், அத்தால் பலிதம் (ஒரு படிப்பட) என்றது. (கக)

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

உளஉ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, கக-பா, வாணிந்த.

அபாதிவித்தமான மங்களாஸாஸந ப்ரஸித்தியையுமுடையவர். (பட்டர்நீரான்) ஸத்யவரதிகளானப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகரானவர். (பாடல்வல்லார்) இவருடையபா (ஏ)வபந்தமில்லையோ கிலும் இப்பாருளிச்செய்த சப்தமாக்ரத்தையே பாடவல்லார். (சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்ற சிந்தைபெறுவர்தாமே) பாடவல்லார் நாமே சென்றசிந்தைபெறுவர். (சீர்)ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம். (செங்கண்) உயவியூதிநாதத்வத்தால்வந்த ஸ்ரீஸ்வர்யஸூசகமாதல், பெருமையாதல், வ்யாமோஹமாதல்.

ஜலஸம்ருத்திமாருத செங்கழுநீரைச் சொல்லுகையாலே மங்களாஸாஸநகுணத்திலே ஒருபடிப்பட்டஸுமநாக்களையும், “நிகழ்நாமம்” என்கையாலே அவர்களுடைய ப்ரஸித்தியையும் சொல்லுகிறது. (கக)
பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிசமான புகழையுடைய ராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (சீரித்யாதி) ஆத்மகுணங்களாலே அலங்க்ருதனாய், அவயவ சோபைக்குப் ப்ரதாநமான சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆஸ்ரிதரூபவிக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்றிக்கே (சீரித்யாதி) ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமாகிற குணத்தாலே அலங்க்ருதனாய், இந்நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். (சென்றவீத்யாதி) பாடல்வல்லார்தாம் செங்கண்மால் பக்கவிலே ஒருபடிப்படச் சென்ற மகஸ்ஸை யுடையவராவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:o:—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

அரு;—போய்ப் பாடுடைய ப்ரவேசம். பசி தெரியாதபடி உறங்கும் பருவத்திலே அவனை எழுப்பி முலையூட்டின ப்ரகாரமான பூர்வ வ்ருத்தத்தையும், காதுகுத்தும் பருவமான தலைநிலாப்போதைவிட்டு, தன் நோவுதானறி

பெரியாழ்வார்திருமொழி, உ-ப, ந-தி, போய்ப்பாடுப்ரவேசம். உஎந

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து முன்றும் திருமொழி போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

கீழே “தாயர்வாழ்ச்சொல்கருமம் கண்டாம்” என்றும், “நீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளைபவேண்டா” என்றும், பலவிடங்களிலும் சொல்லிற்றுக்கேட்கிறோமல்ல யென்றிருக்கையாலும், ஆஸ்திதபரதந்த்ரண அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடுதோன்றும் போதும் ஆஸ்திதவசகம் கேட்கவேணுமென்னும் தாத்பர்யம் தோன்றவேணுமென்று ஸ்ரவணேந்தரியத்திலே ஸம்ஸ்காரஸூஷி யுண்டாக அவன் ஆச(ர்)ரிந்துக்காட்டுகையாலே, இந்தரியக்ரஹண ஜ்ஞாகநிபேக்ஷப்ரகாசகம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். அவன் இப்படி ஆசரித்தானென்றால், இந்தரியக்ரஹண ஜ்ஞாகஸாபேக்ஷாயிருக்கும் தேஹேந்தரியங்கள் ஜம்மஸித்தமாகவுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,

அவ.—கீழிற்றிருமொழியிலே - தன்னுடைய பால்யாதுகுண மாக முலை யுண்ணையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இறிய்த்திருந்தவனவ லும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யச்சாறைப்பிராட்டி முலையூட்டினப்காரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்வேஹத் தையு முடையராய்க்கொண்டு, தக்காலம்போலே அவனைக்குறித் துப் பேசித்தாமு மதுபவித்து இனியராணர் ;

யும் பருவமான தசையிலே காதுகுத்த நினைத்து, அந்தப்ரகாரத்தைப் பேசுகிற வர்திஷ்பமானத்தையும் அருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு ஸங்கதி அருளுகிறார் (கீழென்று தொடங்கி, இத்திருமொழியில் என்னுமளவும்). இத்தால், கீழ்-தன்னோவுதானறியாதபருவமாகவும், இத்திருமொழியிலே தன்னோவுதானறியும் பருவமென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (கிடந்துறங்குகிற) என்றது-ஒரு கிடையாகக் கிடந்துறங்குகிற வென்றபடி. (இறிய்த்து) முலையுண்ணாதே பின் வாங்கிப் போருகை. (பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து) என்றது-பலகாலம் “முலையுணய், முலையுணய்” என்றதைக் கடக்கித்து. (ப்ராப்தியையும்) மாத்ருத்வபா(ஜ்)வகையையும், (இனியராணர்) என்றது-ப்ரீதராணரென்றபடி.

உளசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, உ-தி, போய்ப்பாடுப் பாவேசம்.

நுஷ்டா உந்நுஷ்டரூபமான பதார்த்தங்களை ஜந்மஸித்தமான ஆர்த இத்தியங்கனாலே குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கும் போதும் ப்ராமாணி கரான பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநா நுஷ்டாரங்கனாலும், பூர்வா சார்யர்களுடைய வசநா நுஷ்டாரங்களுக்குச் சேர்ந்த வர்த்தமா நாசார்யர்களுடைய வசநா நுஷ்டாரங்கனாலும், இவ்வநுஷ்டா ரங்கநாலிலேயேயாகிலும், த்ராவிடேவதத்துக்குக் கருத்தறியும் முதுவர்திரிணயித்த வாச்ய வாசகஸம்ப்ரதாயத்தாலே வ்யாபக த்வாரா வாசகவாச்யங்களைப் ப்ரதம மத்யம நிகமநபர்யந்தமாக ஆர்த த தர்ஸந பண்ணுவீக்க வல்லவர்களுடைய அநுதாப வசநங்களா லும், அநுதாபிதேநுவானுலிதே மச்சிவழியே கலை இலவ்ருவது. (க) [ஸ்ரீமத்ஸ்ரீமாதா] அநுதாபிதேநுவான ஆர்த்தக்ரஹணஸப்த

அவன் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணி களுமிட்டதுபவிச்ச வாசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத் துக்கு ஊரில் பெண்களை மெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தால் அவர் மனைஸம்பாவிக்கைக்கிடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, அவனை “காதுகுத்த ” என்று அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச்செய்தையும் அவன் அஞ்சாதபடியான வசங்களைச்சொல்லியும், அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும், உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவனைப்போலே அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, தத(உ)வஸ்த்தா பங்ராயக்கொண்டுதக்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அழைத்தவப் பாகரங்களைப் பேசியதுபவித்து ப்ரீதராகிறு ரித்திருமொழியில். *

(காதுப்பணிகள்) கண்ணுபரணங்கள். “பணிகளும்” என்ற ச(ஸ்)காரத்தை “இட்டு” என்றவிடத்தில் கூட்டுவது. இத்தால் காதுகுத்தியும் பெருக்கியும் பண்களிட்டு மென்றபடி. (பதார்த்தங்களும்) என்றது - “அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து. “நொந்திடுகில் லேன்” என்றதைக்கடைக்கித்து (அவனித்யாதி). “திரியை எரியாமே காதுக் கிடுவன்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து அருளுகிறார் (அவனஞ்சாதபடியித் யாதி). “பேர்த்தும் பெரியனவப்பம்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து (அவ னுக்கித்யாதி). (உடன் படுத்துகை) ஸம்மதிப்பிக்கை. (அப்பாசுரங்கள்) என்றது - “அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்” இத்யாதியான யசோ தையினுடைய பாசுரங்களென்றபடி. *